C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Pratchett Terry\Pratchett Terry - Úžasná Zeměplocha - 02 - Lehké fantastično.pdb

PDB Name: Pratchett - UZ 02 - Lehke fanta
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.10.2004
Modification Date: 7.10.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Terry Pratchett

ÚŽASNÁ ZEMĚPLOCHA 02

Lehké fantastično

Slunce stoupalo pomalu, jako by váhalo nad tím, zda to vůbec stojí za tu námahu.

Začínal úsvit dalšího zeměplošského dne, ale začínal pomalu, a to z následujících důvodů:

Když se světlo dostane do silného magického pole, ztratí smysl pro rychlost. Okamžitě zpomalí. A na Ploše byla magie neuvěřitelně silná, a proto hebké žluté světlo svítání plynulo nad spící krajinou jako laskání něžného milence nebo, jak by řekli jiní, jako nazlátlý sirup. Zastavovalo se, aby naplnilo údolí. Pomalu se vršilo na horských úbočích. Nakonec dosáhlo Cori Celesti, desetimílového sloupu z šedého kamene a zeleného ledu, který představuje Střed Plochy a je sídlem jejích bohů. Tam se navrstvilo do nepředstavitelné výšky, aby se nakonec v obrovské líné vlně tsunami zbortilo a tiché jako samet přelilo do krajiny za Středem.

Bylo to něco, co jste nemohli vidět na žádném jiném světě.

Samozřejmě že jiný svět také neputoval hvězdným nekonečnem na zádech čtyř obrovských slonů, stojících na krunýři gigantické želvy. Její, nebo podle jiných učení jeho, jméno bylo Velká A'Tuin. Ona, nebo možná také on, nebude hrát v následujícím vyprávění nijak důležitou roli, ale každý, kdo chce porozumět podstatě Plochy, si musí uvědomit, že ona, nebo on, tam je. Rozprostírá se tam dole, hluboko pod doly, mořským dnem a falešnými zkamenělinami, které tam umístil Stvořitel s jediným zlomyslným úmyslem — poplašit archeology a nasadit jim do hlav ty nejnesmyslnější nápady.

Velká A'Tuin, vesmírná želva, s krunýřem pokrytým zmrzlým metanem, zbrázděným krátery po meteoritech a zašlým prachem asteroidů. Velká A'Tuin, s očima rozměrů prastarých moří, s mozkem rozlohy světadílu, v němž se myšlenky pohybují rychlostí malých lesklých ledovců. Velká A'Tuin, jejíž obrovské smutné ploutve a svrchní krunýř nesou nesmírnou váhu Zeměplochy galaktickou nocí.

Je potřeba říci, že to filozofové všechno pochopili špatně. Velká A'Tuin si to neobyčejně užívá.

Velká A'Tuin je jediný tvor v celém vesmíru, který ví, kam jde.

Pochopitelně že filozofové vedli celé roky spory o tom, kam by mohla mít Velká A'Tuin namířeno, a často zdůrazňovali, jaké starosti jim dělá, že na to možná nikdy nepřijdou.

Zjistí to během příštích dvou měsíců a teprve potom si začnou dělat opravdu starosti...

Další věc, která znepokojovala zeměplošské filozofy a jitřila jejich představivost, je pohlaví Velké A'Tuin a na vyřešení toho problému bylo vynaloženo neuvěřitelné množství času a úsilí. Právě když nás míjí její obrovský černý obrys, podobný gigantickému kartáči z želvoviny, objevuje se nám před očima výsledek posledního pokusu o konečné rozluštění této otázky.

Před námi se v prostoru převrací naprosto neovladatelná bronzová skořepina Mocného poutníka. Mocný poutník je určitý druh prastaré vesmírné lodi, kterou postavili a svrhli přes Okraj kněží-astronomové z Krullu. Krull je země velice příhodně situovaná na samotný kraj světa. V tomto okamžiku dokazuje Mocný poutník, že ať si říká kdo chce co chce, něco takového jako volný pád skutečně existuje.

Uvnitř lodi je Dvoukvítek, první zeměplošský turista. Několik minulých měsíců strávil průzkumem Zeměplochy a teď ji spěšně opouští z důvodů, které jsou příliš složité na to, abychom je tady vysvětlovali, ale mají přímou souvislost s pokusem o útěk z Kruhu.

Ten pokus byl úspěšný na tisíc procent.

A navzdory všemu, co ukazuje, že by Dvoukvítek mohl být i posledním zeměplošským turistou, obdivuje nádherný výhled.

Asi dvě míle nad ním se vesmírem řítí Mrakoplaš — čaroděj, oblečený v něčem, čemu na Zeměploše říkají skafandr. Představte si potápěčský skafandr navržený mužem, který v životě neviděl moře. Před šesti měsíci byl Mrakoplaš docela obyčejný nedostudovaný čaroděj. Pak potkal Dvoukvítka, který ho za neuvěřitelný plat zaměstnal jako průvodce a společníka. Většinu následujícího času pak trávil tak, že po něm stříleli, terorizovali ho, pronásledovali,

že bez naděje na záchranu visel na vysokých stromech, skalách a jiných místech, nebo z nich, právě jako v téhle chvíli, padal.

Mrakoplaš neobdivuje své okolí, protože mu před očima probíhá celý jeho uplynulý život a překáží mu ve výhledu. Právě začíná chápat, proč je tak důležité nezapomenout helmu, když si oblékáte skafandr.

Mohli bychom teď říci mnohem víc, abychom objasnili, jak se stalo, že ti dva padají do vesmíru, nebo proč Dvoukvítkovo Zavazadlo, které jsme naposled zahlédli, jak se snaží na stovkách svých malých nožiček dohonit pána, není obyčejně zavazadlo. Jenže taková vysvětlení by spotřebovala mnoho času a podobné otázky způsobí často víc škody než užitku. Tak například se povídá, že se kdysi kdosi ve společnosti zeptal proslulého filozofa Li Tin Ove Weedleho „Proč jste tady?“ a jeho odpověď zabrala tři roky.

Pro nás je důležité to, co se odehrává vysoko nad nimi, daleko nad A'Tuin, slony i čarodějem, kterému se čím dál tím hůř dýchá. Sama látka, ze které je vytvořen Čas a vesmír, teď bude nacpána do ždímačky.

***

Vzduch byl mastný citelným magickým nábojem a štiplavým kouřem svíc vyrobených z černého vosku, po jehož původu by moudrý člověk raději nepátral.

Místnost ležela hluboko v podzemí Neviditelné univerzity, první a jediné vysoké školy magických umění na Zeměploše, a bylo na ní něco podivného. Tak především se zdálo, že má podezřele mnoho rozměrů, které nebyly přímo viditelné, ale vznášely se těsně na okraji vnímání. Stěny byly pokryty okultními symboly a větší část podlahy pokrývala Osmicípá pečeť velké Zácpy, o které se v magických kruzích všeobecně říkalo, že je schopna zastavit jakýkoliv proces silou hozené cihly.

Jediným kusem nábytku v místnosti byl knižní pultík vyřezaný do tvaru ptáka — no upřímně řečeno, byla to spíš nějaká věc s křídly, kterou raději nebudeme blíž zkoumat — a ke stojánku byla silnými řetězy s mnoha zámky připevněna kniha.

Kniha byla velká, ale nijak výjimečná. Jiné knihy v univerzitní knihovně měly vazby vykládány drahocennými kameny nebo byly alespoň z dračí kůže. Tahle kniha měla desky potaženy obyčejnou lacinou napodobeninou. Vypadala přesně jako kniha, kterou by katalog knihovny popsal jako „mírně opotřebovanou“, ale máme-li být poctiví, musíme připustit, že byla sedřená, otrhaná a ožvýkaná, prostě vypadala jako něco, co jste právě vytáhli krávě z huby.

Byla zavřena několika kovovými sponami. Spony nebyly nijak ozdobné, jen velké a těžké, právě tak jako řetěz, který knihu k pultu ani tak nepoutal, jako ji zatěžoval.

Jak spony, tak řetěz vypadaly, že člověk, který je vyrobil, měl před očima určitý cíl a většinu života strávil výrobou cvičných postrojů pro slony.

Vzduch ještě zhoustl a zavířil. Listy knihy se začaly strašidelným, pečlivě promyšleným způsobem vlnit a z knihy pomalu prýštilo modré světlo. Ticho v místnosti se začalo stahovat jako pěst, která se pomalu svírá.

U malých hustě mřížovaných dvířek stálo půl tuctu čarodějů v nočních košilích a postupně nahlíželo dovnitř. Když se dělo něco takového, nemohl ani jeden čaroděj spát. Hladina syrové magie v budově univerzity narůstala jako s přílivem.

„Tak tedy,“ ozval se jakýsi hlas. „Co se to tady děje? A proč mě nikdo nezavolal?“

Byl to Galder Počasvosk, Největší z Velkých vyvolávačů Řádu Stříbrné hvězdy, říšský kancléř Svaté hole, Ipsissimus osmé úrovně a třistačtvrtý rektor Neviditelné univerzity. Bohužel, nedá se říci, že by na něj byl impozantní pohled, navzdory rudé noční košili, ručně vyšívané mystickými symboly, dlouhé čepičce s třapečkem a malé „aha“ svíčce, se kterou se chodí v noci právě tam. Nepodařilo se mu to vylepšit ani s pomocí péřových pantoflí s bambulkou, ve kterých se komicky šoural.

Obrátilo se k němu šest vystrašených tváří.

„Ale my vás přeci dali zavolat, pane,“ odpověděl jeden z nižších mágů. „Proto jste také tady,“ dodal pak s nadějí.

„Chtěl jsem říci, proč jste mě nezavolali dřív?“ vyštěkl Galder a odstrkoval ostatní, aby se dostal k mříži.

„Hm, a dříve než koho, pane?“ zeptal se čaroděj.

Galder se na něj ošklivě podíval a pak vrhl rychlý pohled mříží dovnitř.

Vzduch v místnosti se rozsvěcoval droboučkými blesky, které byly následkem vzplanutí větších prachových částeček v proudu syrové magie. Pečeť Zácpy se na okrajích kroutila a začaly na ní naskakovat puchýře.

Kniha, o které je řeč, se jmenovala Oktávo a jak vidno z uvedeného, nebyla to kniha obyčejná.

Samozřejmě že existuje mnoho proslulých kouzelnických knih. Někdo by vám vyprávěl o Necrotelekomiconu, jehož stránky jsou psány na prastaré ještěří kůži, jiný by upřednostňoval Knihu Promyšleného kráčení v čase za pět minut dvanáct, kterou sepsala tajemná a údajně velmi líná Lámaistická sekta, další by zdůrazňoval, že grimoár První nůše legrace, jak je vědecky dokázáno, obsahuje jediný originální vtip, který ve vesmíru vznikl. Ale to všechno jsou v porovnání s Oktávem obyčejné bulvární plátky. Oktávo totiž, jak bylo notoricky známo, zapomněl na Zeměploše po ukončení prací sám Stvořitel, jehož roztržitost byla příslovečná.

Na zažloutlých stránkách bylo uvězněno osm Velkých zaklínadel a ta vedla vlastní tajný a složitý života a všeobecně se věřilo, že...

Galder znovu pohlédl do ohrožené místnosti a obočí se mu zachmuřilo. Samozřejmě, teď bylo v knize zaklínadel jen sedm. Jeden z těch mladých idiotů, studujících magie, před nějakou dobou knihu na vteřinu otevřel, jedno ze zaklínadel uniklo a usadilo se mu kdesi hluboko v temných zákoutích mysli. Nikomu se nepodařilo přijít na kloub tomu, jak se to vlastně stalo. Jak se ten výtečník jmenoval? Plašomrak?

Hřbet knihy zaplavila Oktarína a purpurové hvězdičky. Z pultíku začal vystupovat slabý proužek dýmu a těžké kovové přezky spínající knihu začaly pomalu bobtnat a povolovat.

Galder pokrčil rameny. Samozřejmě to nesměl dát najevo, ale začínal mít opravdu starosti. Jako zkušený mág osmé úrovně už viděl neurčité tvary, které se chvilkově objevovaly v rozvlněném vzduchu, mámily a lákaly. Podobně se houfují komáři před bouří. Skutečně silné výboje magie vždycky přitahovaly věci z Podzemních rozměrů ošklivé Věci, plné nesprávně umístěných orgánů a slin, které neustále hledají sebemenší skulinku, kterou by pronikly do světa lidí.

Tohle se musí zarazit.

„Potřebuju dobrovolníka."

Zavládlo vyděšené ticho. Jediný zvuk se ozýval z ohrožené místnosti. Byl to ošklivý skřípot povolujícího kovu.

„Dobrá, v tom případě budu potřebovat nějakou stříbrnou pinzetu, asi dvě pinty kočičí krve, malý bičík a židli."

Říká se, že protikladem hluku je ticho. Ticho je vlastně nepřítomný zvuk. Ticho by se ovšem zdálo strašlivým hlukem v porovnání s náhlou hebkou implozí nehlučnosti, která zasáhla mágy silou rozfouknutého pampeliškového chmýří.

Z knihy se vyřinul silný proud oslepujícího světla, v záplavě jisker narazil na strop a zmizel.

Galder zíral na otvor a vůbec nevěnoval pozornost kouřícím oharkům ve vlastních vousech. Dramaticky pozvedl ruku.

„Do horních sklepů!" vykřikl a kolébavě se rozběhl vzhůru po kamenných schodech. Trepky pleskaly, košile za ním vlála a ostatní mágové se rozběhli v jeho stopách. Padali při tom jeden přes druhého, protože se každý umíněně snažil být poslední.

Nakonec se jim ale stejně podařilo dorazit nahoru právě ve chvíli, kdy se ohnivá koule ztrácela ve stropě hořejší místnosti.

„Urgh," prohlásil moudře nejmladší mág a ukázal na podlahu.

Místnost byla součástí knihovny, jenže teď tudy prolétl magický výboj a na cestě rozložil realitu všeho, co mu stálo v cestě, na modifikované částice. Bude tedy dobře říci, že hejno malých rudých čolků bývalo původně dlaždicemi podlahy a v místě, kde stávaly police s knihami, teď ležel kopec ananasového pudinku. Později několik mágů přísahalo, že se malý smutný orangutan, sedící uprostřed té spouště, podobal hlavnímu knihovníkovi.

Galder zvedl oči. „Do kuchyně," zaječel a vyrazil napříč hromadou pudinku k úpatí dalšího schodiště.

Nikdy se nezjistilo, v co se proměnil obrovský železný kuchyňský sporák, protože ten stačil prorazit zeď a zmizet, dřív než do kuchyně doběhla zmatená skupina vyděšených čarodějů. Šéfkuchaře našli až mnohem později. Ukrýval se v kotli na polévku a vydával ze sebe nic neobjasňující výkřiky typu „Ty klouby! Ty strašlivé klouby!"

Poslední proužky magie, viditelně pomalejší, mizely ve stropě.

„Do Velké síně!"

Tady bylo schodiště mnohem širší a lépe osvětlené. Mágové, udýchaní a vonící ananasem, se pustili nahoru. Ti fyzicky zdatnější vběhli do sálu ve chvíli, kdy magický výboj dospěl do středu velké univerzitní haly, kterou protahoval průvan. Tam na sebe vzal tvar koule a zůstal nehybně viset ve vzduchu. Jen tu a tam se na něm objevila menší nepravidelnost, přeběhla po povrchu, zaprskala a znovu se ztratila.

Jak každý ví, mágové kouří. Snad právě to vysvětlovalo, proč se za Galderem rozezněla kakofonie sípavého kašle a zoufalého lapání po dechu. Galder stál vpředu, odhadoval situaci a horečně přemýšlel, jestli může odtrhnout pohled od nehybné koule a rozhlédnout se po místě, kam by se mohl rychle ukrýt. Nakonec chytil jednoho vyděšeného studenta.

„Okamžitě mi sežente jasnovidce, dalekonosné jasnovidce, věštce a nahlížeče!" vyštěkl. „Chci, aby tu věc prostudovali!"

Uprostřed ohnivé koule se něco zhmotňovalo. Galder si zastínil oči a upřel je na tvar, který se před ním formoval. Nemohl se mýlit. Byl to vesmír.

Byl si tím naprosto jist, protože měl ve své studovně model vesmíru a všichni říkali, že je mnohem dokonalejší než ten skutečný. Bylo to nejspíš tím, že si Stvořitel nedovedl poradit s materiálem, jako byly perly a stříbrný filigrán.

Ale vesmír uvnitř ohnivé koule byl až překvapivě — no řekněme opravdový. Jediné, co mu chybělo, byly barvy. Byl celý mlhavě bílý.

Dala se v něm zahlédnout Velká A'Tuin, všichni čtyři sloni a dokonce celá Zeměplocha. Ze svého místa neviděl Galder dost dobře na její povrch, ale s ledovou jistotou věděl, že bude vymodelován do nejmenších podrobností. I tak zahlédl miniaturní napodobeninu Cori Celesti, na jehož vrcholu sídlili hádaví bohové Zeměplochy, občas podléhající měšťáckým choutkám. Za obydlí jim sloužila třípokojová apartmá v paláci z mramoru, alabastru a mohéru, kterému říkali Dunmanifestin. Většina alespoň trochu kulturně založených obyvatel Zeměplochy dost těžce nesla, že jejich světu vládnou bohové, pro které největší hudební zážitek představuje melodický zvonek u dveří.

Malý zárodek vesmíru se pomalu pohnul a zakýval...

Galder se pokusil vykřiknout, ale hlas se mu zadrhl v hrdle.

Pomalu, ale s nezadržitelnou silou výbuchu se začal tvar v kouli zvětšovat.

Mág nejdřív s hrůzou a pak se zvědavostí pozoroval, jak ho s lehkostí myšlenky minuly jeho hranice. Natáhl ruku a pozoroval bledý přelud kamenné vrstvy, který mu tiše a pilně pronikal prsty.

Velká A'Tuin, větší než dům, už mírumilovně zmizela někde pod podlahou.

Čaroděj kousek za Galderem stál po pás v moři. Galder stačil zachytit pohledem loď menší než náprstek, ale ta

vzápětí zmizela někde za zdí sálu.

„Na střechu," vypravil ze sebe a ukázal roztřeseným prstem vzhůru.

Mágové, kterým zbývalo trochu dechu a ještě byli schopni myslet, se rozběhli napříč kontinenty, hladce pronikajícími kamennou stěnou.

***

Byla ještě noc, ale na východě už růžověla v příslibu nového dne. Srpek měsíce právě mizel pod obzor. Ankh-Morpork, největší město zemí Kruhového moře, spal.

Tohle tvrzení ovšem není ve skutečnosti pravdivé. Faktem je, že spaly ty části města, které se běžně zabývaly například prodejem zeleniny, kováním koní, vyřezáváním malých suvenýrů z nefritu, směnárnictvím nebo výrobou stolů ve velkém. Pokud nebyly náměsíčné. Nebo nevstaly uprostřed noci, jak už to bývá, aby se skočily vyčůrat. Na druhé straně mnozí z obyvatel, kteří si tolik nelámali hlavy se zákonem, byli vzhůru a prolézali cizími okny, podřezávali krky, mrzačili jeden druhého, poslouchali hlasitou hudbu v zakouřených lokálech a jednoduše řečeno si užívali mnohem víc než ti první. Většina zvířat ale spala, snad s výjimkou krys. A samozřejmě také netopýrů, ti také nespali. No, co se týká hmyzu, tak z hmyzu...

Vtip je v tom, že popisné vyprávění bývá málokdy zcela přesné, a když Ankhu vládl ve funkci Patricije Olaf Quimby II., podnikl určité úřední kroky, aby zajistil nápravu a vnesl do takových vyprávění pořádek a pravdu. To mělo za následek, že když se v legendě o proslulém hrdinovi pravilo „všichni lidé mluvili o jeho chrabrosti", dodával každý bard, který si jen trochu cenil vlastního života, „ovšem s výjimkou několika lidí z jeho rodné vsi, kteří tvrdili, že je to lhář, a spousty jiných lidí, jež o něm jaktěživ neslyšeli". Poetická přirovnání byla přísně omezena na prohlášení jako „Jeho mohutný oř byl rychlý jako vítr za velmi klidného dne, dejme tomu tak v síle ‚tři' větrné stupnice" a každý příliš nadšený popis milované bytosti, který tvrdil, že „hrdinu opájela její přítomnost", musel být podepřen důkazem, že vypadala přinejmenším jako láhev šampaňského.

Quimbyho nakonec zabil nespokojený básník při pokusu, který se uskutečnil v palácové zahradě. Pokus měl dokázat přesnost rčení, že „pero je mocnější meče", a ve svém slábnoucím vědomí k němu Quimby připojil dodatek „Jen když je meč velmi malý a pero velmi ostré".

Tak. Takže město spalo zhruba z šedesáti sedmi, možná šedesáti osmi procent. Ti občané, kteří se plížili nočními ulicemi za svými nezákonnými činnostmi, si samozřejmě nevšimli bledé vlny, která se rychle přelévala ulicemi. Jen mágové a zaklínači, zvyklí vidět neviditelné, pozorovali, jak se vzdaluje a pění na vzdálených polích.

Plocha, rovná jako stůl, neměla žádný skutečný obzor. Někteří námořní dobrodruzi, kteří si hráli s vajíčky tak dlouho, až z toho zhloupli a vypravili se hledat protinožce, udělali tragickou zkušenost. Zjistili, že vzdálené lodi, které vypadají, jako když se ztrácejí pod Okrajem světa, se opravdu ztrácejí pod Okrajem světa.

Ale i Galderův bystrozrak byl omezen mlhou a zvednutým prachem. Podíval se nahoru. Vysoko nad Univerzitou se tyčila pochmurná a starodávná Věž umění, o které se říkalo, že je to nejstarší budova na Zeměploše. Její proslulé spirálové schodiště mělo osm set osmdesát osm schodů. Ze špičaté střechy, obývané hejnem havranů a skupinou chrličů, které vypadaly znepokojivě živě, mohl mág dohlédnout až na Okraj Plochy. Jenže to předpokládalo minimálně deset minut namáhavého výstupu, přerušovaného strašlivým kašlem.

„Do hajzlu," zamumlal tiše, „k čemu jsem čaroděj, koneckonců? Avyento, Thessalous! Poletím! Ke mně, duchové vzduchu a temnot!"

Rozpřáhl kloubnaté paže a ukázal na kus polorozpadlé římsy. Zpod nikotýnem zažloutlých nehtů mu vytryskl oktarínový záblesk a narazil do zvětralého kamene.

Římsa se zřítila. Dokonale vypočítanou výměnou rychlostí a vah se Galder vznesl a noční košile mu zapleskala kolem hubených nohou. Vznášel se výš a výš a v bledém světle vypadal jako — tak dobrá, jako postarší, ale mocný mág poháněný vzhůru odborně rozkývaným jazýčkem na vahách vesmíru.

Přistál na hromadě starých hnízd, ukročil, aby získal rovnováhu, a otočil se, aby zjistil, kde je obloha nejjasnější.

V tomto období dlouhého zeměplošského roku svítalo za Kruhovým mořem téměř v místě za Cori Celesti. Světlo postupovalo zeměmi kolem Ankh-Morporku a stín hory padal na krajinu jako stín ručičky na ciferníku slunečních hodin samotného Stvořitele. Směrem k západu však před postupujícím světlem prchala slabá mlhavá linka.

Za ním se ozval zvuk praskajících větviček. Galder se ohlédl a uviděl Ympera Trémona, druhého náčelníka Řádu, jediného z ostatních mágů, který s ním byl schopný udržet krok až sem.

Galder ho na okamžik ignoroval a staral se jen o to, aby se co nejpevněji zachytil na kamenech a zesílil zaklínadla osobní ochrany. V jejich profesi, se kterou se už tradičně pojila dlouhověkost, byl postup velmi pomalý a bylo považováno za samozřejmost, že mladší neustále hledají pohodlné místečko v teplých botách nadřízeného mága. K tomu ovšem bylo třeba zbavit se nejdřív jejich majitele. Kromě toho, na mladém Trémonovi bylo něco zneklidňujícího. Nekouřil, pil vařenou vodu s listím a Galder měl navíc ošklivé podezření, že je dokonce chytrý. Smál se málokdy, měl rád čísla a miloval organizační tabulky, plné čtverečků, ze kterých vybíhaly šipky, ukazující do jiných čtverečků. V krátkosti, byl to člověk, který dovedl použít slovo „kádrový" a myslel to vážně.

Celá viditelná část Plochy teď byla pokryta rozechvělou bílou vrstvičkou, která ji dokonale kopírovala.

Galder se podíval na vlastní ruce a zjistil, že je pokrývá bledá pavučina zářivých vláken, která v pravidelných intervalech světélkovala.

Už věděl, o co se jedná. Sám tu věc mnohokrát použil. Jenže v malém, v mnohem menším rozměru.

„Je to Zaklínadlo proměny," ozval se Trémon. „Mění se celý svět."

Někteří lidé by měli alespoň tolik slušnosti, pomyslel si Galder, že by na konec své věty umístili otazník.

Ozval se slaboučký tón, vysoký a ostrý, jako kdyby puklo myší srdce.

„Co to bylo?“ zabručel.

Trémon naklonil hlavu ke straně. „Řekl bych, že cis,“ odpověděl.

Galder mlčel. Bílá vrstvička zmizela a zespoda začal k oběma mágům doléhat šum města, které se probouzelo. Na první pohled se vůbec nic nezměnilo. Copak se to všechno stalo jen proto, aby se nic nezměnilo?

Galder začal bezmyšlenkovitě ohmatávat všechny kapsy na noční košili, ale to, co hledal, našel až po delší chvíli za uchem. Vstrčil si do koutku šťavnatý vajgl doutníku, potom na špičkách prstů vyvolal kouzelný oheň a zadýmal tak silně, že se mu před očima roztančily modré jiskřičky. Jednou nebo dvakrát si odkašlal.

V duchu začal přemýšlet o tom, kteří bohové mu dluží nějakou tu službičku.

***

Ve skutečnosti na tom byli bohové ještě hůř než starý čaroděj. Jednak vůbec nechápali, co se děje, za druhé nebyli schopni s tím cokoliv dělat a za třetí právě vedli vleklou válku proti Ledovým obrům, kteří jim odmítli vrátit sekačku na trávu.

Určitý klíč k tomu, co se vlastně stalo, bychom možná našli ve skutečnosti, že Mrakoplaš, jehož minulý život právě doběhl k zajímavým historkám z doby, kdy mu bylo patnáct, najednou zjistil, že dál neumírá, ale visí hlavou dolů na vysoké borovici.

Na zem se dostal velmi jednoduše. Nekontrolovatelně se zřítil z větve na větev, až nakonec přistál hlavou napřed v hromadě borového jehličí. Zůstal tam vyčerpaně ležet, lapal po dechu a přál si, aby byl býval v minulosti lepším člověkem.

Byl si naprosto jistý, že někde musí být jakási naprosto logická souvislost. V jednom okamžiku umírá, protože spadl z Okraje světa a zapomněl si nasadit helmu skafandru, a v příštím už visí vzhůru nohama na stromě.

Jako vždy v takových chvílích mu v mysli vyvstalo Zaklínadlo.

Mrakoplašovi učitelé se svorně shodli na tom, že příroda dala Mrakoplašovi stejný dar stát se čarodějem jako rybě schopnost stát se horolezcem. Z Neviditelné univerzity by ho byli pravděpodobně dřív nebo později stejně vyhodili — nepamatoval si jediné zaklínadlo a z kouření se mu zvedal žaludek. Co mu ale opravdu zlomilo vaz, byl ten nesmyslný výlet do sklepení Univerzity a to, že otevřel Oktávo, grimoár, který tam ležel zapečetěný a zajištěný řetězy a zámky.

A celý ten malér byl ještě horší proto, že nikdo nedovedl vysvětlit, jak to, že se všechny zámky najednou na chvíli otevřely a všechny pečeti odpečetily. A právě tehdy z Oktáva vyskočilo osmé Zaklínadlo a usídlilo se v Mrakoplašově hlavě.

Zaklínadlo nebylo nijak náročný nájemník. Prostě si sedělo v jeho mozku jako stará ropucha na dně studánky. Číhalo. Pokaždé, když se Mrakoplaš cítil skutečně unavený nebo vyděšený, pokoušelo se být řečeno. Nikdo nevěděl, co by se stalo, kdyby někdo vyslovil jen jedno z osmi Velkých zaklínadel, ale většina zasvěcených se shodovala v tom, že nejlepší místo, odkud by se to dalo pozorovat, by byla vedlejší galaxie.

Byla to dost podivná myšlenka na člověka, který sice ležel na hromadě jehličí a přitom právě spadl z Okraje světa, ale Mrakoplaše z ničeho nic napadlo, že ho Zaklínadlo chtělo udržet za každou cenu naživu.

„To beru,“ pomyslel si.

Posadil se a rozhlédl po okolních stromech. Mrakoplaš byl městský mág, a i když věděl, že mezi jednotlivými stromy jsou určité rozdíly, podle kterých je jejich příbuzní a nejdražší přátelé rozeznávají, on to nedokázal. Určitě věděl jen to, že ze země rostou tím koncem, na kterém nemají listí. Kolem jich bylo neuvěřitelně mnoho a rostly jen tak halabala. Kromě toho už tady jistě nikdo hezkou dobu nezametal.

Vybavil si také matně, že člověk může poznat, kde je, podle toho, že zjistí, na které straně stromu roste mech. Okolní stromy byly mechem porostlé ze všech stran, byly plné suků a ostrých ulámaných větví. Kdyby byly stromy lidmi, tyhle by seděly v houpacích křeslech.

Mrakoplaš do nejbližšího z nich vztekle kopl. Vzápětí mu na hlavu dopadl velký žalud. ‚Au,“ vyjekl. Strom prohlásil hlasem podobným skřípotu starých dřevěných dveří: „To máš za to.“

Zavládlo dlouhé ticho.

Pak se Mrakoplaš nesměle ozval. „Tos řekl ty?“

„Ano.“

„Tohle taky?“

‚Ano.“

„Aha.“ Chvíli přemýšlel. Pak to zkusil jinak. „Ty bys asi nevěděl, kudy by náhodou mohla vést cesta z lesa, že ne?“

„Ne. Já se moc nikam nedostanu,“ odpověděl strom.

„To musí být nuda k ukousání, co?“ zvedl k němu hlavu Mrakoplaš.

„Ani nevím. Jinde to prostě neznám,“ opáčil strom.

Mrakoplaš si strom pečlivě prohlédl. Vypadal stejně jako všechny, které viděl kdy předtím.

„Jsi kouzelnej?“ pokračoval v rozhovoru.

„Nikdo mi to neřekl,“ zaskřípal strom, „ale asi ano.“

Mrakoplaš si pomyslel: nemůžu tady přeci stát a žvanit se stromem. Kdybych mluvil se stromem, byl bych blázen, a já nejsem blázen, takže ten strom prostě nemluví.

„Sbohem," pronesl rozhodným hlasem.

„Hej, nechoďte ještě," začal strom, ale pak si uvědomil marnost vlastního počínání. Chvilku pozoroval, jak se čaroděj prodírá houštím, ale pak se pohodlněji rozložil, aby cítil na listech co nejvíc slunce, v kořenech co nejvíc vody a v míze sílu živin. Nuda k ukousání, pomyslel si. Zvláštní věc. Samozřejmě, brouci stromy okusují neustále, ale to asi není to, co myslel. Kromě toho, kdo to kdy viděl, strom bez hmyzu?

Faktem je, že už se Mrakoplaš s tímhle stromem víckrát nesetkal, jenže právě z toho kratičkého rozhovoru se odvinul základ nové stromové víry, která velice rychle zaplavila všechny pralesy světa. Její základ spočíval v tom, že hodný strom, který povede čistý, slušný a přímý život, si tak zajistí i život posmrtný. Když bude výjimečně dokonalý, vrátí se znovu na svět v podobě pěti tisíc roliček toaletního papíru.

***

O několik mil dál překonával své nemenší překvapení Dvoukvítek. Vždyť se ocitl znovu na Ploše! Seděl na trupu Mocného poutníka, který se s bubláním nořil stále hlouběji do vod jakéhosi jezera, obklopeného na všech stranách hustým lesem.

Bylo zvláštní, že necítil celkem žádný strach. Dvoukvítek byl turista, první z těch, kteří se měli na Zeměploše vyvinout až mnohem později, a samotným základem existence turistů je neochvějné přesvědčení, že jim se nic zlého nemůže stát, protože oni se přeci do ničeho nepletou. Další taková přesvědčení mu říkala, že když bude mluvit pomalu a nahlas, musí mu každý rozumět, že většina lidí je důvěryhodná a že při troše rozumu se lidé dobré vůle vždycky dohodnou.

Za takových podmínek byla jeho naděje na přežití menší než řekněme mýdlové rybičky, ale k Mrakoplašovu údivu to všechno více méně fungovalo. Mužíčkova nevšímavost k jakémukoliv druhu ohrožení byla taková, že každé nebezpečí zřejmě ztratilo odvahu a šlo pryč.

Obyčejné nebezpečíčko z utopení nemělo nejmenší šanci. Dvoukvítek si byl bezvýhradně jistý, že v dobře organizované společnosti nikdo lidem nedovolí, aby se potulovali kolem a jen tak se topili.

Také v duchu trochu přemýšlel o tom, kam se asi podělo jeho Zavazadlo. Pak se ale utěšil myšlenkou na to, že je truhla vyrobena ze dřeva myslícího hruškovníku a je dost inteligentní, aby se postarala sama o sebe.

***

Ještě o kus dál v témže pralese prodělával jakýsi mladý šaman jednu z nejzákladnějších částí svého výcviku. Snědl kus posvátné muchomůrky, vykouřil několik omamných oddenků a opatrně si nasypal a naprášil výtrusy tajemné houby do všech tělních otvorů. Teď seděl na zkřížených nohou pod velkou borovicí a pokoušel se soustředit tak, aby se dostal do kontaktu s tajemnými a úžasnými záhadami v srdci Bytí, ale hlavně na to, aby si zastavil hlavu, která se mu bláznivě točila a chystala se mu odšroubovat a odletět z ramen.

Před očima se mu roztočily modré čtyřstranné trojúhelníky. Občas se usmál vědoucím úsměvem, aniž bylo čemu, a pronesl nějaké moudré slovo jako „Oh!", nebo „Ahá!".

Pak se něco pohnulo ve vzduchu a stalo se něco, co později popsal slovy „bylo to zrovna jako výbuch, jenže pozpátku, jasný?" a na místě, kde předtím nebylo vůbec nic, ležela velká a otlučená dřevěná bedna.

Těžce přistála na hromadě listí, ze dna vystrčila stovky malých nožiček, neohrabaně se obrátila a podívala se na šamana. Je třeba říci, že pochopitelně neměla obličej, ale i ve svém mykologickém poblouznění si byl šaman strašlivě jistý, že si ho prohlíží. A nebyl to vůbec přátelský pohled. Je neuvěřitelné, jak hrozivě se dokáže zatvářit jeden klíčový otvor a několik děr po sucích.

K šamanově nesmírné úlevě truhlice po chvilce jakoby dřevěně pokrčila rameny a cvalem vyrazila mezi stromy.

S nadlidským úsilím si šaman v paměti vyvolal sled operací potřebných k tomu, aby se postavil, podařilo se mu dokonce udělat několik jednoduchých kroků, ale pak se podíval dolů a vzdal to, protože propadl dojmu, že mu došly nohy.

Mrakoplaš zatím našel nějakou pěšinu. Byla hodně křivolaká a byl by raději, kdyby byla dlážděná, ale z nedostatku jiné zábavy se po ní přece jen vydal.

Několik stromů se pokusilo navázat s ním rozhovor, ale protože si byl Mrakoplaš skoro jist, že normální stromy se tak nechovají, ignoroval je.

Den pokročil. Všude bylo ticho a kolem se ozýval jen bzukot ošklivého bodavého hmyzu, občasné zapraskání suché větve a ševel stromů, které spolu polohlasem probíraly otázky víry a nepříjemností s veverkami. Mrakoplaš se začal cítit velice osaměle. Představil si sám sebe ztraceného v lesích, kde bude muset žít do smrti, bude spát na lůžku z listí a živit se bude... bude se živit.., tím, co je v lese k jídlu. Asi stromy, pomyslel si, a ořechy a bobule. Měl by...

„Mrakoplaši!"

Okus dál se k němu po cestě blížil Dvoukvítek — úplně promočený, ale rozzářený radostí z nenadálého shledání. Kousek za ním klusalo Zavazadlo (předměty, vyrobené ze dřeva Myslícího hruškovníku, následují svého pána kamkoliv, a proto se tohle dřevo často používalo na výrobu zavazadel zemřelých králů, kteří si tak chtěli pojistit, že začnou život na onom světě v čistém prádle).

Mrakoplaš si povzdechl. Až do tohoto okamžiku si totiž namlouval, že dnes už ho nic horšího potkat nemůže.

***

Začal padat výjimečně vlhký a studený déšť. Mrakoplaš s Dvoukvítkem seděli pod stromem a pozorovali ho.

„Mrakoplaši?“

„Hm?“

„Proč jsme tady?“

„No to máš tak. Někdo tvrdí, že Plochu a všechno, co je na ní, vyrobil Stvořitel Vesmíru, jiní zase říkají, že to byl složitý proces, ve kterém hrály hlavní roli varlata Boha Nebes a mléko Nebeské krávy, a další, že jsme tady jen díky nekontrolovatelnému biologickému nárůstu v časových úsecích s přemnožením částic pravděpodobnosti. Ale jestli máš na mysli, proč jsme teď tady, místo abychom padali dolů do vesmíru, tak o tom nemám nejmenší tušení. Pravděpodobně je to všechno strašlivý omyl.“

„Oh. Myslíš, že bychom tady v lese našli něco k jídlu?“

„Jasně,“ odpověděl trpce čaroděj. „Nás.“

„Měl bych tady pár žaludů, pokud byste na ně měli chuť,“ nabízel vstřícně strom, pod kterým seděli.

Chvilku panovalo vlhké ticho.

„Hele, Mrakoplaši, ten strom řekl, že...“

„Stromy neumí mluvit,“ osopil se na něj Mrakoplaš. „To by sis měl zapsat za uši!“

„Ale vždyť jsi to musel slyšet sám, jak...“

Mrakoplaš si těžce povzdechl. „Podívej,“ řekl nakonec, „je to všechno otázka jednoduché biologie a botaniky, ne? Když chceš mluvit, potřebuješ k tomu výbavu, jako plíce a rty a — “

„Hlasivky,“ napovídal strom.

„Jo, ty taky,“ přikývl Mrakoplaš. Potom umlkl a upřel zachmuřený pohled do deště.

„Já jsem si teda myslel, že každý čaroděj ví o stromech, potravě v divočině a takových věcech všechno,“ prohlásil Dvoukvítek opatrně. Jen velice zřídka se mu v hlase ozvalo něco jiného než bezmezná víra, že je Mrakoplaš úžasný mág, a čaroděje to vždycky povzbudilo k akci.

„Ale no jo, to víš, že jo!“ vyštěkl.

„No, tak mi řekni, jaký je to strom,“ ozval se vzápětí turista. Mrakoplaš zvedl hlavu.

„Buk,“ prohlásil pevně.

„No, abych řekl pravdu...“ začal strom, ale když zachytil Mrakoplašův pohled, rychle umlkl.

„Ale ty věci nahoře vypadají jako žaludy,“ nedal pokoj Dvoukvítek.

„Samozřejmě, no jak bych ti to vysvětlil, tohle je takzvaná přisedlá, neboli sedmiplodá odrůda,“ prohlásil Mrakoplaš. „Bukvice vypadají skoro jako žaludy. Spletou skoro každého.“

„No tohle,“ vydechl Dvoukvítek a stejným dechem pokračoval. „A co je to támhle za křoví?“

„Jmelí.“

„Ale má trny a červené bobule!“

„No a?“ prohlásil Mrakoplaš a upřel na Dvoukvítka nepřístupný pohled. Dvoukvítek uhnul očima první.

„No nic,“ odpověděl. „Asi jsem byl špatně informován.“

„To bych řekl.“

„Jenže pod tím křovím jsou takové velké houby. Nedají se jíst?“

Mrakoplaš si je velice opatrně prohlédl. Skutečně byly neobyčejně velké a měly široké nádherně červené klobouky s bílými puntíky. Ve skutečnosti patřily k odrůdě, jejíž zástupce by šaman (který se teď o nějaký kus dál kamarádil s kameny) nepozřel dřív, dokud by se za jednu nohu nepřivázal k nějakému velkému balvanu. Mrakoplašovi však nezbylo nic jiného než vylézt na déšť a jít si je pořádně prohlédnout.

Klekl si do listí a nahlédl pod klobouček. Po krátké chvilce prohlásil jaksi nevýrazně: „Ne, ty nebudou k jídlu v žádném případě.“

„Proč?“ volal na něj zpod stromu Dvoukvítek. „Mají lupeny špatný odstín žluté?“

„No, to ani ne...“

„Takže nohy nebudou správně šupinaté, že?“

„No, ty vypadají docela v pořádku.“

„Tak to bude kalich. Určitě mají kalich smrti, co?“ vyzvídal nadšeně Dvoukvítek.

„Nejsem si jistý.“

„No tak proč je tedy nemůžeme jíst?“

Mrakoplaš si odkašlal. „Víš,“ prohlásil potom unaveně, „to ty malý dveře a okýnka, ty to propíchly.“

***

Nad Neviditelnou univerzitou duněla bouře. Déšť se hrnul po střechách a chrchlal v chrličích, i když jedna nebo dvě z těch chytřejších obludek se vytratily ze svého místa a schovaly se v suchu pod střechou.

Hluboko dole ve Velké síni se mezitím sešlo v osmi cípech kouzelného oktagramu osm nejmocnějších mágů. Možná že by nebyli nejmocnější, kdybychom znali všechny mágy světa, ale v každém případě měli neobyčejně vyvinutý smysl pro přežití a to bylo ve výjimečně soutěživém světě kouzel skoro to samé. Na místo každého čaroděje osmé třídy se tvrdě mačkal půltucet čarodějů sedmé třídy a starší mágové si museli vyvinout vysoce citlivý smysl pro takové věci, jako je třeba škorpión ve vlastní posteli. Ostatně to už shrnovalo prastaré rčení. Čaroděje, kterého nudí hledání skla ve vlastní snídani, říkalo to rčení, nudí vlastní život.

Senior mágů, Šedomil Spold, příslušník Nejstarších a zaručeně původních Vševědů Nepřerušeného kruhu, se těžce opřel o svou vyřezávanou hůl a děl: „Mrskni sebou, Počasvosku, nemůžu už vydržet na nohách.“

Galder, který se v té chvíli pro efekt odmlčel, se na něj zaškaredil.

„Dobrá, já to tedy zkrátím...“

„No konečně!“

„Všichni jsme hledali vysvětlení událostí dnešního rána. Může snad někdo prohlásit, že je našel?“

Mágové se úkosem rozhlíželi jeden po druhém. Nikde, snad s výjimkou odborového sjezdu pracovníků nočních profesí, byste nenarazili na větší nedůvěru a podezřívavost než ve sboru nejstarších magiků. Na první pohled však bylo jasné, že den byl velmi špatný. Démoni, vyvolaní z Podzemního rozměru, kteří většinou ochotně poskytovali informace, se tvářili přihlouple a na otázky odpovídali vyhýbavě. Magická zrcadla popraskala. Tarotové karty tajemným způsobem vybledly a zůstala na nich jen rubová strana. Křišťálové koule se zatáhly mlhou. Dokonce i čajové lístky, nad nimiž většina čarodějů ohrnovala nos jako nad pouťovým a neprůkazným prostředkem, se shlukly na dně hrnečků a odmítaly se rozejít.

Krátce řečeno, shromáždění mágové byli v úzkých, a proto teď výjimečně svorně zavrtěli hlavami.

„Z toho důvodu navrhuji, abychom provedli obřad Ašk-Ente,“ uzavřel Galder dramaticky.

V duchu si pomyslel, že na své prohlášení očekával mnohem bouřlivější reakci, něco jako třeba: „Oh ne! Obřad Ašk-Ente ne! Člověku není radno si s takovými věcmi zahrávat!“

Jenže síní se rozlehl jen chór souhlasných hlasů. „Dobrý nápad.“

„Jasně.“

„To dá rozum.“

„Tak do toho!“

Galder, mírně vyvedený z rovnováhy, přivolal procesí nižších mágů, kteří do síně přinesli rozličné kouzelné rekvizity.

Jak už bylo opatrně naznačeno, docházelo v poslední době ve společenství mágů ke sporům o to, jak magii praktikovat.

Zvláště mladší mágové čím dál tím častěji mluvili o tom, že je na čase, aby magie zmodernizovala především svůj image, a že už by se konečně měli přestat patlat s voskem a kousky kostí a vybudovat celému odvětví dobře organizovanou základnu. Žádali rozběhnutí výzkumných programů a třídenní sjezdy v hotelích, kde by si mohli v klidu ve svých novinách přečíst články s názvy jako Kam kráčíš, geomantie? nebo Úloha sedmimílových bot v současné společnosti.

Tak například Trémon už v poslední době magii skoro nepraktikoval, ale vedl celý řád s hodinářskou precizností. Dělal si množství poznámek, na stěně ve své kanceláři měl obrovskou mapu, která se hemžila barevnými špendlíky, vlaječkami a čarami. Nikdo jí nerozuměl, ale vypadala velice efektně.

Starší mágově zas tohle všechno považovali za naprostý blábol a odmítali vzít na vědomí nějaký image, pokud nebude mít podobu voskové figurky, do které jsou napíchány špendlíky.

Přítomné hlavy osmi řádů byly prosty takových myšlenek. Byli do posledního tradicionalisté a pomůcky navršené kolem osmiúhelníku nevypadaly jako nějaký moderní pövl, ale jako kvalitní okultní zboží. Převládaly beraní rohy, lebky, kované barokní železo a obrovské svíce navzdory zjištění frakce mladých mágů, že proslulý a strašlivý obřad Ašk-Ente se dá bezchybně provést s pomocí čtyř malých kousků dřeva a čtyř kubických centimetrů myší krve.

Přípravy obyčejně zabraly několik hodin, ale spojené síly starších mágů je znatelně zkrátily, takže už po čtyřiceti minutách odříkal Počasvosk závěrečná slova celého obřadu. Ta mu chvíli zůstala viset ve vzduchu před obličejem a pak se pomalu rozplynula.

Vzduch ve středu oktagramu se zachvěl, zhoustl a najednou se tam zhmotnila vysoká, temná postava. Skoro celou ji skrýval široký černý plášť s kápí a to bylo pravděpodobně dobře. V jedné ruce třímala velkou kosu a člověk si nemohl nevšimnout, že místo prstů se na násadě svírají jen vybělené kosti.

V druhé ruce drželo zjevení ozdobnou špejličku, na které byla napíchnuta kostička sýra a kousek ananasu.

CO JE? řekl Smrť hlasem, který měl vřelost a barvu ledovce. Zachytil mágův pohled a sklopil hlavu k jednohubce.

BYL JSEM PRÁVĚ VE SPOLEČNOSTI, dodal o poznání vyčítavěji.

„Ó, stvoření Země a Temnot, vyzýváme tě a zapřísahámе při...“ začal Galder pevným a přikazujícím hlasem. Smrť přikývl.

ALE, NO JO, TO VŠECHNO UŽ JSEM SLYŠEL, prohlásil. PROČ JSTE MNE PŘIVOLALI?

„Říká se, že dokážeš nahlédnout současně do minulosti i budoucnosti,“ odpovídal mu Galder trochu otráveně, protože velká slova, kterými se přivolané bytosti zavazovaly k poslušnosti, patřila k těm částem rituálu, které měl ze všeho nejraději, a lidé mu mnohokrát říkali, že je recituje skutečně dokonale.

TO JE NAPROSTO PŘESNÉ.

„Pak bys nám možná mohl říci, co se to dnes ráno vlastně stalo?“ zeptal se Galder. Velebně se vztyčil a dodal hlasitě: „Poroučím ti ve jménu Azimrotha, Ťchikela, při...

DOBRÁ, PŘESVĚDČIL JSI MĚ, řekl Smrť. CO SI PŘEJEŠ PŘESNĚ VĚDĚT? DNES RÁNO SE STALO VĚCÍ! LIDÉ SE RODILI, LIDÉ UMÍRALI, VŠECHNY STROMY O NĚCO VYROSTLY, VLNKY VYTVOŘILY NA MOŘSKÉ HLADINĚ ZAJÍMAVÝ OBRAZEC —

„Chci vědět, co se stalo s Oktávem,“ odpověděl Galder odměřeně.

JO TOHLE? TO BYLA JEN DROBNÁ OPRAVA PROBÍHAJÍCÍ REALITY. JÁ TOMU ROZUMÍM TAK, ŽE OKTÁVO NECHTĚL ZTRATIT OSMÉ ZAKLÍNADLO.

POKUD JSEM DOBŘE INFORMOVÁN, PADLO PŘES OKRAJ ZEMĚPLOCHY.

„Zadrž, zadrž," prohlásil Galder. Zamyšleně se poškrabal na bradě. „Mluvíme o tom, které se usadilo v hlavě toho Mrakoplaše? Je to takový dlouhý, trochu pomačkaný hubeňour? To zaklínadlo, které — "

— KTERÉ NOSÍ V HLAVĚ PO CELÁ TA LÉTA, ANO.

Galder se zachmuřil. Zdálo se mu to všechno nějak příliš složité. Každý věděl, že když zemřel čaroděj, všechna zaklínadla, která nosil v hlavě, se uvolnila do prostoru, takže proč takové ciráty se záchranou nějakého Mrakoplaše? Zaklínadlo by se prostě dřív nebo později vrátilo zpět.

„Nevíš náhodou proč?" zeptal se bezmyšlenkovitě, ale pak se rychle vzpamatoval a spěšně dodal: „U Yrripha a Kcharla, zaklínám tě a poroučím ti — "

BYL BYCH RÁD, KDYBYS TOHO KONEČNĚ NECHAL, prohlásil Smrť. VÍM JENOM TO, ŽE OSM ZAKLÍNADEL MUSÍ BÝT VYSLOVENO NAJEDNOU, A TO V DEN NEJBLIŽŠÍ PRASEČÍ HLÍDKY, JINAK BUDE ZEMĚPLOCHA ZNIČENA.

„Pokračuj, ty tam," dožadoval se Šedomil Spold.

„Ticho!" okřikl ho Galder.

JÁ?

„Ne, on. Ten starý hluchý — "

„Já tě slyším!" vřískl Spold. „Vy mladí nemáte trochu — " Najednou se zarazil. Smrť si ho se zájmem prohlížel, jako by si pokoušel vzpomenout na jeho tvář.

„Podívej se," obrátil se znovu Galder k Smrťovi, „mohl bys nám znovu opakovat tu poslední větu? Zeměplocha bude co?"

ZNIČENA, potvrdil Smrť. UŽ MOHU ODEJÍT? VĚTRÁ MI TAM PITÍ.

„Zůstaň," ozval se spěšně Galder. „Při Chelilikim a Orizonovi a tak dále, co to znamená ‚zničena'?"

TAK ZNÍ PRASTARÉ PROROCTVÍ VEPSANÉ NA VNITŘNÍ STĚNĚ VELKÉ TSORTSKÉ PYRAMIDY. VÝRAZ ‚ZNIČENÝ SVĚT' SE MI ZDÁ DOSTATEČNĚ VÝMLUVNÝ.

„To je všechno, co nám můžeš říci?"

ANO.

„Ale Den prasečí hlídky je za necelé dva měsíce!"

ANO.

„Mohl bys nám alespoň říci, kde je Mrakoplaš teď?"

Smrť pokrčil rameny. Měl figuru přesně pro taková gesta.

V PRALESÍCH SKUNDU, POSMĚRNĚ OD HOR BERANÍCH HLAV.

„Co tam dělá?"

LITUJE SE.

„Aha."

UŽ MŮŽU JÍT?

Galder nepřítomně přikývl. V duchu lítostivě myslel na propouštěcí obřad, který začínal: „Odstup stvoření pekelné..." a obsahoval také několik velice pěkných pasáží, ale nějak v sobě nenacházel to pravé nadšení.

„Ano," dodal. „Děkuju, už můžeš jít," a protože dobře věděl, že není dobře dělat si nepřátele ani mezi obyvateli temnot, zeptal se: „Doufám, že se dobře bavíte?"

Smrť neodpověděl. Díval se na Spolda pohledem, kterým by pes pozoroval šunkovou kost, jenže proporcionálně to bylo naopak.

„Ptal jsem se, jestli je to zábavná společnost," zesílil Galder hlas.

ZATÍM ANO, odpověděl Smrť spokojeně. MYSLÍM ALE, ŽE O PŮLNOCI SE TO TROCHU POKAZÍ.

„Proč?"

JE TO MAŠKARNÍ. O PŮLNOCI SI VŠICHNI SEJMOU MASKY.

Pak zmizel a uprostřed osmiúhelníku po něm zůstala jenom ozdobná špejlička a kus papírové konfety.

***

Všemu, co se odehrálo, přihlížel tajně nezvaný pozorovatel. Bylo to samozřejmě proti všem pravidlům, ale Trémon věděl o pravidlech všechno a byl přesvědčen, že nařízení jsou tady proto, aby se nedodržovala.

Dlouho předtím, než se osm velkých mágů dostalo do vážného sporu o tom, co jim chtělo zjevení vlastně říci, byl už v hlavním sále univerzitní knihovny. Bylo to místo nahánějící hrůzu. Většina knih byla kouzelných a čarodějných a nejdůležitější, co si tady musel každý zapamatovat, bylo, že grimoáry jsou smrtelně nebezpečná věc v rukou každého pořádného knihovníka. Takový člověk měl totiž snahu uložit a srovnat všechny na jedno místo, a to u knih, které propouštějí magii, není ten nejlepší nápad. Jakmile jsou pohromadě více než dvě z nich, vytvoří takzvanou kritickou Černou masu. Kromě toho, velké množství menších zaklínadel je velice choulostivých na společnost, ve které se nalézají, a svoji nespokojenost vyjadřují tak, že prudce vrhají své knihy přes celou místnost. A k tomu je tady navíc neustále polotušená přítomnost Věcí z Podzemních rozměrů, které se stahují ke každému místu, kde magie prosakuje a pokouší se prorazit stěny skutečnosti.

Profese knihovníka v magické knihovně, který musí v takové vysoce vznětlivé atmosféře trávit většinu času, je skutečně výjimečně rizikové zaměstnání.

Hlavní knihovník seděl na svém stole, tiše loupal pomeranč a byl si nebezpečí plně vědom.

Když uslyšel Trémonovy kroky, zvedl hlavu.

„Hledám cokoliv, co se týká pyramidy v Tsortu," obrátil se k němu Trémon. Byl připraven, a proto teď vytáhl z kapsy banán.

Knihovník upřel na ovoce toužebný pohled a těžce seskočil na zem. Trémon ucítil, jak se mu do dlaně vsunula měkká ruka, a knihovník ho s melancholickým kolébáním prováděl mezi regály s knihami. Trémon měl pocit, že v ruce drží malou koženou rukavici.

Všude kolem nich syčely a jiskřily knihy a tu a tam z polic vyletěl silnější výboj, který však vzápětí pohltila zemnící tyč příslušného regálu. Všude se rozlévala slabá namodralá záře, vůně ozonu a stěží na hranicích slyšitelnosti bylo možno zachytit štěbetání bytostí z Podzemního rozměru.

Jako většina místností Neviditelné univerzity, zabírala knihovna mnohem větší plochu, než byl její vnější rozměr, protože magie deformuje zvláštním způsobem každý prostor a knihovna Neviditelné univerzity byla pravděpodobně jediná knihovna ve vesmíru, která měla Möbiovy regály. Naštěstí paměťový katalog malého knihovníka fungoval jako hodinky. Zastavil se u sloupce ohmataných knih, které se tiše vznášely nad podlahou, a vyšvihl se vzhůru do tmy. Seshora se ozvalo šustění papíru a na Trémona se snesl oblak prachu. Pak se knihovník znovu objevil a v rukou nesl útlý svazek.

„Oook," prohlásil

Trémon si knihu vzal.

Desky byly poškrábané a polámané, zlato z ražby a ořízky se dávno oloupalo, ale ještě teď se dala přečíst slova ve starém magickém jazyce tsortského údolí: Te Velka Chramct Vctjsoky Tsort, ai tei Hajstorie Majstycka.

„Oook?" obrátil se k němu tázavě knihovník.

Trémon knihu opatrně prolistoval. Nebyl v jazycích nijak silný, vždycky je považoval za věc zbytečně komplikovanou. Kdyby bylo po jeho, nahradily by se jednotlivé jazyky číselným systémem, jednoduchým a srozumitelným. Jak se zdálo, byla kniha právě to, co hledal. Celé strany byly pokryty nesrozumitelnými hieroglyfy.

„Je to opravdu jediná kniha, která pojednává o tsortské pyramidě?" zeptal se pomalu.

„Oook."

„Jste si naprosto jistý?"

„ Oook!"

Trémon napnul uši. Kdesi v dálce zaslechl zvuk přibližujících se kroků a rozhádaných hlasů. Ale i na to byl připraven.

Strčil ruku do kapsy. „Chtěl byste ještě jeden banán?"

***

Skundský prales byl pochopitelně kouzelný, ale to nebylo na Zeměploše celkem nic divného. Byl to také jediný prales v celém vesmíru, který se jmenoval — pochopitelně v jazyce domorodců — „Tvůj prst, ty pitomče", jak zněl přesný překlad slova Skund.

Důvod této zvláštnosti je až k politování jednoduchý. Když první cestovatelé z teplých zemí kolem Kruhového moře dorazili do místních chladných oblastí, začali vyplňovat bílá místa na svých mapách. Dělali to prostě tak, že chytili nejbližšího domorodce, ukázali mu nějaký vzdálený orientační bod, mluvili na něj hlasitě a pomalu a zapsali si do mapy, co jim ten užaslý člověk řekl. Proto se do celých generací atlasů nesmrtelně zapsala taková jména jako „Hora, nevidíš?", „Já nevím", „Cože?" a samozřejmě i „Tvůj prst, ty pitomče". Kolem holého vrcholu hory Oolskunrahod (Co je to za hlupáka, když neví, že hora je hora) se začala kupit bouřková mračna a Zavazadlo se pohodlněji uhnízdilo pod stromem, který se stále ještě neúspěšně pokoušel navázat konverzaci.

Dvoukvítek s Mrakoplašem se hádali. Osoba, která byla předmětem sporu, seděla na své muchomůrce a se zájmem je pozorovala. Mužíček budil svým zjevem přesvědčení, že bude zapáchat přesně jako ten, kdo žije v červené prašivce, a to se Dvoukvítkovi nelíbilo.

„Ale jak to, že nemá červenou čepičku?"

Mrakoplaš zaváhal a pokusil se představit si, kam to Dvoukvítek míří.

„Cože?" vzdal se nakonec.

„Měl by mít červenou Čepičku," trval na svém Dvoukvítek. „Taky by měl být čistší a veselý, mnohokrát veselejší. Vůbec mi nepřipadá jako trpaslík."

„O čem to vlastně mluvíš?"

„Podívej se mu jenom na ty vousy," pokračoval nezadržitelně Dvoukvítek. „Viděl jsem lepší strniště na starém kusu sýra."

„Je patnáct čísel vysokej a žije v muchomůrce," zavrčel na něj Mrakoplaš. „Samozřejmě že je to podělanej trpaslík."

„To tvrdí on."

Mrakoplaš upřel oči dolů na trpaslíka.

„Omluvte nás na okamžik," řekl a odvedl Dvoukvítka na druhou stranu mýtiny.

„Tak podívej se," procedil mezi zuby. „Kdyby měřil pět metrů a řekl nám, že je obr, taky bysme to věděli jenom od něj, ne?"

„Nemůže to být trpaslík," bránil se Dvoukvítek.

Mrakoplaš se podíval přes rameno směrem k malé postavičce, která se promyšleně rýpala v nose.

„A co?" prohlásil. „A co má bejt? Trpaslík, skřítek, elf, šotek, vílák, lesní mužíček — co tě žere?"

„Žádný elf," odporoval mu Dvoukvítek. „Elfové nosí jenom zelené barvy a mívají takové zbojnické kloboučky

a na hlavičce malá tykadýlka s bambulkou. Viděl jsem je na obrázku.“

„Kde?“

Dvoukvítek se zarazil a sklopil oči. „Myslím že se to jmenovalo ‚huhly, huhly, huhly‘.“

„Jak? Jak že se to jmenovalo?“

Turista se najednou začal neobyčejně zajímat o hřbety vlastních rukou. „Velká kniha pohádkových postaviček a květinových víl pro malé děti,“ zamumlal.

Mrakoplaš se zatvářil nechápavě.

„To je kniha vo tom, jak se jim vyhnout?“

„Ale ne,“ vysvětloval spěšně Dvoukvítek. „Píše se tam, kde je máš hledat. Ty obrázky vidím, jako kdybych je měl před sebou.“ Na tváři se mu objevil zasněný výraz a Mrakoplaš v duchu zasténal. „Byla tam dokonce i víla, která odnášela tvé zuby.“

„Cože, jen tak přišla a vyrvala ti zub...?“

„Ale ne, ty tomu nerozumíš. Já myslím ten zub, co ti vypadl. Když ti vypadl zub, tak sis ho uložil pod polštář, v noci si pro něj přišla víla a dala ti tam místo něj jeden rhinu.“

„A proč?“

„Co proč?“

„Proč sbírala ty zuby?“

„No, prostě je sbírala.“

Mrakoplaš si představil společenství podivných bytůstek, které žijí v paláci z dětských zubů. Ta představa patřila mezi obrázky, které se pokoušíte rychle zapomenout. Většinou marně.

„Brr!“ prohlásil.

Červené čepičky! Přemýšlel, jak by turistovi nejlépe objasnil, co je to za život, když žába je pro vás vítanou potravou, zaječí nora plná bobků skvělý úkryt před deštěm a letící sova tichý noční děs. Kalhotky z vydělané krtčí kůže — to zní romanticky jen do okamžiku, kdy musíte tu kůži vlastnoručně stáhnout z původního majitele, zatímco se ten malý hajzlík, zahnaný do kouta nory, zuřivě brání. A co se týče červených čepiček, každý, kdo by se vydal ráno do lesa v barevných a jasných šatičkách, by se dožil sotva svačiny. Pokud by ho něco nesežralo už ke snídani.

Chtěl Dvoukvítkovi říct: Podívej se, život trpaslíků a skřítků je ošklivý, drsný a krátký. Oni jsou taky takoví.

To všechno mu chtěl říct, ale nějak nemohl. Dvoukvítek sice toužil po tom, prohlédnout si nekonečno, ale ve skutečnosti se pohyboval v uzavřeném světě vlastních myšlenek. Říci mu teď pravdu bylo stejné jako nakopnout kokršpaněla.

„Sví ví vídl vít,“ ozval se slabý hlásek vedle Mrakoplašovy boty. Podíval se dolů. Trpaslík, který se představil jako Vaverka, se podíval nahoru. Mrakoplaš měl skvělý talent na jazyky. Trpaslík právě řekl: „Zbylo mi doma od včerejška trochu šerbetu z čolka.“

„To zní zajímavě,“ odpověděl mu Mrakoplaš.

Vaverka ho znovu šťouchl do kotníku.

„Ten druhej velkej, je v pořádku?“ zeptal se starostlivě.

„Narazil na realitu a utrpěl mírný šok,“ odpověděl mu Mrakoplaš. „Nemáš náhodou doma červenou čepičku s bambulí?“

„Vít?“

„To nic, jen mě to tak napadlo.“

„Vím, kde je nějaký jídlo pro velký,“ pokračoval trpaslík v řeči. „A taky bydlení. Není to daleko.“

Mrakoplaš se podíval na mračna, která klesala čím dál tím níž. Světlo z okolí se rychle ztrácelo a mraky vypadaly, jako když jim někdo vyprávěl o sněhu a jim se ta myšlenka zalíbila. Pochopitelně že mužíkům žijícím v muchomůrkách se nedalo věřit bez výhrad, ale kdyby Mrakoplaš v té chvíli narazil na ocelovou past, ve které by bylo místo vnadidla teplé jídlo a čistě povlečená postel, už by na ni bušil s výkřiky, ať ho pustí dovnitř.

Vydali se na cestu. Několik vteřin po nich se vyhrabalo na nohy i Zavazadlo a pustilo se za nimi.

„Hej!“

Zavazadlo se pomalu obrátilo, při čemž se jeho nožičky pohybovaly podle složitého vzorce, a zdálo se, že hledí vzhůru.

„Jaké to je, být truhlářským výrobkem?“ zeptal se dychtivě strom. „Bolí to?“

Zdálo se, že Zavazadlo přemýšlí. Každá mosazná součástka a každý otvor po vypadlém suku vyzařovaly maximální soustředění.

Pak pokrčilo víkem a odkolébalo se pryč.

Strom si povzdechl a setřásl z větví pár suchých listů.

***

Domeček byl malý, sešlý a ozdobený jako vyšívaná dečka. Mrakoplaš si pomyslel, že se k němu musel dostat nějaký šílený řezbář, a než ho stačili odtáhnout, dost si zařádil. Každé dveře, každá okenice byla ozdobena girlandou dřevěných hroznů a půlměsíčkovými výřezy, pod střechou a po zdech se vinuly pásy borových šišek. Mrakoplaš napůl čekal, že se z horního okénka vynoří obrovská kukačka a ohlásí správný čas.

Současně si ovšem všiml i olejovité hustoty vzduchu. Ze špiček prstů mu začaly vyletovat malé zelené a purpurové jiskřičky.

„Silné magické pole,“ zabručel. „Přinejmenším sto milimagramů.

„Tady je všude spousta magie," poznamenal Vaverka. „Kdysi tady žila stará čarodějnice. Už tady dávno nebydlí, ale magie stále udržuje domek v chodu."

„Poslyšte, ty dveře jsou nějaké divné," zarazil se najednou Dvoukvítek.

„K čemu potřebuje takový domeček magický náboj?" zamyslel se Mrakoplaš. Dvoukvítek se opatrně dotkl zdi.

„Ono to lepí!"

„Je to nugát," přikývl Vaverka.

„Proboha! To je opravdová perníková chaloupka. Mrakoplaši, podívej doopravdická..."

Polykající Mrakoplaš přikývl. „Jo, katedra architektury vysoké školy cukrářské," prohlásil. „Tam jsem se ani nepokoušel dostat."

S podezřením se zadíval na velké klepadlo z lékořice. „Ono to tak nějak pořád dorůstá," vysvětloval mu Vaverka. „Je to fakt úžasné. Takový dům dneska neseženete, dávno už se totiž nedělá ten správný perník."

„Vážně?" podivil se zachmuřený Mrakoplaš.

„Tak pojďte dovnitř, ale dejte pozor na rohožku," zval je pidimužík.

„Proč?"

„Je z cukrové vaty."

***

Plocha se pomalu otáčela pod svým upachtěným sluncem, denní světlo naplnilo rokle a údolí, a když se nakonec snesl večer, odteklo.

Trémon seděl ve své chladné univerzitní pracovně a pracně se prokousával knihou. Pohyboval rty a sledoval prstem řádky neznámého prastarého písma. Dočetl se, že Velká pyramida z Tsortu, jejíž umístění na tváři Zeměplochy bylo už po mnoho staletí zahaleno tajemstvím, byla postavena z jednoho milionu tří tisíc a deseti vápencových bloků. Psalo se tam, že při stavbě zahynulo deset tisíc otroků. Dozvěděl se, že pyramida skrývala bludiště tajných chodeb, jejichž stěny byly ozdobeny nápisy zachycujícími destilovanou moudrost mudrců Tsortu. Užasl nad tím, že součet její výšky a délky dělený polovinou šířky se rovná přesně číslu 1,67563, což je téměř na chlup 1 237,98712567 násobek rozdílu vzdálenosti Zeměplochy od Slunce a váhy malého pomeranče. Dočetl se i to, že se pyramida budovala celých šedesát let. V duchu si pomyslel, jestli to nebylo trochu moc povyku jenom proto, aby si mohl někdo nabrousit žiletky.

Tou dobou se ve skundském lese usadil Mrakoplaš s Dvoukvítkem ke snídani představované krbovou římsou z marcipánu a oba v duchu toužebně mysleli na nakládané cibulky.

Kdesi v dálce si největší hrdina, jakého kdy Zeměplocha zrodila, ubalil a zapálil cigáro, aniž tušil, do jaké role ho osud předurčil.

Cigareta, kterou tak dovedně stočil v prstech, byla zajímavý kousek, protože jako mnoho potulných mágů, od kterých se naučil umění balit, měl i on ve zvyku ukládat si nedopalky do koženého pytle a z nich si kroutit nové kuřivo. Podle neochvějné logiky zákona průměrů a velkých čísel tedy část z toho tabáku kouřil už mnoho let téměř neustále. Věc, kterou si pokoušel právě zapálit, by mohla skvěle posloužit k vyspravení silnice.

Pověst toho muže byla taková, že skupina divokých jízdních nomádů ho s projevy nejvyšší úcty pozvala ke svému ohni z koňského trusu. Nomádi středových krajů se většinou s podzimem přesouvali směrem na Okraj a tahle skupina patřila ke kmeni, který vztyčil plstěné stany v děsivých vedrech — 3 stupně. Nomádi se s oloupanými nosy pomalu ploužili táborem a někteří z nich už si stěžovali na sluneční úpal.

Náčelník nomádů promluvil. „Které jsou tedy ty věci, jež učiní muže v životě šťastným?" Chcete-li zahájit kvalitní rozhovor u ohně stepních nomádů, očekává se, že řeknete právě něco takového.

Muž po jeho pravici zamyšleně upil svůj koktejl z kobylího mléka a krve sněžné kočky a řekl: „Step se svým nekonečně vzdáleným obzorem, vítr ve vlasech a bujný kůň pod vaším sedlem."

Muž po náčelníkově levici promluvil takto: „Křik bílého orla vysoko na nebi, zasněžený les a přesný šíp na tětivě vašeho luku."

Náčelník přikývl a dodal: „Já myslím, že je to však především pohled na pobité nepřátele, pohanu jeho kmene a na jeho plačící ženy."

Kolem ohně se ozvaly projevy drsného souhlasu s tím skvělým projevem.

Pak se náčelník s úctou obrátil k vzácnému hostu, k drobné postavičce, která si u ohně tiše ošetřovala svou husí kůži, a prohlásil: „Ale teď bychom se měli zeptat našeho vzácného hosta, jehož jméno se stalo legendou: co podle něj patří k nejkrásnějším věcem v životě muže?"

Host se zarazil uprostřed dalšího neúspěšného pokusu zapálit si.

„Čo žíkáš?"

„Ptal jsem se, co podle tebe patří k nejkrásnějším věcem v životě muže?"

Bojovníci kolem ohně se napjatě nahnuli kupředu. Se zatajeným dechem čekali na perlu, kterou uslyší.

Host přemýšlel dlouho a těžce a potom pomalu prohlásil: „Teplá voda, dobrý dentišta a měkký toaletní papír."

***

Výheň plála oslňující oktarínovou září. Galder Počasvosk, vysvlečený do půl těla, s maskou ze zakouřeného skla na tváři, upřel pohled do plamenů a udeřil s chirurgickou přesností kladivem. Kouzlo v kleštích zaječelo a začalo se kroutit, ale on ho dovedně vytahoval do linky barvy ztýraného ohně.

Kdesi za zády mu zapraskala prkna v podlaze. Galder strávil jejich laděním celé hodiny. V souvislosti s

ctižádostivým zástupcem, chodícím jako kočka, to bylo celkem moudré opatření.

Dé moll. To znamená, že je vpravo ode dveří.

„Pojď dál, Trémone," řekl, aniž se otočil, a s vnitřním uspokojením zaslechl, jak jeho zástupce úžasem tiše lapl po dechu. „To je od tebe hezké, že jsi přišel. Zavři dveře, ano?"

Trémon s bezvýraznou tváří zavřel těžké dveře. V polici, kterou měl vysoko nad hlavou, se v zavařovacích sklenicích louhovaly všemožné nemožnosti a se zájmem ho pozorovaly.

Jako ve všech čarodějných pracovnách, i tady to vypadalo jako ve sklářské peci, kde se popral vycpávač zvěře s foukačem skla a během zápasu ještě zabili kolemjdoucího krokodýla (ten visel na řetězech od stropu a páchl kafrem). Všude se povalovaly lampy a prsteny, které by si byl Trémon hrozně rád přetřel rukávem, a zrcadla, do kterých by se jistě vyplatilo podívat alespoň dvakrát. V malé klícce neklidně poskakoval pár sedmimílových bot. Na stěně byla rozsáhlá příruční knihovna grimoárů, které sice nebyly tak mocné jako Oktávo, ale i tak začaly jiskřit a třást vázacími řetězy, když ucítily pátravý a závistivý pohled mladšího čaroděje. Ta syrová magická síla ho rozrušila jako máloco, ale odpuzovala ho špína a Galderův teatrální přístup k věci.

Podplatil jednoho ze sloužících a dozvěděl se zajímavé věci. Tak například zelená tekutina, která neúnavně bublala ve spleti skleněných trubic na jedné polici, nebyla nic jiného než zelená barva s příměsí mýdla.

Jednoho krásného dne, pomyslel si, to všechno vyhážu. A začnu s tím mizerným krokodýlem. Zaťal ruce, až mu zbělely klouby.

„Tak pojď," zahalekal na něj vesele Galder, sundal si zástěru a usadil se do svého křesla, jehož opěradla měla tvar lvích tlap a nohy představovaly nohy kachny. „Poslal jsi mi tohle shrnutí?"

„Shrnutí," pokrčil Trémon bezmocně rameny. „Chtěl jsem vás pouze upozornit na to, že ostatní Řády vyslaly do skundského pralesa své zástupce, kteří mají za úkol polapit chybějící Zaklínadlo, zatímco vy jste neudělal zhola nic. Předpokládám ovšem, že pro to máte své důvody, které nám v pravé chvíli objasníte."

„Tvá důvěra mě zahanbuje," prohlásil Galder.

„Čaroděj, kterému se podaří Zaklínadlo získat, dobude současně velkou slávu jak pro sebe, tak pro celý Řád," upozorňoval ho dál Trémon. „Použili k tomu boty i jiné prostředky a kouzla. Co bychom podle vás měli použít my, mistře?"

„Zdálo se mi to, nebo jsem v tvém tónu zachytil náznak jízlivosti?"

„Ani ten nejmenší, mistře."

„Ani co by se za nehet vešlo?"

„Ani co by se vešlo za ten nejmenší nehet, mistře."

„Výborně. Protože já si myslím, že bychom se tam neměli vypravovat vůbec." Galder se natáhl a vzal ze stolu prastarou knihu. Zadrmolil kouzelnou formulku a svazek se s vrzáním otevřel. Knižní záložka, podezřele podobná jazyku, se tiše zatáhla do hřbetu.

Chvilku hledal mezi polštáři, až nakonec vytáhl váček na tabák a dýmku velikosti drtiče odpadků. S dovedností dlouhodobého nikotýnového zavislíka zformoval z tabáku příhodnou kuličku a nacpal ji do hlavičky. Luskl prsty a na ukazováku mu vyskočil plamínek. Zhluboka nasál a slastně vyfoukl kouř. Pak zvedl hlavu.

„Ty jsi ještě tady, Trémone?"

„Vy jste mne dal zavolat, pane," odpověděl mladší čaroděj klidně. Alespoň podle hlasu to tak vypadalo. Hluboko v šedých očích mu však zahořel ohýnek, který říkal, že má seznam všech malicherností, seznam, ve kterém je zaznamenáno každé posměšné zamžourání, každé otcovské pokárání, každý vědoucí pohled a za jeden každý z nich že se bude Galderův živý mozek koupat rok v kyselině.

„Aha, vlastně máš pravdu. Odpusť zapomnětlivosti starého muže," omlouval se Galder spokojeně. Zvedl knihu, ve které listoval.

„Mně se všechno to pobíhání vůbec nelíbí," řekl nakonec. „Je to sice všechno tak dramatické, létající koberce a podobně, ale to podle mě nemá se skutečnými kouzly nic společného. Vezmi si například sedmimílové boty. Kdyby člověk opravdu potřeboval ujít sedm mil jedním krokem, jistě by nám dal Stvořitel delší nohy... Co jsem to chtěl říci?"

„Nevím, mistře," odpověděl Trémon odměřeně.

„Aha, už vím. Je zvláštní, že nemůžeme v knihovně najít ani to nejmenší o pyramidě v Tsortu. Člověk by si myslel, že tam něco bude, nemyslíš?"

„Za to by měl být knihovník samozřejmě potrestán."

Galder se na něj úkosem podíval. „No, neměli bychom na něj být moc přísní," odpověděl potom pomalu. „Třeba by stačilo zastavit mu příděl banánů."

Chvilku se dívali jeden na druhého.

Galder odvrátil oči první. Přísný pohled upíral na Trémona velice nerad. Vyvolávalo to v něm stejný pocit, jako by se díval do zrcadla, které bylo úplně prázdné.

„No naštěstí," pokračoval, jsem našel nějaké údaje jinde. Abych řekl pravdu, přímo ve své skromné knihovničce. Jsou to noviny Skřelta Změnokoše, zakladatele našeho Řádu. Jestlipak víš, můj milý mladý a tolik uspěchaný příteli, co se stane, když zemře čaroděj?"

„Vysloví se všechna zaklínadla, která nosí v paměti," opověděl Trémon. „To je přece jedna z prvních věcí, které jsme se dozvěděli po vstupu na školu."

„Jenže právě to pro osm Velkých zaklínadel neplatí. Skřelt zjistil, že Velké zaklínadlo si najde úkryt v nejbližší mysli, která je otevřená a ochotná ho přijmout. Postrč mi sem támhle to velké zrcadlo, buď tak laskav."

Galder vstal a došoural se k výhni, která mezitím vychladla. Pruh kouzla se však stále ještě pohyboval, chvíli byl nehmotný a chvíli zase hmotný, vypadal jako štěrbina vyříznutá do jiného vesmíru, plného žhavého modrého svitu.

Galder jej zvedl z police, vytáhl dlouhý luk a pronesl mocná slova. Potom už jen s uspokojením pozoroval, jak se kouzelný pruh natáhl, zachytil na obou koncích zbraně a napnul, až staré dřevo zapraskalo. Pak si pečlivě vybral šíp.

Mezitím Trémon dostrkal stojan s velkým zrcadlem do středu místnosti. Až budu mistrem řádu já, pomyslel si, určitě se nebudu šourat po kobercích v pantoflích.

Trémon, jak už jsme ostatně řekli, cítil, že by se dalo udělat mnoho věcí, kdyby se dostala k moci mladá krev a staré dřevo se vyřezalo, ale v tomto okamžiku byl upřímně zvědavý, co má ten starý blázen v úmyslu.

Možná že by pocítil určité uspokojení, kdyby věděl, že se Galder i Skřelt Změnokoš dokonale mýlili.

Galder několikrát prošel před zrcadlem, které se nejdřív zakalilo, ale pak se v něm ukázal pohled na skundský prales z ptačí perspektivy. Starý mág se zatvářil soustředěně, přičemž držel luk tak, že volně nasazený šíp směřoval ke stropu. Zamumlal polohlasně, ale dost srozumitelně několik slov jako — „upravíme podle teploty... pak odečteme sílu větru — dejme tomu tři uzly...“ a neohrabaným pohybem šíp vypustil.

Kdyby se k tomu mohl vyjádřit zákon akce a reakce, byl by se šíp odrazil od stropu a spadl o několik kroků dál. Jenže příslušného zákona se nikdo neptal.

Mizející šíp zmizel se zvukem, který se absolutně vymyká jakémukoliv popisu. Zněl zhruba jako „dzoinng“, které zkušený zvukař alespoň tři dny upravoval na dobrém mixážním pultu.

Galder odhodil luk stranou a spokojeně se usmál.

„Je jasné, že to teď bude tak hodinku trvat, než tam doletí,“ vysvětloval. „Pak bude Osmé zaklínadlo jednoduše sledovat jeho ionizovanou stopu až sem, ke mně.

„To je skvělé,“ přikývl Trémon, ale každý trochu slušný telepat by si při pohledu na něj přečetl třímetrová písmena, která hlásala: Když k tobě, tak proč ne ke mně? Sklopil oči k pracovnímu stolu plnému krámů a zrak mu padl na dlouhý ostrý nůž, který se zdál jako stvořený k tomu, co se chystal udělat.

Neměl násilí rád, ale v tomto případě se na to docela těšil. Bylo jasné, že na toho, kdo získá Osmé zaklínadlo a v příhodném okamžiku je přidá k ostatním sedmi, čeká jako odměna tajemství tsortské pyramidy a mnoho dalších požitků. Trémon neměl v úmyslu promarnit léta mravenčí práce jenom proto, že jednoho starého blázna náhodou osvítil duch svatý.

„Když už musíme čekat, nedal by sis mezitím šálek kakaa?“ zeptal se Galder a začal se šourat přes místnost, kde visela šňůra zvonku pro služebnictvo.

„Rád,“ odpověděl Trémon. Zvedl nůž a potěžkal jej v ruce, aby zjistil, jak je vyvážený. „Musím vám blahopřát, mistře. Vidím, že na vás bychom si, my mladí, stále ještě museli hodně přivstat.“

Galder se zasmál. Nůž vyletěl z Trémonovy ruky takovou rychlostí, že se (pravděpodobně v souvislosti s línou podstatou zeměplošského světla) opticky zkrátil a zesílil a zamířil přesně na Galderův krk.

Jenže tam nedoletěl. Místo toho uhnul k jedné straně a začal kroužit kolem Počasvoska tak rychle, že Galder vypadal, jako by měl kovový límec. Starý čaroděj se otočil a Trémon měl dojem, že je mnohem vyšší a vyzařuje z něj tajemná síla.

Nůž se najednou vymrštil nazpět a zarazil se do dveřního rámu, sotva několik milimetrů od Trémonova ucha.

„Přivstat, říkáš?“ usmál se na něj Galder mile. „Drahý chlapče, ty by sis vůbec nesměl jít lehnout.“

***

„Dej si ještě kousek stolu,“ prohlásil Mrakoplaš.

„Ne, já nemám marcipán rád,“ odpověděl mu Dvoukvítek. „Kromě toho bych řekl, že je dost nevychované jíst cizím lidem nábytek.“

„S tím si nedělejte starosti,“ uklidňoval ho Vaverka. „Ta stará čarodějnice se tady už několik let neukázala. Říká se, že dostala, co jí patřilo. Prý se o to postaral párek nějakých malých uličníků.“

„Ty dnešní děti,“ zavrtěl hlavou Mrakoplaš.

„Vinu nesou jejich rodiče,“ zasmušil se Dvoukvítek.

V okamžiku, kdy jste své smysly přesvědčili, že je to normální, byla perníková chaloupka docela příjemné místo. Zbytková magie ji udržovala neustále v chodu a ta okolní zvířata, která ještě nepochcípala na vleklé záněty zubů, se jí vyhýbala. Oheň z lékořicových polen hořel v krbu velmi špatně. Mrakoplaš se pokusil nasbírat venku nějaké suché větve, ale nakonec to vzdal. Dřevem, které na vás mluví, se topí velice špatně.

Říhl.

„Je to nezdravé,“ zafilozofoval. „Víš, zajímalo by mě, proč to musí být zrovna sladké? Proč ne tmavý chleba a sýr? A nebo třeba salám — tedy řeknu ti, že takové salámové kanape...

„Copak já vím?“ pokrčil Vaverka rameny. „Babka Zubolavá prostě vyráběla jenom cukrovinky. Přál bych vám ochutnat její sněhové pusinky...“

„Já je okoštoval,“ přikývl Mrakoplaš. „Prohlížel jsem postele a zjistil, že jsou z nich matrace.“

„Perník je tradičnější,“ ozval se Dvoukvítek.

„Co, na matrace?“

„Neblázni,“ odpověděl mu s převahou Dvoukvítek. „Kdo kdy slyšel o matracích z perníku? Na domy.“

Mrakoplaš zabručel. Myslel na jídlo — přesněji na jídlo v Ankh-Morporku. Připadlo mu až směšné, jak mu to místo najednou připadalo přitažlivé. Čím byli dál, tím víc ho to táhlo zpět. Stačilo, aby přivřel oči, a viděl všechno do nejmenších podrobností. Jídelní stánky stovky různých národů na trhu. Mohli jste si dát squishi nebo žraločí polévku tak čerstvou, že by se k ní žádný plavec neodvážil přiblížit, nebo...

„Myslíš, že by to tady mohlo být na prodej?“ zeptal se Dvoukvítek.

Mrakoplaš zaváhal. Už dávno se naučil, že je potřeba dobře si promyslet každou odpověď na Dvoukvítkovy překvapující dotazy.

„Na co?“ zeptal se opatrně.

„Přímo z toho páchne zvláštní atmosféra.“

„Aha.“

„Co to je atmosféra?“ zeptal se Vaverka a začal čenichat kolem, přičemž se mu na tváři objevil výraz, který říkal, že on to neudělal, ať už je to cokoliv.

„Já si myslím, že je to jeden druh žáby,“ poučoval ho Mrakoplaš. „Kromě toho to nemůžeš koupit, protože není od koho...“

„No, tohle bych možná mohl zařídit, se souhlasem lesní rady, samozřejmě,“ vskočil mu Vaverka do řeči a přitom se pokoušel vyhnout Mrakoplašově pohledu.

„... a už v žádném případě by sis to nemohl vzít s sebou, myslím tím, že by se ti ten barák asi do Zavazadla nevešel, nebo jo?“

Mrakoplaš ukázal směrem k Zavazadlu, které se hřálo u ohně a jakýmsi záhadným způsobem se tvářilo jako spokojený, ale ostražitý tygr. Pak se s vítězoslavným výrazem obrátil nazpět k Dvoukvítkovi. Usměv mu okamžitě zmizel.

„Nebo jo?“ opakoval nejistě.

Nikdy se tak docela nevyrovnal s myšlenkou, že uvnitř Zavazadla je úplně jiný svět než zvenčí. Samozřejmě že to byl pouhý vedlejší jev jeho celkové tajemnosti, ale Mrakoplaše přesto stále znovu znepokojovalo, když viděl, jak cpe Dvoukvítek do Zavazadla náruče špinavých košil a ponožek, a když pak znovu otevře víko, leží uvnitř úhledně srovnané hromádky čistého prádla vonící levandulí. Dvoukvítek také cestou nasbíral spoustu zajímavých upomínkových předmětů, Mrakoplaš by řekl krámů, ale Zavazadlo si s nimi bez potíží poradilo. Vešel se do něj i dvoumetrový kůl sloužící k obřadu Drbání prasete a nikde z něj nevyčuhoval.

„No, já nevím. Ty jsi čaroděj a měl by ses v tom vyznat.“

„No to samozřejmě, ale zavazadlová magie je vysoce specializovaný obor,“ odtušil pohotově Mrakoplaš. „Víš, já si ale myslím, že oni by trpaslíci tu chaloupku ani prodat nechtěli, ona je to přece jen taková, taková...“ zoufale zatápal ve výrazech, které znal z Dvoukvítkova slovníku, „... taková turistická atrakce.“

„Co je to?“ zeptal se se zájmem Vaverka.

„No to znamená, že sem bude chodit spousta lidí, jako je on, a prohlížet si tu chalupu,“ vysvětloval mu Mrakoplaš.

„A proč?“

„No, protože...“ Mrakoplaš znovu zapátral v hlavě „... je to folklór. Je interesantní. Romantická, eňo ňůňo, boží... Je to skvělá ukázka zaniklého lidového umění, založená na dovednostech dávno uplynulých let.“

„Vážně?“ podivil se Vaverka a užasle se rozhlédl chaloupkou.

„Jo.“

„To všecko, co jsi říkal?“

„Asi jo.“

„Pomohl bych vám ji zapakovat.“

Pod pokrývkou hustých mračen, která pokrývala větší část zeměplošského nebe, mezitím klidně ubíhala noc. To bylo štěstí, protože až se obloha vyčistí a budou si ji moci prohlédnout astrologové, bude po klidu.

V rozličných částech pralesa mezitím bloudily skupinky čarodějů. Chodili v kruzích a začínali být silně nervózní, protože všechny stromy, do kterých naráželi, se jim omlouvaly. Ale ať už je to tak, nebo onak, někteří čarodějové se dostali skutečně do těsné blízkosti perníkové chaloupky...

Teď je ovšem nejvhodnější doba vrátit se do rozlehlých budov Neviditelné univerzity, a to přesně do obydlí Šedomila Spolda, který nejen že byl už dlouho nejstarším mágem Zeměplochy, ale byl rozhodnut jím ještě dlouho zůstat.

V této chvíli byl velmi překvapen a rozrušen.

Několik posledních hodin měl plné ruce práce. Jistě, byl hluchý a nemyslelo mu to už tak rychle jako dřív, ale staří mágové mají vypěstován neobyčejně silný pud sebezáchovy a vědí, že když se na ně začne zamyšleně dívat vysoká postava v černém, s posledním modelem jednoduchého zemědělského nářadí přes rameno, je nutno jednat rychle. Služebnictvu dal volno. Dveře zapečetil pastou vyrobenou z drcených jepic a na okna namaloval ochranné oktagramy. Po podlaze rozlil vzácný a nesmírně páchnoucí olej v ornamentech, které naznačovaly, že jejich tvůrce byl buď opilý, nebo nepocházel z tohoto světa, nebo obojí. Uprostřed místnosti je vidět osmicípá hvězda — symbol Sebraných smyslů, obklopená červenými a zelenými svícemi. Ve středu hvězdy stojí podlouhlá truhlice ze dřeva kapraďovité borovice, která se dožívá nesmírného stáří, vyložená rudým sametem, a její okraje jsou lemovány ochrannými amulety.

Šedomil Spold totiž předpokládá, že ho bude Smrť v nejbližší době hledat, ale to už čekal několik desítek let, takže za tu dobu ze svého bytu vybudoval nedobytný úkryt.

Vlezl dovnitř, spustil složitý hodinový stroj na zámku truhlice a zaklapl za sebou víko. Teprve potom se v klidu uvelebil s vědomím, že teď je konečně v naprostém bezpečí před útokem jednoho ze svých největších nepřátel. Háček byl v tom, že ve svých plánech zapomněl na důležitou úlohu, kterou ve většině příběhů podobného druhu hraje klíčová dírka.

V okamžiku, kdy se spokojeně natáhl, se mu těsně vedle ucha ozval hlas: ŽE JE TADY ALE TMA, CO?

***

Začalo sněžit. Okna perníkové chaloupky zasklená cukrkandlem vyhlížela vesele do tmy.

Na jednom konci mýtiny se na okamžik rozzářila tři malá narudlá světélka a ozval se sípavý kašel, který náhle ustal.

„Drž zobák!“ zasyčel čaroděj třetího stupně, „vždyť nás uslyší!“

„Nevíš kdo asi? Těm mládencům z Bratrstva Mrkající kápě jsme uklouzli v močále a ti blbečkové z Kruhu Pravých proroků se pustili špatnou cestou hned na začátku.“

„Jasně,“ začal nejmladší z nich, „ale kdo to na nás pořád mluví? Říká se, že je tenhle les kouzelný, plný skřetů a vlků a...“

„Stromů,“ hlas, který se ozval odněkud z neproniknutelné temnoty, bychom mohli popsat jako dřevěný.

„Jo, to taky,“ přikývl nejmladší čaroděj. Zatáhl ze špačka své cigarety a otřásl se.

Vedoucí skupiny vyhlédl zpoza kamene a pozoroval chaloupku.

„Tak dobrá,“ rozhodl se nakonec a začal potichu vyklepávat dýmku o podpatek sedmimílových bot, který v protestu zavrzal. „Vlítneme tam, seberem je a pryč, jasný?“

„Víš určitě, že jsou tam jenom lidi?“ zeptal se nervózně nejmladší mág.

„Jasně,“ zavrčel vůdce. „Co sis myslel? Že jsou tam medvědi?“

„Mohla by tam být taky nějaká obluda. Tohle je přesně takový les, kde by mohly žít obludy.“

„A stromy,“ ozval se přátelský hlas odněkud shora.

„Jo, to taky,“ přikývl bezmyšlenkovitě soustředěný vedoucí.

***

Mrakoplaš se na postel díval s nedůvěrou. Byla ze sladových bonbónů, vykládaná karamelami, ale vypadala spíš jako něco k jídlu než ke spaní, a taky už skutečně nesla stopy zubů.

„Někdo mi jedl z mé postele,“ prohlásil.

„Když já hrozně miluju karamely,“ bránil se Dvoukvítek.

„Jestli budeš vyvádět takové věci, přijde víla a sebere ti všechny zuby,“ pohrozil mu Mrakoplaš.

„Ne víla, elfové,“ vmísil se jim do řeči Vaverka, který stál na toaletním stolečku. „Zuby trhají elfové. A taky nehty na rukou a na nohou. Elfové jsou občas hrozně popudliví.“

Dvoukvítek si těžce sedl na postel.

„Ty si to určitě pleteš,“ vzdychl si. „Elfové jsou vznešení a krásní, moudří a půvabní, určitě jsem to tak četl.“

Mrakoplašovo a Vaverkovo koleno si vyměnilo významný pohled.

„Já si myslím, že musíš mluvit o jiných elfech,“ zavrtěl hlavou trpaslík. „Ti, co žijí tady v okolí, jsou úplně jiní. Rozhodně se jim nesmí říkat, že jsou vzteklouni. Tedy pokud si nechceš nést zuby domů v klobouku.“

Ozval se tichý zvuk otvíraných nugátových dveří. Z opačného konce domečku sem dolehl tichounký cinkavý šramot, jako když co nejopatrněji rozbijete velkým kamenem okno z cukrkandlu.

„Co to bylo za zvuk?“ zeptal se Mrakoplaš.

„Který?“ zeptal se Dvoukvítek.

Pak někdo zabušil holí na okenní rám. Vaverka se s výkřikem „elfové!“ vrhl napříč místností k myší díře a zmizel.

„Co budeme dělat?“ rozhlížel se Dvoukvítek.

„Zpanikaříme?“ navrhl Mrakoplaš s nadějí. Vždycky si myslel, že nejlepší cesta k záchraně je zpanikařit. Jeho teorie vycházela z toho, že se lidé, kteří se v minulosti setkali se šavlozubým tygrem, dali rozdělit zhruba na ty, kteří zpanikařili a utekli, a na ty druhé, kteří zůstali stát na místě a říkali něco jako „Ó, jak vznešená šelma“, nebo „Kuk, kočičko!“.

„Támhle je skříň,“ zašeptal Dvoukvítek a ukázal na úzká dvířka vtěsnaná mezi perníkovou stěnu a bok krbu. Rychle se namačkali do sladce zatuchlé temnoty.

Zvenčí k nim dolehlo praskání čokoládové podlahy. Potom někdo prohlásil: „Slyšel jsem tady hlasy.“

Jiný hlas mu odpověděl. „Jo, já taky, ale zezdola. To budou Mrkouni.“

„Vždyť jsi říkal, že jsme jim uklouzli v bažinách!“

„Jé, kluci, koukněte se, tady je všechno k jídlu, klidně si můžete kousnout třeba...“

„Drž hubu!“

Ozvalo se další vrzání a skřípání a potom výkřik zezdola, kde jeden z Pravých proroků, který se plížil tmou od okna, šlápl na prsty Mrkající kápě, ukryté pod stolem. Vtom zaznělo náhlé zííip a zinnng uvolněné magie.

„Ale do prdele!“ zanadával hlas zvenčí. „Už ho dostali. Jdem!“

Bylo slyšet další skřípání a vrzání a pak se rozhostilo ticho. Po nějaké chvíli zašeptal Dvoukvítek Mrakoplašovi. „Poslyš, já mám dojem, že je v té skříni koště.“

„No a co je na tom divného?“

„Tohle má řídítka.“

Dole kdosi pronikavě vykřikl. Jeden z čarodějů se ve tmě pokusil nadzvednout víko Zavazadla. Ze spíže se ozval hlasitý náraz, který signalizoval náhlý příchod skupiny Osvícených mágů Nepřerušeného kruhu.

„Co asi všichni hledají?“ zeptal se šeptem Dvoukvítek.

„Nevím, ale myslím, že pro nás bude lepší, když se to ani nedozvíme,“ prohlásil Mrakoplaš zamyšleně.

„Asi máš pravdu.“

Mrakoplaš opatrně pootevřel dveře. Místnost byla prázdná. Po špičkách přešel k oknu, a když vyhlédl ven, zíral přímo do pozvednutých tváří tří Bratří Půlnočního řádu.

„To je on!“

Rychle uskočil a vrhl se ke schodům.

Scéna dole byla nepopsatelná, ale protože by byl takový výrok za požehnané vlády Quimbyho II. potrestán smrtí, bude lépe, když se ji pokusíme přece jen popsat. Tak především, většina bojujících mágů se pokoušela místnost osvětlit rozličnými plameny, blesky a magickým ohněm a to vytvářelo atmosféru diskotéky v továrně na fotoblesky. Skoro každý z účastníků se pokoušel najít takové místo, odkud by mohl pozorovat celou místnost bez nebezpečí, ale bez výjimky se snažili uhnout z cesty Zavazadlu. To právě zahnalo do kouta dva Pravé proroky a zuřivě klapalo víkem na každého, kdo se přiblížil. Jeden z mágů se podíval ke schodům.

„To je on!“

Mrakoplaš rychle uskočil nahoru na schody a narazil do něčeho zády. Rychle se ohlédl a uviděl Dvoukvítka sedícího na koštěti, které se volně vznášelo ve vzduchu.

„Musela ho tady zapomenout ta čarodějnice,“ zářil Dvoukvítek. „Opravdické létající koště!“

Mrakoplaš zaváhal. Z proutěného konce koštěte vyletovaly oktarínové jiskřičky a výšky k smrti nenáviděl. Ještě míň se mu však líbil tucet rozpálených a vzteklých čarodějů, kteří se prali o to, kdo se k němu po schodech dostane nejdřív, a právě to se dělo kousek od něj.

„Dobrá, ale já řídím.“

Kopl čaroděje, který už byl v polovině kouzla Ochromení a naskočil před Dvoukvítka na koště. To sletělo dolů po schodech a obrátilo se vzhůru nohama, takže Mrakoplaš na okamžik zíral přímo do očí jednoho z Bratří Půlnoci.

Vykřikl a křečovitě zakroutil řídítky.

Pak se stalo několik věcí najednou. Koště vyrazilo kupředu a prorazilo v dešti drobečků zeď. Zavazadlo také vyrazilo kupředu a kouslo jednoho z Proroků do nohy. Najednou se odnikud s ostrým zahvízdnutím vynořil šíp, o pár centimetrů minul Mrakoplaše a narazil s temným zaduněním do víka Zavazadla.

Zavazadlo zmizelo.

***

O kus dál v pralese, v malé chýši, přihodil stařičký šaman na oheň několik suchých větviček a přes kouř upřel pohled do tváře nejistého učedníka.

„Bedna s nožičkami?“ zeptal se znovu.

„Ano, pane. Spadla z nebe a podívala se na mě,“ přisvědčil učedník.

„Takže ta bedna měla oči?“

„Ne...“ začal učedník a zmateně se zarazil. Stařík se na něj udiveně podíval.

„Mnozí viděli Topaxciho, boha Rudé houby, a tak si vysloužili právo být šamanem,“ řekl nakonec. „Někteří viděli Skelda, boha kouře, a těm se říká čarodějové. Jen málokdo měl tu čest setkat se s Umčerrelem, duchem pralesa, a ten se stal pánem duchů. Ale nikdo doposud neviděl bednu se stovkou nožiček, která by se na někoho dívala bez očí, a takovým se říká idio...“

Přerušil ho náhlý svištivý zvuk a závan sněhu a jisker, který rozfoukal oheň po celé chýši. Něco se zamíhalo, pak zapraskala protější zeď, rozletěla se na kusy a zjevení zmizelo.

Rozhostilo se dlouhé ticho. Pak ještě krátký okamžik napjatého ticha. Nakonec starý šaman začal velmi opatrně: „Neviděl jsi teď náhodou dva muže, kteří letěli hlavou dolů na koštěti a křičeli jeden na druhého?“

Mladý učedník se mu podíval zpříma do očí. „Samozřejmě, že ne.“

Stařec si zhluboka a s úlevou oddychl. „Díky bohům! Já taky ne.“

***

V Perníkové chaloupce zavládl naprostý zmatek, nejen proto, že všichni mágové chtěli sledovat koště, ale současně v tom chtěli zabránit ostatním, a to vedlo k několika politováníhodným incidentům. Největší a také nejtragičtější se stal, když se jeden z Pravých proroků rozhodl použít své sedmimílové boty bez přípravy a příslušných zaklínadel. Jak už bylo řečeno, sedmimílové boty jsou velmi komplikovaná kouzelná pomůcka a ubohý čaroděj si vzpomněl příliš pozdě, že u dopravního prostředku, který vám má umožnit položit jednu nohu dvacet mil před druhou, se může každá chybička krutě vymstít.

***

Zuřila první sněhová bouře nadcházející zimy a většinu nebe nad Zeměplochou pokrývala hustá těžká mračna. A přece, shora, ve stříbrné záři malého zeměplošského měsíce, poskytovala mračna jeden z nejkrásnějších pohledů v celém mnohočetném vesmíru.

Velké pásy mračen, dlouhé stovky kilometrů, se táhly od Krajopádu ke Středovým horám. Obrovský sloup se netečně tyčil v mrazivém křišťálovém tichu až ke hvězdám a kolem něj vířila mračna podobná mléku, které si Stvořitel nalil do právě zamíchané kávy.

Nic nerušilo tu nádhernou scénu, která...

Vrstvou mračen prorazilo něco malého a vzdáleného a za sebou zanechávalo útržky vodních par. Chladným tichem stratosféry se jasně a hlasitě rozlehly zvuky hádky.

„Říkal jsi, že s tou věci umíš létat!“

„Ne, to jsem neřekl. Řekl jsem jenom, že ty to neumíš.“

„Ale já nikdy na něčem takovém neseděl!“

„To je náhoda!“

„Jenže ty jsi řekl, že... Podívej se na nebe!“

„Ne, nechci!“

„Co se to stalo s hvězdami?“

A tak se stalo, že Mrakoplaš s Dvoukvítkem byli první obyvatelé Zeměplochy, kteří uviděli, co jim budoucnost chystá.

Tisíc mil za jejich zády se z mračen tyčila hora Cori Celesti a vrhala ostrý stín na zpěněná mračna, takže bohové by si toho mohli všimnout také, ale bohové se normálně na oblohu nedívají a právě v téhle chvíli se hádali s Ledovými obry, kteří odmítli ztlumit rádio.

Na okraji, ve směru, kterým neúnavně postupovala velká A‘Tuin, zmizely z oblohy všechny hvězdy.

V celém tom sametově černém kruhu zbyla jen jedna jediná hvězda, rudá a zlověstná, hvězda která zářila jako oko vzteklinou nakaženého norka. Byla malá, strašlivá a nelítostná. Plocha mířila přímo k ní.

Mrakoplaš věděl přesně, co je za takové situace nutno udělat. Vykřikl a zamířil s koštětem svisle dolů.

***

Galder Počasvosk stál s pozvednutýma rukama uprostřed osmicípé hvězdy.

„Uršalo, dileptor, c‘hula, splňte má přání!“

Nad hlavou se mu objevil malý obláček mlhy. Podíval se koutkem na Trémona, který neochotně postával na okraji magického obrazce.

„Ta další část je opravdu velice zajímavá,“ mrkl na něj Galder. „Dávej pozor. Kotb‘hai! Kotsham! Ke mně, duchové malých osamělých kamenů a všech ustaraných myší menších než pět centimetrů!“

„Cože?“ zeptal se Trérnon.

„Tenhle kousek jsem musel velice dlouho studovat,“ souhlasil Galder. „Zvlášť to o těch myších. Ano, kde jsem to skončil? Jo...“

Znovu pozvedl paže. Trémon ho pozoroval a nepřítomně si olízl rty. Ten starý hlupák se celou svou soustředěnou myslí upíná k Zaklínadlu a jeho, Trémona, si vůbec nevšímá. Místností se převalovala slova moci, odrážela se od stěn a mizela ve skulinách za nábytkem a předměty v policích. Trémon zaváhal.

Galder na chvíli zavřel oči a tvář se mu změnila v extatickou masku, když se chystal vyslovit závěrečné slovo.

Trémon se přihrbil a prsty se mu sevřely znovu kolem držadla nože. Galder otevřel jedno oko, kývl na něj a poslal stranou proud sily, který zvedl mladšího muže jako pírko a udeřil jím o zeď.

Galder na něj přátelsky zamrkal a znovu pozvedl paže.

„Ke mně, ó duchové.. .“

Ozvalo se zahřmění, světlo zmizelo a nastala chvíle fyzické nestability, během níž se stěny zdánlivě skládaly do sebe. Trémon zaslechl ostré nadechnutí a pak tupý, hlasitý úder.

V místnosti se rozhostilo ticho.

Když uběhlo několik minut, vylezl Trémon zpoza velkého křesla a oprášil se. Zapískal si několik tónů nějakého nesmyslu a s přehnanou nenápadností se obrátil ke dveřím. Zrak přitom upíral ke stropu, jako by něco takového v životě neviděl. Pohyboval se způsobem, který dával tušit, že chce překonat rychlostní rekord v nenápadné chůzi.

Uprostřed magického osmiúhelníku dřepělo Zavazadlo a klapalo víkem. Trémon se zastavil. S hrůzou z toho, co uvidí, se pomalu, velice pomalu otočil.

V útrobách Zavazadla zahlédl sloupečky čistého prádla, slabě vonícího levandulí. Čaroději tak nějak přišlo, že je to nejstrašnější věc, kterou kdy v životě viděl.

„Ehm, no,“ odkašlal si, „neviděl jste tady čirou náhodou někde ještě jednoho čaroděje?“

Zavazadlu se podařilo vypadat ještě výhružněji.

„Aha,“ řekl Trémon. „No dobrá. Na tom vlastně nezáleží.“

Soustředěně popotahoval za lem svého roucha a zdálo se, že ho na okamžik zaujal vyšívaný vzorek. Když zvedl hlavu, ta strašlivá truhlice tam stále byla.

„Na shledanou,“ řekl a dal se na útěk. Ze dveří se mu podařilo vyběhnout právě včas.

***

„Mrakoplaši?“

Mrakoplaš otevřel oči. Ne, že by mu to nějak pomohlo. Prostě namísto aby viděl jenom samou čerň, viděl kolem sebe samou bělost a kupodivu to bylo ještě horší.

„Jsi v pořádku?

„Ne.“

„Aha.“

Ležel na kameni poprášeném sněhem, ale ten kámen nějak nevypadal tak docela jako obyčejný kámen. Tak

například se neměl pohybovat.

Kolem vál sníh. Dvoukvítek seděl asi metr od něj a na tváři měl opravdovou starost.

Mrakoplaš zasténal. Všechny kosti v těle mu vyčítaly způsob, jak s nimi v posledních chvílích zacházel, a stavěly se do fronty na stížnosti.

„Co se stalo?“

„Vzpomínáš, když jsme letěli v mracích a já měl strach, abychom do něčeho nenarazili, řekl jsi, že jediná věc, do které bychom v té výšce mohli narazit, je mrak nacpaný kamením.“

„No a?“

„Jak jsi to věděl?“

Mrakoplaš se rozhlédl kolem, ale co se týče malebnosti a členitosti okolí, mohli být klidně uvnitř pingpongového míčku.

Skála pod nimi byla prostě skála. Když přejel rukou po jejím povrchu, ucítil jasně stopy kamenického dláta. Když přiložil ucho na chladný vlhký kámen, měl dojem, že slyší pomalé bušení, podobné tepu srdce. Opatrně se plazil kupředu, až se dostal na okraj kamene a opatrně se přes něj podíval.

V té chvíli musel kámen prolétat nad trhlinou v mracích, protože Mrakoplašovi se podařilo zahlédnout nezřetelné, vzdálené vrcholky rozeklaných hor.

Byly strašlivě hluboko.

Nesrozumitelně zabublal a pozpátku, centimetr za centimetrem ustupoval nazpět.

„Je to zvláštní,“ oznámil nakonec Dvoukvítkovi. „Kameny přece nelítají. Jsou známé právě tím, že to nedělají.“

„Jenže možná by zrovna lítaly, kdyby mohly,“ zasnil se Dvoukvítek. „Možná že tenhle právě přišel na to, jak se to dělá.“

„No, tak hlavně doufejme, že to najednou nezapomene,“ ušklíbl se nejistě Mrakoplaš. Podkasal si navlhlé roucho a zachmuřeně se rozhlížel po okolních mracích. Zasnil se nad tím, že někde jistě existují lidé, kteří mají svůj život ve vlastních rukou. Ráno vstanou a večer si jdou v klidu lehnout a mají celkem slušnou jistotu, že nepřepadnou přes Okraj světa ani že na ně nezaútočí banda připitomělých mágů, natož aby se probudili na balvanu, který zřejmě propadl touze dostat se do vyššího postavení, než bývá u kamenů zvykem. Matně si vzpomněl, že i on tak kdysi žil.

Mrakoplaš zavětřil. Balvan byl cítit něčím smaženým. Vůně, jak se zdálo, přicházela odněkud zepředu a promlouvala přímo k čarodějově žaludku.

„Necítíš nic?“

„Řekl bych, že je to slanina,“ prohlásil Dvoukvítek.

„Já doufám, že je to slanina,“ pokýval Mrakoplaš hlavou, „protože ji teď najdu a sním.“ Bez ohledu na pohyb kamene se postavil a kolébavým krokem námořníka se vydal do mračen a očima pátral ve vlhkém šeru.

Vpředu, nebo přesněji řečeno na přídi kamene, seděl u čadivého ohníčku na zkřížených nohou malý druid. Na hlavě měl uvázaný kus nepromokavého plátna a ozdobným srpem postrkoval po pánvi kusy slaniny.

„Ehm,“ ozval se nezávazně Mrakoplaš. Druid zvedl oči a upustil pánev do ohně. Vyskočil na nohy a výhružně napřáhl srp. Vypadal tak nebezpečně, jak jen může vypadat člověk v mokré noční košili a s promočeným šátkem uvázaným na babku.

„Varuju vás. S každým únoscem ošklivě zatočím!“ zvolal a strašlivě kýchl.

„My vám chceme spíš pomoci,“ prohlásil Mrakoplaš a upřel oči toužebně na slaninu, která se pálila v ohni. To druida, který byl k Mrakoplašově překvapení docela mladý, očividně zaskočilo. Mrakoplaš sice předpokládal, že teoreticky musí existovat i něco takového, jako jsou mladí druidové, ale tak nějak si je nedovedl představit.

„Takže vy mi nechcete ten kámen ukrást?“ zeptal se druid a spustil srp o několik milimetrů.

„Vždyť já ani nevím, že se kámen dá ukrást,“ odpověděl mu unaveně Mrakoplaš.

„Promiňte,“ vmísil se do hovoru opatrně Dvoukvítek. „Obávám se, že vám hoří večeře.“

Druid se podíval dolů a docela marně zamával nad ohněm rukama. Mrakoplaš se mu vrhl na pomoc, objevil se hustý oblak kouře, popela a zavládl zmatek. Společně vybojované vítězství v podobě několika kusů připálené slaniny vykonalo mnohem víc než dlouhé diplomatické jednání.

„A jak jste se sem vlastně dostali?“ vyzvídal druid. „Jsme přinejmenším ve výši sto šedesáti metrů, tedy pokud jsem si zase nepopletl magické runy.“

Mrakoplaš se pokusil na výšku zapomenout. „My jsme letěli kolem a prostě jsme sem jen tak zapadli.“

„Měli jsme namířeno k zemi,“ dodával Dvoukvítek na vysvětlenou.

„Jenže ten tvůj kámen nás naštěstí zarazil,“ pokračoval zase Mrakoplaš. Ještě teď mu to záda připomínala. „Díky,“ ukončil společné vysvětlení.

„A já si myslel, že jsem vletěl do vzdušného víru,“ poškrabal se za uchem druid, jehož jméno bylo, jak se ukázalo, Belafon. „Takže to jste museli být vy.“ Zimomřivě se zatřásl. „Teď už musí být ráno. Kašlu na předpisy. Vyletím nad mračna, držte se.“

„Čeho?“ vyjekl Mrakoplaš.

„No, snažte se upřeně myslet na to, že nechcete spadnout,“ radil jim Belafon. Potom vytáhl ze záhybů roucha velké kovové závaží a několikrát jím v podivných křivkách máchl nad ohněm.

Mračna kolem nich se začala propadat, Mrakoplaš a Dvoukvítek měli pocit, že jsou mnohokrát těžší, a kámen najednou prorazil poslední vrstvu mračen a ocitl se ve sluneční záři.

Vyrovnal se několik metrů nad šedivou hladinou mračen a pokračoval v testě pod chladnou, ale jasně modrou oblohou. Mračna, která se jim včera večer zdála tak strašlivě vzdálená a dnes ráno nebezpečně dusivá, se teď změnila v krásný šedobílý koberec, který se táhl donekonečna na všechny strany. Tu a tam z nich jako ostrov trčel vrcholek

některé z vysokých hor. Za zádí kamene se hladina mračen čeřila v neklidných vírech. A kámen...

Byl asi deset metrů dlouhý, tři a půl metru široký a namodralý.

„To je skutečně nezapomenutelný pohled," prohlásil Dvoukvítek a oči mu nadšeně zářily.

„Hm, ale co drží ten kámen nahoře?" zajímalo Mrakoplaše.

„Hlavně velká dávka přemlouvání," odpověděl Belafon a začal si ždímat lem roucha.

„Aha," přikývl nechápavě Mrakoplaš.

„Držet je nahoře, to je to nejmenší," pokračoval ve vysvětlování druid, předpažil a mezerou mezi palcem a ukazovákem zaměřil na vzdálenou horu. „Nejtěžší ze všeho je přistání. Koneckonců, prosby a přemlouvání drží pohromadě celý vesmír, bylo by zbytečné předstírat, že je to všechno pouhopouhá magie."

Mrakoplaš se náhodou podíval řídnoucím závojem mračen dolů a hodně hluboko pod nimi zahlédl kousek země pokryté sněhem. Byl si jistý, že se ocitli ve společnosti šílence, ale na to byl zvyklý. Pokud si mohl v jeho společnosti zajistit bezpečí tím, že ho bude pozorně poslouchat, byl jedno jediné ucho.

Belafon si sedl a nohy si pohodlně spustil přes okraj kamene.

„Podívejte, nedělejte si starosti. Kdybyste si začali opravdu vážně myslet, že kámen nemůže létat, mohl by to uslyšet, považovat to za přemlouvání a vám by se špatně vedlo, jasný? Je vidět, že jste se ještě nestačili seznámit s novými formami moderního myšlení."

„Jo, taky mám ten dojem," odpověděl mu slabým hlasem Mrakoplaš. Snažil se zapomenout na všechny kameny na zemi. Pokoušel se představit si balvany poletující oblohou jako vlaštovky, snášející se nízko k zemi jen proto, aby mohly v čirém opojení z letu vystřelovat vysoko k nebi...

Byl si až trapně vědom, že mu to ani trochu nejde.

***

Druidové Zeměplochy se pyšnili svým nadcházejícím sjezdem, na kterém, jak tvrdili, se dostanou na dosah k odhalení tajemství vesmíru. Samozřejmě že jako druidi všude a kdekoliv, i oni věřili v harmonii života, léčivou moc rostlin, přirozený rytmus ročních období a v upálení každého, kdo k těmto pravdám nepřistupuje s tím pravým nadšením. Také se dlouho a podrobně zabývali samými základy stvoření a nakonec zformulovali následující teorii:

Vesmír, tvrdili, existoval díky vyváženosti čtyř základních sil, které nazývali Nadpřirozeno, Přemlouvání, Nejistota a Nasranost.

Tak například Slunce a Měsíc obíhaly Plochu proto, že byly přemluveny, aby nespadly a neuletěly do kosmu, protože měly strach z Nejistoty. Nadpřirozeno umožňovalo stromům růst a Nasranost je udržovala ve vztyčené poloze a tak dál.

Někteří druidové sice naznačovali, že tahle teorie má určité nedostatky, ale příliš nepochodili. Starší příslušníci sdružení jim velmi důrazně vysvětlili, že je v diskusi vždycky místo pro fundovaný argument a že v odborné debatě vítají dobře mířenou ránu, stejně jako dokonalou obranu, ale všechny ty Věci že budou předmětem jednání při nejbližším ohni na počest slunovratu.

***

„Aha, takže ty jsi astronom?" zeptal se Dvoukvítek.

„To ne," odpověděl Belafon. Kámen zatím opisoval měkkou křivku kolem úbočí hory. „Já jsem poradce v oblasti počítačového hardwaru."

„Co je to počítačový hardware?"

„No přeci tohle," vysvětloval druid a nohou poklepal na kámen. „Tohle je tedy jeden z komponentů. Přesněji řečeno náhradní díl. Mají nějaké potíže s velkými kruhy na planině Vortex. Alespoň to tvrdí. Chtěl bych mít bronzový náramek za každého uživatele, který se vůbec neunavuje tím, aby alespoň nahlédl do manuálu." Pokrčil rameny.

„A k čemu to přesně je?" zeptal se Mrakoplaš. Cokoliv mu bylo dobré, aby odpoutal mysl od vzdálenosti, která ho dělila od země.

„No, můžeš to použít... s pomocí těch kamenů můžeš přesně určit roční dobu a čas," odpověděl Belafon.

„Aha. To jako myslíš, když je na něm sníh, tak že je zima?"

„Ano. Vlastně ne! Víš, předpokládejme, že bys chtěl zjistit, kde vyjde ta nebo ona hvězda..."

„Proč?" zeptal se Dvoukvítek a z obličeje mu vyzařoval nelíčený zájem.

„No třeba kdybyste chtěli vědět, kdy máte zasadit tu nebo tu rostlinu," odpovídal mu Belafon a začal se trochu potit, „nebo třeba kdybyste..."

„Půjčím ti svůj kalendář, jestli chceš," nabídl mu Dvoukvítek.

„Kalendář?"

„To je taková kniha, která ti řekne, jaký je den," vysvětloval mu unaveně Mrakoplaš. „To by bylo podle tvého gusta."

Belafon ztuhl. „Kniha?" zeptal se rozpačitě. „Myslíš jako papírová?"

„Jo."

„No, to se mi nezdá zrovna nejspolehlivější," řekl druid pohrdlivě. „Jak může kniha vědět, který je právě den? Papír přece neumí počítat."

Dupl na přední konec kamene a ten se znepokojivým způsobem rozhoupal. Mrakoplaš vyděšeně polkl a přitáhl si Dvoukvítka k sobě.

„Slyšel jsi někdy o kulturním šoku?“ zasyčel mu do ucha.

„Co to má být?“

„To je přesně to, co utrpí lidé, kteří stráví pět set let marnými pokusy jak přinutit kamenný kruh, aby ukazoval přesně, a pak potkají někoho s malou knížečkou, která má jednu stranu pro každý den a k tornu ještě obsahuje přehršli takových moudrostí jako ‚teď je nejlepší čas k sázení zelených fazolek‘, nebo ‚ranní ptáče dál doskáče, ale dřív chcípne‘, a ty si musíš o kulturním šoku pamatovat především jedno...“ Mrakoplaš se na nadechl a tiše pohnul rty, aby si vzpomněl, kam až v té větě došel „...jediné.“ dokončil.

„Co?“

„Nikdy nesmíš kulturní šok způsobit člověku, který pilotuje tisícitunový kámen!“

***

„Už je to pryč?“

Trémon opatrně vyhlížel nad cimbuřím Věže umění, obrovského kužele napůl rozpadlého zdiva, který se tyčil nad střechami Neviditelné univerzity. Chomáč studentů a instruktorů magie, kteří stáli na zemi hluboko pod ním, přikývl.

„Určitě?“

Kvestor přiložil spojené ruce k ústům a zavolal:

„Už před hodinou to prolomilo dveře vedoucí na Střed a uprchlo, pane!“

„Špatně,“ prohlásil Trémon. „My jsme uprchli, to odešlo. Dobrá, v tom případě sejdu dolů. Dostalo to někoho?“

Kvestor polkl. Nebyl čaroděj, ale laskavý, dobrosrdečný člověk, který něco takového, jako se odehrálo v poslední hodině, vůbec neměl vidět. Samozřejmě že se občas stávalo, že univerzitními budovami bloudili malí démoni, barevná světýlka a občas nějaká ta napůl zhmotnělá představa, ale na nepřičetném řádění Zavazadla bylo něco, co mu opravdu zabrnkalo na nervy. Ten, kdo by se to pokusil zastavit, by měl stejnou naději, jako kdyby se pustil do křížku s ledovcem.

„Polklo to... zhltlo to děkana svobodomyslných věd, pane,“ vykřikl.

Trémon se poněkud rozveselil. „Všechno zlé je k něčemu dobré, „ zabručel si pro sebe.

Vydal se dolů po dlouhém spirálovitém schodišti. Po nějaké chvíli se mu na rtech objevil pokřivený tenký úsměv. Den se začal očividně vylepšovat.

Měl před sebou spoustu organizační práce. A jestli vůbec bylo něco, co Trémon opravdu miloval, pak to byly chvíle, kdy mohl něco organizovat.

***

Kámen svištěl nad náhorními planinami a vířil sníh závějí pouhých pár metrů pod sebou. Belafon bručel něco o spěchu a tu namazal trochu masti ze jmelí a tam přimaloval magickou runu, zatímco Mrakoplaš si v hrůze zakrýval oči a Dvoukvítek se strachoval o Zavazadlo, na které si vzpomněl.

„Kupředu a vzhůru!“ vykřikl druid do svistu proudícího vzduchu. „Pohleďte, velký nebeský počítač!“

Mrakoplaš vyhlédl mezi prsty. Daleko vpředu na obzoru uviděl obrovskou konstrukci z šedých a černých kamenných desek, uspořádaných do soustředných kruhů a tajemných uliček, které vypadaly na pozadí bílého sněhu pochmurně a odmítavě. Něco takového tady přece nemohli vytvořit lidé! Je to jistě skupina obrů, které proměnil v kámen nějaký...

„Vypadá to jako pěkná hromada kamení,“ ozval se Dvoukvítek.

Belafon strnul uprostřed gesta.

„Cože?“

„No, že jsou moc hezké na pohled,“ spěšně mu vysvětloval turista. Hledal nějaké přiléhavé slovo. „Plné etnického kouzla,“ dodal nakonec.

Bylo vidět, jak druid tuhne. „Hezké?“ obrátil se k Dvoukvítkovi s nepříliš přátelským výrazem. „Triumf otesávání křemičitanů, zázrak moderních stavebních metod — o tom ty prohlásíš jenom, ‚hezké'?“

„Samozřejmě,“ pokračoval v řeči Dvoukvítek, pro nějž byl sarkasmus pouhé slovo o devíti písmenech začínající na ‚s‘.

„Co to znamená etnický?“

„To znamená neobyčejně působivý, impozantní,“ vskočil jim spěšně do řeči Mrakoplaš, „a zdá se mi, že nám hrozí nebezpečí přistání. Kdyby ti to nevadilo, nemohl bys...?“

Belafon, nepříliš ukonejšený, se otočil a ublíženým šepotem ze sebe vychrlil řadu nereprodukovatelných výrazů, které končily slovem ‚hezké!‘.

Kámen zpomalil, sklouzl v záplavě sněhového prachu stranou a zůstal viset ve vzduchu nad kruhem. Pod nimi stál na volné ploše jiný druid, v každé ruce svíral svazeček jmelí a mával jimi ve složitých gestech. Belafon zkušeně spustil kamennou plotnu na dva obrovské vztyčené balvany, kam dosedla jen se slabým cvaknutím.

Mrakoplaš s hlasitým zasyčením vypustil dech, který se okamžitě rozběhl někam schovat.

Na boku balvanu zaskřípal konec žebříku a nad jeho okrajem se objevila hlava staršího druida. Udiveně se podíval na oba cestující a pak se obrátil k Belafonovi.

„Dorazil jsi v poslední chvíli,“ prohlásil. „Do Dne prasečí hlídky zbývá sotva sedm týdnů a zase je to všechno

na nás.“

„Ahoj, Zakhirahu,“ kývl mu na pozdrav Belafon. „Tak co se stalo tentokrát?“

„Ale, je to všechno na houby. Dneska to předpovědělo východ slunce s tříminutovým předstihem. Asi se nám to nějak zbláznilo, obávám se.“

Belafon se spustil na žebřík a vzápětí zmizel pod okrajem balvanu. Oba cestující se podívali na sebe a pak upřeli pohled do obrovského volného prostoru mezi vnějším a vnitřním kruhem kamenů.

„Co teď?“ zeptal se Dvoukvítek.

„Co kdybychom si zdřímli?“ nadhodil zkusmo Mrakoplaš.

Dvoukvítek si ho nevšímal a začal slézat po žebříku.

Všude mezi kameny se pohybovali druidi a oklepávali megality malými kladívky. Několik obrovských kamenů bylo položeno na bok a kolem každého se tísnili další druidi, kteří je zkoumali a hádali se. Vzduchem poletovaly útržky nesrozumitelných vět a dolétaly až k místu, kde seděl Mrakoplaš:

„Samozřejmě že je software kompatibilní — Zpěv přechodové spirály byl navržen pro soustředné kruhy, ty debile...“

„Já bych to znovu rozhodil a zkusil jednoduchý obřad měsíce...“

„...dobrá, jasně, kameny jsou v pořádku, takže se nám prostě jenom trochu zbláznil vesmír, jo?“

Mlhou, halící jeho vyčerpanou mysl, se Mrakoplaš prodral až k té strašlivé hvězdě, kterou zahlédli na obloze. S vesmírem bylo včera v noci něco opravdu v nepořádku.

A jak se vůbec dostal zpátky na Plochu?

Měl dojem, že odpovědi na všechny tyhle otázky se skrývají někde v jeho vlastní hlavě. A začal pociťovat nepříjemné podezření, že celou scénu pod ním pozoruje ještě někdo, nebo něco jiného, a to prostřednictvím jeho očí.

Po zaprášených nepoužívaných vedlejších cestách jeho vědomí se odkudsi vyplížilo Zaklínadlo, jasné jako vyleštěná mosaz, a usadilo se mu v předním mozku, odkud pozorovalo celou scénu pod nimi a v duchu vykonávalo něco jako obřad pojídání slaných buráků.

Pokusil se je zatlačit zpět — a svět náhle zmizel.

Ocitl se v temnotě, teplé zatuchlé temnotě, temnotě hrobek, sametové temnotě sarkofágu mumie.

Cítil silný pach staré kůže a nakyslost napůl zteřelého papíru. Papír zašustil.

Cítil, že je okolní temno plné nepředstavitelných příšer, a potíž s nepředstavitelnými hrůzami je v tom, že si je každý velmi snadno představí...

„Mrakoplaši,“ ozval se jakýsi hlas. Mrakoplaš nikdy neslyšel mluvit ještěry, ale kdyby mluvili, měli by jistě přesně takový hlas.

„Hm,“ ozval se. „Ano?“

Hlas se uchechtl — byl to zvláštní zvuk, takový papírový.

„Měl jsi říci ‚kde to jsem‘,“ pokračoval hlas.

„A kdybych se to dozvěděl,“ zeptal se Mrakoplaš, „líbilo by se mi to?“ Upřeně se díval do tmy. Teď, když už si na ni trochu zvykl, něco nejasně zahlédl. Něco matného, sotva dost zřetelného pro lidské oko, pouhý stín v temném prostoru. A přitom měl pocit, že je to něco podivně známého.

„Tak jo,“ přikývl, „kde to jsem?“

„Sníš.“

„Mohl bych se už probudit, prosím?“

„Ne,“ odpověděl mu další hlas, stejně starý a vyschlý jako ten první, ale zřetelně jiný.

„Musíme ti říci něco velmi důležitého,“ ozval se třetí hlas, pokud je to možné ještě podobnější hlasu mumie než ty dva předchozí. Mrakoplaš tupě přikývl. Kdesi v pozadí jeho mysli se plížilo Zaklínadlo a nahlíželo mu přes mentální rameno.

„Způsobil jsi nám hodně starostí, mladý Mrakoplaši,“ pokračoval hlas. „Takové ty věci jako padání přes Okraj světa bez ohledu na ostatní lidi. Museli jsme dost vážně změnit skutečnost, abys věděl.“

„No tohle!“

„Teď před sebou máš velmi důležitý úkol.“

„Aha, no tak dobře.“

„Před mnoha lety jsme připravili situaci, kdy se jedno z nás mohlo ukrýt ve tvé hlavě, protože jsme předvídali věci, které se stanou. A ty v nich teď budeš hrát velmi důležitou úlohu.“

„Já? Proč?“

„Hodně jsi běhal po Ploše,“ vysvětloval mu jeden z hlasů. „Máš dar přežít.“

„Já? Přežít? Vždyť mě několikrát málem zabili!“

„Přesně.“

„Hm.“

„Ale už nikdy se nepokoušej znovu spadnout z Plochy. To by se nám nelíbilo.“

„A kdo je to my, to byste mi nemohli říci?“

V temnotě to hlasitě zašustilo.

„Na začátku bylo slovo,“ prohlásil suchý hlas za ním.

„Ne, na začátku bylo vejce,“ opravil ho jiný hlas. „Přesně si to pamatuju. Velké vejce, ze kterého se zrodil vesmír. Bylo maličko gumovité.“

„No, v tomhle případě se oba mýlíte. Já vím, že to byl prapůvodní sliz.“

Hlas někde u Mrakoplašova kolena prohlásil: „Ne, to bylo až potom. Nejdřív tady byla nebeská klenba.

Spousta nebeské klenby. Byla původně hodně lepkavá, jako cukrová vata, nebo spíš sirupovitá, přesněji řečeno...“

„Pokud by to někoho zajímalo,“ ozval se sípavý hlas po Mrakoplašově levici, „mýlíte se všichni. Na začátku bylo Odkašlání“

„Pak slovo — “

„Odpusťte, ale byl to sliz — “

„Určitě dost gumovitý, řekl bych — “

Chvilku bylo ticho. Pak se ozval jeden z hlasů: „No, ať už to bylo cokoliv, moc dobře si to pamatujeme.“

„Tak, tak.“

„Samozřejmě.“

„A naším úkolem je zaručit, že se tomu nic nestane, Mrakoplaši.“

Mrakoplaš upíral oči do tmy. „Mohli byste mi laskavě vysvětlit, o čem to vlastně mluvíte?“

Ozval se zase takový papírový povzdech. „Tak tady máte ty své metafory,“ prohlásil jeden z hlasů. „Podívej, je velmi důležité, abys ochraňoval Zaklínadlo, které nosíš v hlavě, a v pravý čas nám je zase přinesl zpět, rozumíš? V době, kdy nadejde ta pravá chvíle k tomu, abychom byly řečeny, chápeš to?“

Mrakoplaš si pomyslel: abychom byly řečeny?

A pak najednou pochopil, co za podivné obrysy to nezřetelně vidí v temnotě před sebou. Bylo to písmo na stranách knihy, viděné zespoda.

„Takže já jsem v Oktávu?“ zeptal se.

„V určitém metafyzickém smyslu,“ potvrdil mu nedbalým tónem jeden z hlasů. Dost se přiblížil. Mrakoplaš cítil přímo před nosem suchý šustot...

Dal se na útěk.

***

Na černém pozadí nebe zářila osamocená rudá tečka. Trémon, stále ještě oblečený do obřadního roucha předepsaného k inauguraci hlavy Řádu, měl pocit, že za chvíli, kdy ji pozoroval, se o něco zvětšila. Otřásl se a odvrátil se od okna.

„No?“

„Je to hvězda,“ sdělil mu profesor astrologie, „myslím.“

„Vy si to myslíte?“

Astrolog zamrkal.

Stáli v observatoři Neviditelné univerzity a ani ta droboučká tečka na obzoru na něj neshlížela tak zle jako jeho nový nadřízený.

„No, víte, háček je v tom, že jsme se vždycky domnívali, že hvězdy vypadají stejně jako naše slunce — “

„Myslíte jako ohnivé koule v průměru zhruba dvou kilometrů?“

„Ano. Ale tahle nová je, no jednoduše řečeno — velká.“

„Větší než slunce?“ doplnil Trémon. On sám považoval ohnivou kouli o průměru dvou kilometrů za dost působivou, i když s hvězdami jako takovými v zásadě nesouhlasil. V jejich uspořádání nebyl řád a obloha s nimi vypadala jako neuklizená.

„Mnohem větší,“ odpověděl pomalu astrolog.

„Mohla by být větší než hlava Velké A‘Tuin?“

Astrolog byl očividně v rozpacích.

„Je větší než Velká A‘Tuin a celá Zeměplocha dohromady,“ odpověděl. „Prověřovali jsme to a jsme si naprosto jistí.“

„To je opravdu veliká,“ souhlasil Trémon. Na jazyk se mu dralo slovo „obrovská“.

„Opravdu masivní,“ souhlasil spěšně astrolog.

„Hmm.“

Trémon začal přecházet sem a tam po podlaze observatoře zdobené mozaikou, znázorňující znamení zeměplošského zvířetníku. Bylo jich celkem čtyřiašedesát, od Vezena — Dvouhlavého klokana ke Gahoolii — Váze s tulipány (souhvězdí velké důležitosti pro všechny víry, jehož význam, bohužel, už byl dávno zapomenut).

Zastavil se na zlatomodrém obrazu Mubbo — Hyeny a najednou se prudce otočil.

„Narazíme na ni?“

„Obávám se, že ano, pane,“ přisvědčil astrolog.

„Umm,“ Trémon popošel několik kroků a zamyšleně si mnul bradu. Zastavil se jednou nohou na hlavě Okjocka — Obchodníka a druhou na špičce Nebeského pastiňáku.

„Těmhle věcem příliš nerozumím,“ prohlásil nakonec, „ale mám dojem, že to nebude nic příjemného, že?“

„Ne, pane.“

„Jsou hodně horké, co? Hvězdy, myslím.“

Astrolog polkl. „Ano, pane.“

„Shoříme?“

„Nakonec. Předtím však nastane plochotřesení, do pevniny udeří příbojové vlny, dojde k poruchám přitažlivosti a pravděpodobně se z Plochy oloupe dýchatelná atmosféra.“

„Aha. Jedním slovem naprostý zmatek, žádný organizovaný chaos.“

Astrolog zaváhal, ale nakonec se vzdal. „I tak by se to dalo říci, pane.“

„Lidé zpanikaří?“

„Velice rychle, obávám se.“

„Hmm,“ zabručel Trémon, který právě kráčel po Bráně pravděpodobnosti a pomalu se blížil k Nebeské krávě. Znovu zvedl oči k rudému záblesku na obzoru. Jak se zdálo, došel konečně k nějakému rozhodnutí.

„Zatím nejsme schopni najít Mrakoplaše,“ uvažoval nahlas, „a když nenajdeme Mrakoplaše, nenajdeme ani osmé Oktávovo Zaklínadlo. Jenže věřím, že k tomu, abychom odvrátili nadcházející katastrofu, je třeba přečíst všechna Oktávova zaklínadla — proč by ho tady jinak Stvořitel nechal?“

„Možná, že byl jenom sklerotický,“ nadhodil opatrně astrolog.

Trémon se na něj ošklivě podíval.

„Ostatní Řády prohledávají všechny země mezi Ankh-Morporkem a Středem,“ pokračoval, „a na prstech vypočítával jeden bod za druhým, „protože se zdá na první pohled nesmyslné, aby někdo vletěl do mraků a už se neukázal...“

„Pokud tam třeba do něčeho nenarazil. Co když byly ty mraky samý kámen?“ pokusil se astrolog neohrabaně, a jak se ukázalo zcela marně, zažertovat.

„Jenže on se někde objevit musel. Zeptejme se: Kde?“

„Kde?“ zeptal se astrolog poslušně.

„Okamžitě se nám nabízí, co máme dělat.“

„Aha,“ chápavě přikývl astrolog, který měl co dělat, aby s mágem, který právě uháněl napříč Dvěma tlustými bratranci, udržel krok.

„A to je?“

Astrolog zvedl hlavu a jeho pohled se setkal s očima stejně šedýma a přátelskýma jako ocel.

„Hm, přestaneme hledat...?“ pokusil se namátkou.

„To je ono! Použijeme dar, který nám zanechal Stvořitel, mozek, sklopíme oči a co spatříme?“

Astrolog v duchu zasténal. Pak sklopil oči. „Dlaždice?“ pokusil se riskovat.

„Správně, dlaždice, které nám dávají obraz...?“ Trémonova tvář vyzařovala očekávání.

„Zvířetníku?“ zvolal nazdařbůh zoufalý astrolog.

„Správně! Takže jediné, co potřebujeme udělat, je sestavit přesný Mrakoplašův horoskop a budeme přesně vědět, kde je!“

Astrolog se zatvářil jako člověk, který po delším tanci na pohyblivém písku znovu pod nohama ucítil pevnou zem.

„Budu potřebovat přesný čas a místo jeho narození,“ řekl mnohem jistějším hlasem.

„To je jednoduché. Opsal jsem si je z univerzitních záznamů, než jsem šel sem nahoru.“

Astrolog nahlédl do poznámek a na čele se mu objevily vrásky. Přešel místnost a u protější stěny vytáhl velkou zásuvku plnou grafů a hvězdných map. Znovu si přečetl poznámky. Potom vyjmul pár složitě propojených kompasů a provedl na mapách několik měření. Pozvedl malé mosazné astrolábium a opatrně je natáhl. Písknul mezi zuby. Na stole sebral kousek křídy a na tabuli vedle si poznamenal několik čísel.

Trémon mezitím vyhlížel z okna a upíral oči na novou hvězdu. Myslel si: Legenda o pyramidě v Tsortu říká, že ten, kdo vysloví všech osm Zaklínadel najednou, až bude Zeměplocha v nebezpečí, dosáhne toho, po čem opravdu touží. A to bude brzo!

Potom mu myšlenky přeskočily: Vzpomínám si na toho Mrakoplaše, že to byl ten neohrabaný mládenec, který byl vždycky skoro poslední ve třídě? V těle neměl jedinou kouzelnou kostičku. Jen kdybych ho tak dostal sem, to bychom se na to podívali, jestli bychom nedali dohromady všech osm...

Astrolog prudce vydechl a prohlásil: „Sakra!“ Trémon se obrátil.

„Tak co?“

„To je neuvěřitelné,“ zajíkal se astrolog. Čelo měl samou vrásku. „Vážně je to dost divné.“

„Jak divné?“

„Narodil se ve znamení Malé skupiny nudných slábnoucích hvězd, které, jak jistě víte, leží mezi Létající myší a Zauzleným střevem. Říká se, že ani náhodou by se vám nepodařilo najít něco zajímavého na takovém znamení, které...“

„Ano, dobrá, pokračujte!“ prohlásil Trémon netrpělivě.

„Tohle znamení je už tradičně spojeno s výrobci šachovnic, prodavači cibule, výrobci sádrových náboženských sošek nejlevnějšího druhu a lidmi alergickými na cín. To vůbec není znamení čarodějů! A navíc, v době jeho narození padal stín Cori Celesti...“

„Nezajímají mě podrobnosti,“ přerušil jeho řeč Trémon. „Prostě mi řekni, jaký má horoskop.“

Astrolog, který byl zatím, jak se zdálo, sám se sebou spokojen, vzdychl a provedl dodatečně několik menších výpočetních operací.

„No, tak dobrá,“ ozval se nakonec. „Jeho horoskop říká tohle: Dnešní den je vhodný pro navázaní nových přátelství. Dobré činy mohou mít nepředvídané souvislosti. Vyhýbejte se konfliktům s druidy. Brzo se vydáte na velmi zvláštní cestu. Vaší šťastnou potravou jsou malé okurčičky. Lidé, kteří vás budou ohrožovat nožem, to s vámi pravděpodobně nemyslí dobře. PS.: S těmi druidy je to míněno vážně!“

„Druidi?“ zamyslel se Trémon. „To by mě zajímalo...“

***

„Jsi v pořádku?“ ozval se Dvoukvítkův hlas.

Mrakoplaš otevřel oči.

Čaroděj se rychle posadil a chytil Dvoukvítka za košili.

„Chci odsud pryč," prohlásil naléhavým hlasem. „Okamžitě!"

„Ale tady se odehraje prastarý a velmi výjimečný obřad!"

„Mně je úplně fuk, jak je prastarý! Chci už zase jednou pod nohama cítit poctivou dlažbu,v nose zápach městských žump, chci být někde, kde jsou davy lidí, ohně, střechy a zdi a podobné milé věci! Chci domů!"

Uvědomil si, že najednou zoufale zatoužil po páchnoucích zakouřených ulicích Ankh-Morporku, který byl vždycky na jaře nejkrásnější. Chtěl vidět hladinu řeky Ankh, pokrytou silnou vrstvou špíny a duhovými světélky mastných skvrn, a slyšet písně ptáků, nebo alespoň jejich sípavé pokašlávání.

Do očí se mu vedraly slzy, když si vzpomněl na hru světel na kopuli chrámu Malých bohů, onoho význačného orientačního bodu, a hrdlo se mu sevřelo, když si vybavil stánek s pečenými rybami a brambůrky na křižovatce Hnojné uličky a ulice Mazaných řemeslníků. Myslel na nakládané okurky, které se tam prodávaly, na ty velké zelené oválky, které se povalovaly na dnech dřevěných škopků jako líné velryby. Vábily Mrakoplaše bez ohledu na strašlivou vzdálenost, která je dělila, a slibovaly mu, že ho seznámí s pikantními vejci, naloženými ve vedlejším sudě.

Vzpomínal na útulné a teplé podkroví v městských stájích, kde nocoval. Jaký byl hlupák, když si občas právě na ten život stěžoval! Teď se mu to zdálo neuvěřitelné, ale tenkrát se mu zdál nudný!

Už toho měl právě dost! Vrátí se domů. Ó volání nakládaných okurek, já vás slyším...

Odstrčil Dvoukvítka stranou, důstojným pohybem si podkasal své roucho, obrátil tvář v tu stranu, kde odhadoval, že leží jeho rodné město, a s pevným rozhodnutím a velkou roztržitostí vykročil přímo přes okraj deset metrů vysokého trilithonu.

Ani o nějakých deset minut později, když ho Dvoukvítek, vyděšený a ustaraný, vyhrabal z obrovské závěje u základu kamenů, se jeho výraz nezměnil. Dvoukvítek na něj upřel pohled.

„Jsi v pořádku?" zeptal se nejistě. „Kolik ti ukazuju prstů?"

„Já chci domů!"

„Jasně."

„Nepokoušej se mi to rozmluvit, mám toho všeho dost. Chtěl jsem říci, že jsme si to sice všechno překrásně užili, ale já prostě už to... co?"

„Řekl jsem v pořádku," přikývl znovu Dvoukvítek. „Já už bych taky docela rád znovu viděl Ankh-Morpork. Předpokládám, že už ho většinu touhle dobou znovu postavili."

Měli bychom vzpomenout, že ve chvíli, kdy dvojice opouštěla město, hořelo jasnými plameny, a taky to, že tahle skutečnost měla přímou souvislost s tím, že Dvoukvítek objasnil ziskuchtivé, ale nesolidní veřejnosti princip požárního pojištění. Ničivé ohně však byly na druhé straně pravidelnou součástí morporského života a město bylo vždy znovu a nadšeně dobudováno s použitím místních materiálů, především dokonale vyschlého dřeva a došků napuštěných dehtem.

„Jo?" prohlásil Mrakoplaš, který se trochu vzpamatoval. „Prima. Tak dobře. Výborně. Takže bychom se měli vydat co nejdřív na cestu."

Postavil se na nohy a oprášil ze sebe sníh.

„Já si jenom myslím, že bychom měli počkat do rána," opatrně nadhodil Dvoukvítek.

„Proč?"

„No, hlavně proto, že pekelně mrzne, nevíme, kde jsme, Zavazadlo se ztratilo, stmívá se..."

Mrakoplaš se zarazil. Měl dojem, že v hlubokých roklinách své mysli slyší šustění napůl zpráchnivělého papíru. Začal se bát, že se mu budou od dnešního dne sny opakovat, a pomyslel si, že má na práci mnohem zajímavější věci než to, co by mu poručila přehršle starodávných zaříkadel, která nebyla schopná shodnout se ani na tom, jak vznikl vesmír.

Kdesi hluboko v podvědomí se mu ozval slabý hlásek:

„A jaké věci?"

„Kušuj," osopil se.

„Já jsem jenom řekl, že mrzne a — " začal Dvoukvítek.

„To nepatřilo tobě, to jsem mluvil na sebe."

„Cože?"

„Ále, kušuj," odpověděl mu Mrakoplaš unaveně. „Předpokládám, že tady těžko najdeme něco k jídlu, co?"

Obrovské kameny se temně a hrozivě rýsovaly proti zelenorůžovému západnímu obzoru. Vnitřní kruh byl plný druidů, kteří se pohybovali ve světle několika ohňů a dolaďovali všechny vedlejší obvody kamenného počítače, jako byly kůly s beraními lebkami, jejichž temena byla ozdobena věnci jmelí, praporce se znaky propletených hadů a tak dál. Za okruhem vymezeným září ohňů se shromáždily zástupy obyčejných lidí, protože festival druidů byl neobyčejně populární, zvláště když se jim něco zvrtlo.

Mrakoplaš na ně zachmuřeně zíral.

„Co se to děje?"

„No, podívej," začal nadšeně vysvětlovat Dvoukvítek, „na první pohled je jasné, že je to obřad, který je několik tisíc let starý, kterým se slaví znovuzrození Měsíce nebo — hm, možná taky Slunce. Ne, jsem si jistý, že je to Měsíc. Očividně bude obřad velmi slavnostní a krásný a bude probíhat s tichou důstojností."

Mrakoplaš se otřásl. Pokaždé, když začal Dvoukvítek mluvit takovým způsobem, dostal čaroděj strach. No, alespoň že Dvoukvítek nepoužil slova jako „pitoreskní" nebo „bizarní". Mrakoplaš nikdy přesně nepochopil, co znamenají, ale nejbližší ekvivalent jejich významu spatřoval ve slově „malér".

„Přál bych si," poznamenal turista lítostivým hlasem, „aby tady bylo Zavazadlo. Teď by se mi hodila obrázková skříňka. Zdá se, že obřad bude opravdu velice bizarní a pitoreskní."

Dav se v očekávání zavlnil. Bylo vidět, že už to začne.

„Hele," začal Mrakoplaš naléhavě, „druidi jsou vlastně kněží. To si dobře pamatuj. Nedělej nic, co by je urazilo nebo rozzlobilo."

„Ale — "

„Neptej se jich, jestli by ti neprodali některý z těch kamenů."

„Ale já — "

„Nezaváděj řeči na bizarní lidové obřady a veselice."

„Ale já myslel — "

„A především jim nevnucuj žádné pojištění, to je vždycky strašně rozzuří!"

„Ale já myslel, že jsou to kněží?" zakvílel Dvoukvítek. Mrakoplaš se zarazil.

„No právě," přikývl opatrně. „To je to, o čem mluvím, ne?"

Na vzdálenějším konci vnějšího kruhu se začalo tvořit jakési procesí.

„Ale kněží jsou přece laskaví a dobrotiví lidé," pokračoval Dvoukvítek. „Doma obcházejí ulice s almužnickou miskou. Bývá to často jejich jediný majetek," dodal.

„Aha," prohlásil Mrakoplaš, kterýsi nebyl jistý, jak tomu má rozumět. „To jako myslíš tu mísu na krev?"

„Na krev?"

„Jasně, na krev obětí." Mrakoplaš si vzpomněl na kněze, které znal z domova. Samozřejmě že si nechtěl znepřátelit žádného boha, a tak vykonával malé služ bičky v několika chrámech. Když o tom tak přemýšlel, došel nakonec k závěru, že definice průměrného kněze v oblastech kolem Kruhového moře by říkala, že „je to člověk, který má většinu času ruce od krve až k ramenům".

Dvoukvítek vypadal zděšeně.

„To ne," odporoval vyčítavě. „Tam, odkud pocházím já, jsou kněží svatí muži, kteří svůj život zasvětili odříkání, práci pro blaho všech a studiu boží přírody."

Mrakoplaš se nad tím na okamžik zamyslel.

„Žádné oběti?"

„Vyloučeno."

Mrakoplaš se vzdal. „No," řekl nakonec, „mně se zvlášť svatí nezdají."

Ze skupiny hudebníků s mosaznými troubami se ozvalo hlasité zatroubení. Mrakoplaš se ohlédl. Kolem procházela dlouhá řada druidů svírajících v rukou srpy na delších násadách, ozdobené snítkami jmelí. Za nimi následovala skupina mladších druidů a učedníků, kteří hráli na různé bicí nástroje, sloužící podle tradice k odhánění zlých duchů. Vydávali takový hluk, že by nebylo divu, kdyby se jim to skutečně dařilo.

Světlo pochodní črtalo na oblinách kamenů romantické stíny. Směrem na Střed začala na nebi pomrkávat zářivá stěna aurory coriolis, neboli Odstředové záře, která se třpytila na středovém nebi a v podobě milionů ledových krystalů tančila v magickém poli Zeměplochy.

„Belafon mi to všechno vysvětlil," šeptal Dvoukvítek Mrakoplašovi do ucha. „Uvidíme starobylý obřad, který oslavuje jednotu člověka s vesmírem, to mi řekl."

Mrakoplaš s kyselým výrazem pozoroval procesí. Když se druidi rozestoupili kolem velkého plochého kamene uvnitř kruhu, nemohl si nevšimnout krásné, ale velmi bledé mladé dámy stojící v jejich středu. Měla na sobě dlouhou bílou splývavou řízu, na krku zlatý náhrdelník a na tváři výraz nejistého odhodlání.

„To je druidka?" zeptal se Dvoukvítek.

„No, tak bych to zrovna neřekl," odpověděl mu Mrakoplaš pomalu.

Druidi začali zpěvnými hlasy předříkávat jakýsi text. Mrakoplaš cítil, že je to neveselý a velmi ošklivý text, jehož rytmus vypadal přesně tak, jako by měl na konci vyvrcholit do náhlého crescenda. Pohled na mladou ženu, ležící naznak na velkém plochém kameni, jeho myšlenky nijak neobveselil.

„Já tady chci zůstat," prohlásil Dvoukvítek. „Myslím, že takovéhle obřady se drží strohé jednoduchosti minulých dob, která — "

„No jo, no jo," přikývl Mrakoplaš, „ale musím tě upozornit na to, že tu dívku obětují."

Dvoukvítek na něj zíral ve zděšeném úžasu. „Cože? Oni ji chtějí zabít?"

„Jo."

„Proč?"

„Mě se neptej. Aby líp rostlo obilí nebo vyšel měsíc nebo co já vím. Nebo se jim prostě jenom líbí sem tam zabít nějakého člověka. Taková už je jejich víra."

Najednou si uvědomili tichý bzučivý tón, který spíš vycítili než zaslechli. Zdálo se, že přichází od vedlejšího kamene. Pod jeho povrchem se začala rozsvěcet malá světélka, podobná slídovým zrnkům.

Dvoukvítek bez hlesu otvíral a zavíral ústa.

„Nemůžou místo ní použít květiny a lesní plody nebo takové věci?" ozval se nakonec. „Víš, jen takové symboly!"

„To nemůžou."

„A zkoušeli to někdy?"

Mrakoplaš si povzdechl. „Podívej," začal potom zeširoka, „žádný opravdový druid, který má jen kousek sebeúcty v těle, neabsolvuje celý ten složitý rituál s trumpetami, procesím, vlajkami a bůhvíčím jen proto, aby nakonec zapíchl nůž do kytky narcisů a ošatky švestek. Musíš se smířit s tím, že když to zbavíš balastu, jako je zlaté jmelí,

požehnané přírodní cykly a tak, dostaneš se buď k sexu, nebo násilí, ale většinou k jejich směsce.“

K jeho úžasu se Dvoukvítkovi roztřásly rty. Dvoukvítek se nedíval na svět jen růžovými brýlemi, ale co bylo mnohem horší, on ho vnímal růžovým mozkem a poslouchal růžovýma ušima.

Recitace se nezadržitelně blížila k vyvrcholení. Hlavní druid přejel prstem po ostří srpu a všechny oči se upínaly na kámen, který se jako varovný prst tyčil na pozadí dohasínající oblohy a za kterým se měl vynořit poslední účastník obřadu — měsíc.

„Je zbytečné, abys — “

Ale to už Mrakoplaš mluvil do prázdna.

***

Mrazivá krajina za obvodem kruhu však nebyla tak pustá, jak by se na první pohled zdálo. Tak především se právě teď ke kruhu blížila malá výprava mágů vyslaná Trémonem.

Jenže z úkrytu za příhodným balvanem pozorovala dění uvnitř kruhu i malá osamocená postava. Muž, který byl největší zeměplošskou legendou, sledoval počínání druidů s napjatým zájmem.

Viděl, jak druidi svírají kruh a zrychlují přednášená slova, viděl, jak nejvyšší druid pozvedl srp.

Zaslechl hlas.

„Povídám! Odpusťte, ale měli byste chvilku na slovíčko?“

***

Mrakoplaš se zoufale rozhlédl kolem a hledal nejlepší cestu k útěku. Vedle kamenného oltáře stál Dvoukvítek, jednu ruku zvednutou a na tváři výraz nezvratného odhodlání.

Mrakoplaš si vzpomněl, jak se jednoho dne Dvoukvítek rozhořčil nad kočím, který podle něj tloukl zbytečně krutě své volky. Ten případ, kde Dvoukvítek tak rázně projevil soucit se zvířaty, zanechal Mrakoplaše ošklivě potlučeného a zakrváceného v bahně ulice.

Druidi pozorovali Dvoukvítka pohledy, které mají normální lidé vyhrazeny pro vzteklé ovce nebo krupobití žab. Mrakoplaš nerozuměl, co všechno jim Dvoukvítek vykládá, ale stačily mu útržky frází jako „etnické lidové zvyky“, a „ořechy a květy“, které k němu dolehly přes ztichlý kruh.

Pak se na čarodějových ústech sevřely prsty podobné slaným tyčinkám a na ohryzku ucítil výjimečně ostrou čepel. Těsně vedle ucha se mu ozval vlhký hlas. „Ani šlovo, jinak je š tebe mrtvola.“

Mrakoplašovy oči vylezly z důlků, jako by se pokoušely opustit nešťastnou hlavu svého majitele.

„Když budu mlčet, jak poznáš, že jsem ti rozuměl?“

„Drž hubu a pověš mi, čo to tam ten druhý idiot škouší?“

„No vidíš, když mám držet hubu, jak ti mám — “ Nůž na krku se změnil v bolestivou skutečnost a Mrakoplaš se rozhodl, že pro tentokrát pošle logiku k čertu.

„Jmenuje se Dvoukvítek. Není tady odsud.“

„Taky še mi ždálo. Je to tvůj kámoš?“

„No mezi námi je to ten vztah ‚oni se sice pořád hádají, ale jeden bez druhého nedají ani ránu‘.“

Mrakoplaš svého věznitele neviděl, ale podle toho, co cítil, se jeho tělo muselo skládat převážně z ramínek na šaty. Navíc byl silně cítit peprmintem.

„Muším říčt, že má nervy, to žaš jo. Dělej přešně, čo ti řeknu, a možná že še nám ho š toho podaří doštat dřív, než přijde o nervy i š hlavou.“

„Grrr.“

„Jak vidíš, tady nejšou žrovna švětoví.“

A přesně v tom okamžiku vyšel ve slepé poslušnosti k zákonům přírody měsíc, i když zákony výpočetní techniky zřejmě nevzal na vědomí, protože vyšel za úplně jiným kamenem, než který označil kamenný počítač a ke kterému upírali oči všichni shromáždění.

Zato se ale objevila v potrhaných mracích nad hlavami zástupu rudá hvězda. Visela přesně nad nejsvatějším kamenem posvátného kruhu a blýskala se jako rudá jiskra v očním důlku samotného Smrtě. Mrakoplaš si byl naprosto jistý, že je o něco větší než včera v noci.

Kruh shromážděných kněží vykřikl v hrůze. Dav za hranicemi kruhu postoupil dychtivě o něco vpřed. Začínalo to vypadat slibně!

Mrakoplaš cítil,jak mu do ruky vklouzlo držadlo nože, a šeplavý hlas za ním prohlásil: „Už jši něčo takového někdy dělal?“

„Co jako?“

„No už jši někdy vnikl do chrámu, požabíjel kněže, ukradl žlato a žachránil krašaviči?“

„Takhle všechno najednou?“

„Ale tak še to dělá.“

Pár centimetrů od Mrakoplašova ucha najednou zaznělo zavytí podobné řevu paviána, který se chytil do pasti v kaňonu s mnohonásobnou ozvěnou, a kolem čaroděje proletěla malá šlachovitá postava.

Ve světle pochodní spatřil, že je to stařík, ten hubený typ, kterému se všeobecně říká „čiperný“. Hlavu měl holou jako koleno, dlouhé vousy mu splývaly do půli stehen a sirkovité nožky, na kterých svižně pádil, byly pokryty sítí křečových žil připomínajících mapu středně velkého města. Navzdory zimě na sobě neměl nic jiného než jakýsi

kožešinový pytel a pár bot, do kterých by se bez potíží vešel ještě jeden pár nohou.

Dva nejbližší druidi si vyměnili významné pohledy a pozvedli srpy. Něco se zamíhalo a oba se zřítili k zemi, kde se stočili v bolestivých klubkách.

V nastalém zmatku se Mrakoplaš pomalu přesunul ke kamennému oltáři. Nůž při tom takticky ukrýval, aby ze strany druidů nevyvolal nežádoucí poznámky. Ve skutečnosti si ho nikdo nevšímal, protože ti druidi, kteří z kruhu neutekli, to znamená především ti mladší a silnější, se shlukli kolem stařík a. Zřejmě s ním chtěli probrat celou otázku obětního obřadu, který se měl v kamenném kruhu odehrát, ale podle výkřiků a praskotu kostí stařík udržoval debatu v proudu.

Dvoukvítek pozoroval boj s upřímným zájmem. Mrakoplaš ho chytil za rameno.

„Vypadneme!“

„Nemohli bychom mu nějak pomoct?“

„Určitě bychom jenom překáželi,“ vysvětloval mu spěšně Mrakoplaš. „Víš, jak je to nepříjemné, když spěcháš nebo děláš něco důležitého a někdo ti kouká přes rameno.“

„No ale tu mladou dámu musíme v každém případě zachránit,“ prohlásil Dvoukvítek odhodlaně.

„Dobrá, ale hoď sebou.“

Dvoukvítek vzal Mrakoplašovi z ruky nůž a pospíchal ke kamennému oltáři. Po několika neohrabaných pokusech se mu podařilo přeříznout provazy, které poutaly dívku ke kameni. Ta se posadila a vypukla v zoufalý pláč.

„No tak, už je to v pořádku — “ začal ji utěšovat.

„To tedy, u všech sakrů, není!“ vykřikla na něj a upřela mu do tváře rudě podmalované oči. „Proč se vždycky objeví nějaký pitomec a všechno pokazí?“ Potom se nasupeně vysmrkala do podolku svého sněhobílého roucha.

Dvoukvítek upřel na Mrakoplaše nechápavý pohled.

„Obávám se, že vám nějak nerozumím,“ obrátil se k dívce. „Vždyť jsme vás právě zachránili ze spárů jisté smrti!“

„Nemyslete si, že je to tady jen tak,“ odpověděla. „Myslím ohlídat si — “ polil ji ruměnec a v rozpacích začala žmoulat lem šatů. „Chtěla jsem říci, nepřijít o to... zůstat to... prostě neztratit potřebnou kvalifikaci...“

„Kvalifikaci?“ řekl nechápavě Dvoukvítek a stal se tak nositelem Mrakoplašova poháru v soutěži nejpomaleji chápajících osob celého vesmíru. Dívčiny oči se zúžily.

„Teď už jsem mohla být v království Měsíční bohyně a mohla jsem pít medovinu ze stříbrného poháru,“ prohlásila uraženě. „Osm roků jsem kvůli tomu seděla každý pátek a sobotu večer doma a teď je to všechno v háji!“

Podívala se na Mrakoplaše a zaškaredila se.

Něco vytušil. Možná že za sebou zaslechl tichý krok, možná že se ten pohyb odrazil v dívčiných očích — prostě se vrhl k zemi. Místem, kde byl před zlomkem vteřiny jeho krk, něco prosvištělo a letmo to zavadilo o Dvoukvítkovo holé temeno. Když se Mrakoplaš otočil, uviděl vrchního druida, zvedajícího srp k dalšímu úderu, a protože si byl vědom, že utéci už není kam, v zoufalství vykopl nohou.

Zasáhl druida přesně do kolena, ten zaječel a upustil zbraň. V téže chvíli se ozval ošklivý zvuk páraného masa a druid padl bezvládně na tvář. Za ním se objevil malý stařík s dlouhým vousem a z těla mu vytahoval meč. Klidně otřel čepel hrstí sněhu a prohlásil: „Mám houšera jako praše. Mušíte nést poklad.“

„Poklad?“ Mrakoplaš se zmohl jen na tu jedinou, nepříliš inteligentní otázku.

„Žlaté náhrdelníky, taky štříbrné náhrdelníky, náhrdelníky ž platiny a další náhrdelníky. To jšou čelí oni, nič jiného nemají. Doštane še i na váš,“ dodal stařík. „Čo je to ža holku?“

Mrakoplaš si utřel poprskaný obličej a pomyslel si, že v blízkosti podivného starce je až nezdravě vlhko.

„Nechce nám dovolit, abychom ji zachránili.“ Dívka upřela na stařík a pohrdavý pohled, zdůrazněný rozmazanými očními stíny.

„Neotravuj,“ prohlásil břitce, jednou rukou ji zvedl z oltáře, nejistě se zapotácel, vykřikl, když se ozvalo jeho revma, a padl na zem.

Vzápětí, aniž změnil polohu, vykřikl: „Tak tam neštůj jak špatně vyřežaná, ty pitomá šlepiče, a pomož mi vštát!“ K velkému Mrakoplašovu údivu a jistě k ještě většímu údivu vlastnímu to opravdu udělala. Mrakoplaš zatím křísil Dvoukvítka. Cestovatel měl na spánku šrám, který nevypadal hluboký, ale malý mužík byl v bezvědomí a na tváři mu pohrával maličko starostlivý úsměv. Dýchal slabě a velice podivně.

Mrakoplaš ucítil, že Dvoukvítek ztratil váhu. Ne že by vážil málo, on nevážil nic. Čaroděj měl pocit, že drží v rukou pouhý stín.

Mrakoplaš si vzpomněl, co se o druidech říká. Používají prý všechny druhy nejpodivnějších a strašlivých jedů. Na druhé straně ale také slýchával od těch samých lidí, že lumpové mívají oči postavené blízko sebe, blesk že nikdy neuhodí dvakrát do jednoho místa, a kdyby bohové chtěli, aby člověk létal, byli by mu darovali letenku. Jenže na té Dvoukvítkově váze Mrakoplaše něco děsilo. Vyděsilo ho to k smrti.

Podíval se na dívku. Ta si zatím přehodila stařík a přes rameno a napůl omluvně se na Mrakoplaše usmála. Odněkud z místa nad jejím roztomilým sezením se ozval hlas: „Máte všechno? Tak bušme měli žmižet, než še ta šmečka vrátí.“

Mrakoplaš si vstrčil Dvoukvítka pod paži a klusal za nimi. Nic jiného mu totiž nezbývalo.

***

Stařík měl v nedaleké rokli u suchého pokrouceného stromu přivázaného obrovského bílého koně. Zvíře bylo štíhlé, s lesklou srstí a budilo dojem skvělého válečného oře, který jen nepatrně rušil otrhaný a špinavý pytel uvázaný

u sedla.

„Fajn, můžeš mě poštavit. Mám š šebou v šedlové brašně flašku nějakého mažání, takže kdybyš byla tak laškavá...“

Mrakoplaš opřel Dvoukvítka v sedící poloze o nedaleký strom a v měsíčním svitu — a jak si současně uvědomil i v načervenalém svitu zlověstné rudé hvězdy — si mohl konečně lépe prohlédnout jejich zachránce.

Muž měl jen jedno oko, druhé mu překrýval černý klípec. Hubené tělo bylo pokryto pavučinou jizev a hnědými pigmentovými skvrnami. Jak se zdálo, zuby už ho opustily dávno.

„Kdo jsi?“ zeptal se Mrakoplaš.

„Bethan,“ odpověděla dívka, která s péčí a pílí vtírala stařík ovi do zad jakousi zelenou mast. Její výraz pravil, že kdyby se jí někdo zeptal, co by jako panna čekala od hrdiny na bílém koni, který ji zachránil z obětního oltáře, nepadlo by ani slovo o mazání zad. Zároveň se však tvářila jako dívka, která je rozhodnuta, když už to došlo k takovým koncům, být dobrá i v mazání zad.

„Já myslím on,“ odpověděl jí Mrakoplaš.

Stařík k němu obrátil své jediné oko, které bylo kupodivu jasné jako hvězda.

„Jmenuju še Cohen, chlapče.“ Bethanina ruka znehybněla.

„Cohen?“ hlas se jí chvěl. „Barbar Cohen?“

„Jo, to jšem já.“

„Počkej, počkej,“ ozval se najednou Mrakoplaš. „Cohen je obrovský chlap, má býčí šíji a prsní svaly jako dva fotbalové balony. Je to největší zeměplošský válečník a ve své době byl skutečně legendou. Pamatuju si, jak mi o něm dědeček vyprávěl, když jsem byl docela malý. Můj dědeček ho viděl na vlastní oči... dědeček byl tenkrát starý jako... dědeček...“

Pod upřeným pohledem jediného oka sklopil zrak.

„Aha,“ zabručel nakonec. „No jo. Bodejť. Promiň.“

„Jašně,“ přikývl Cohen a vzdychl si. „Konečně ši na to káp. Já jšem proště taková přeštárlá legenda.“

„Páni! A kolik ti dneska už vlastně je?“

„Ošumdešát šedum.“

„Ale byl jsi opravdu největší!“ vskočila jim do řeči Bethan. „Bardi a minstrelové o tobě zpívají dodnes!“

Cohen pokrčil rameny a bolestně zasténal.

„Nikdy jšem z toho neměl moč,“ prohlásil a zachmuřeně upíral oči na sníh. „To je čelá hištorka mýho života. Škoro ošumdešát roků u řemešla a čo ž toho mám? Bolavý žáda, žlatou žílu, špatný trávení a štovku růžnejch rečeptů. Já ji nenávidím, rožumíte? Nenávidím!“

„Koho nenávidíš?“

„Čo, čo nenávidím! Polívku! Nenávidím polívky!“ vysvětloval jim Cohen znechuceně. „To ty moje žuby, rožumíte? Nikdo váš bez žubů nebere vážně. Každej hned: ‚Šedněte ši k vohni, dědo, a dejte ši trochu polívky...‘“ Cohen se ostře zadíval na Mrakoplaše. „Máš moč ošklivý kašel, chlapče.“

Mrakoplaš se odvrátil, protože nebyl schopen podívat se Bethan do očí. Dvoukvítek se stále ještě v bezvědomí opíral o strom a vypadal tak vyčítavě, jak to jen za těch podmínek šlo.

Jak se zdálo, vzpomněl si na něj i Cohen. Nejistě se postavil a přišoural se k turistovi. Opatrně mu palcem otevřel oči, prohlédl šrám a nahmatal puls.

„Odešel,“ prohlásil nakonec.

„Cože? Je mrtvý?“ Mrakoplašovi se zadrhl hlas. V debatní místnosti jeho mozku vyskočilo několik emocí najednou a začaly se překřikovat. V čele se chvilku držela Úleva, pak ji ale odkopl někam do kouta Šok a nakonec se do čela protlačilo Ohromení. Hrůza se pustila do boje s Pocitem ztráty a jejich zápas skončil, když se z nejbližších dveří vynořil Stud, aby se podíval, co se to tady vlastně ke všem čertům děje.

„Ne,“ odpověděl mu Cohen zamyšleně. „Tak jšem to memyšlel, ne tak dočela. Proště odešel — je pryč.“

„Kam odešel?“

„Nevím,“ zavrtěl hlavou Cohen, „ale myšlím, že žnám někoho, kdo k tomu má mapu.“

***

Daleko na sněhové pláni se ve stínech pravidelně rozsvěcovalo půl tuctu rudých světélek.

„Už není daleko,“ ozval se vedoucí mág, který nahlížel do malé křišťálové koule.

Kolem něj se ozval sbor hlasů, který zhruba vyjadřoval, že ať je Mrakoplaš kdekoliv, není jistě tak daleko jako teplá koupel, dobré jídlo a měkká postel.

Čaroděj, který klusal vzadu, se najednou zastavil a sykl na ostatní. „Poslouchejte!“

Poslouchali. Kolem bylo slyšet tiché zvuky, jaké vydává zima, která pomalu tiskne kraj ve svém ledovém sevření — praskání chladnoucích balvanů, tlumené šramocení malých tvorečků, kteří se ukrývali ve svých norách hluboko pod sněhovou pokrývkou. Ve vzdáleném pralese zavyl vlk samotář, a když se k němu nepřidal jediný druh, uraženě se zase odmlčel. Kromě toho bylo slyšet pískavé oddechování půltuctu mágů, kteří se snažili dýchat co nejtišeji.

„No já tedy neslyším nic — “

„Pst!“

„Dobře, dobře.“

Pak to zaslechli všichni — slabé vzdálené praskání, jako by se něco velmi rychle pohybovalo po horní tvrdé

kůře sněhu.

„Vlci?“ zeptal se jeden z mágů. Jeden vedle druhého si vybavili stovky hubených hladových těl tiše klusajících po sněhu.

„Ne,“ zavrtěl hlavou vedoucí čaroděj. „Je to příliš pravidelný krok. Možná že je to posel.“

Zvuk zesílil, bylo slyšet podivný křupavý rytmus, jako by někdo velice rychle ohlodával mrkev.

„Pošlu světlici,“ oznámil svůj úmysl náčelník výpravy. Rychle umačkal hrst sněhu, vyhodil kouli vysoko do vzduchu a zapálil ji proudem oktarínového světla, které vystřelil ze špiček prstů. Koule vybuchla v záplavě oslepujícího modrého světla, ale ve zlomku vteřiny také zhasla.

Rozhostilo se ticho. Pak se ozval jiný čaroděj. „Ty blbečku, teď nevidím vůbec nic!“

To bylo poslední, co slyšeli, než do nich narazilo něco tvrdého a hlučného, co vyrazilo ze tmy a ve tmě zase zmizelo.

Když se navzájem vyhrabali ze sněhu, jediné, co našli, byla tvrdě ušlapaná pěšina plná otisků celých desítek malých nohou, které se držely těsně vedle sebe a mířily napříč sněhovou plání stejně rovně jako paprsek z hledáčku.

***

„Ona je nekromancer!“ zvolal Mrakoplaš.

Stařena na druhé straně ohně pokrčila rameny a z jakési neviditelné kapsy vytáhla paklík umaštěných karet.

I přes mráz, který panoval venku, páchl vzduch v jurtě hůř než kovářovo podpaždí a čaroděj se už teď strašlivě potil. Sušený koňský trus je skvělé palivo, ale co se týče klimatizace, bude se muset klan Koňských lidí ještě mnohému učit a začít tím, že se někoho zeptají, co slovo „klimatizace“ vůbec znamená.

Bethan se opatrně naklonila k Mrakoplašovi.

„Co je to ‚hek romance‘?“ zašeptala.

„Nekromancie. Ona mluví s mrtvými,“ vysvětloval.

„Aha,“ prohlásila poněkud zklamaně.

Pojedli koňské maso, koňský sýr, koňský puding, pyré z koňských kaštanů a řídké pivo, o jehož původu Mrakoplaš raději nepřemýšlel. Cohen (který dostal koňský vývar) vysvětloval, že členové klanu Koňských lidí ze středových plání se rodí převážně v sedlech, což Mrakoplaš považoval za gynekologicky nemožné, a že mají výjimečnou citlivost pro magické síly přírody. Je to pravděpodobně tím, vysvětloval Cohen, že lidé žijící na nekonečných středových pláních si nejživěji uvědomují, jak přesně obklopuje obloha na všech stranách zem, a to v lidech přirozeně vzbuzuje otázky jako „Jak?“, „Kdy“, nebo „Proč už si jednou pro změnu nedáme kus hovězího?“.

Náčelníkova matka na Mrakoplaše kývla a rozložila před sebou karty.

Jak už bylo řečeno, byl Mrakoplaš nejhorší čaroděj na celé Ploše. Od chvíle, kdy se mu v hlavě uhnízdilo jedno z osmi Velkých zaklínadel, mu tam nezůstalo žádné jiné, stejně jako by žádná malá rybka nezůstala pod jedním kamenem se štikou. Jenže měl stále ještě svou pýchu a čarodějové vidí jen velmi neradi, když žena provozuje byť i sebemenší kouzla. Neviditelná univerzita v celé své historii nepřijala jedinou ženu a představení školy při tom mumlali něco o potížích s rozvodem vody. Skutečným důvodem však pravděpodobně byl panický strach z toho, že kdyby se jednou pustily do kouzlení ženy, mohly by dokázat, že pro to umění mají výjimečné nadání a předpoklady.

„Já na karotkové karty nevěřím,“ zamumlal. „Myslím, že všechny řeči o tom, že je to destilovaná moudrost vesmíru, jsou obyčejný kecy.“

První karta, zažloutlá kouřem a pomačkaná dlouhým používáním, představovala...

Měla to být Hvězda. Jenže karta se nepochopitelně změnila. Místo kruhu s malými paprsky teď vypadala jako malá rudá tečka. Stařena něco huhlala a škrabala po kartě nehtem. Nakonec prudce zvedla hlavu k Mrakoplašovi.

„Já s tím nemám nic společného!“ ohradil se.

Pak ještě postupně obrátila kartu se symbolem Jak je důležité mýt si ruce, Osmiúhelníkovou osmičku, Boží dům, Jezero noci, Sloní čtyřku, Želví eso a — jestli to Mrakoplaš nečekal — Smrtě.

Jenže na Smrťovi bylo taky něco v nepořádku. Obrázek měl představovat celkem výstižnou podobu Smrtě na jeho velkém bílém koni a karta vypadala podobně. Jenže obloha za Smrtěm byla zbarvena do ruda a na jednom z kopečků v pozadí uviděl Mrakoplaš malou postavičku. Nepotřeboval se ptát, kdo to je, protože po jejím boku stála truhlice na stovce malých nožiček.

Zavazadlo bude svého pána následovat kamkoliv.

Mrakoplaš vrhl přes stan pohled na Dvoukvítkovo tělo — bledou tvář, která se strašidelně odrážela od hromady vydělaných koňských kůží.

„Je opravdu mrtvý?“ zeptal se. Cohen jeho slova přetlumočil stařeně a ta zavrtěla hlavou. Natáhla se k malé dřevěné truhličce vedle sebe a chvilku se přehrabovala v hromádce sáčků a lahviček, až našla malou zelenou fiólu, kterou vyprázdnila Mrakoplašovi do piva. Pozoroval její počínání se silnou nedůvěrou.

„Ona říká, že je to kouzlo, po kterém tvoje vnímání mnohokrát žešílí,“ vysvětloval mu Cohen. „Já bych moč neváhal, oni často bývají došt nedůtkliví, když odmítneš pohoštinnošt, kterou nabížejí.“

„Neutrhne mi to vnitřnosti?“ zeptal se Mrakoplaš.

„Ona říká, že je důležité, abyš to vypil. Moč.“

„No dobře, když myslíš, že mě to nezabije... To pivo už hůř chutnat nemůže.“

Zvedl džbán, cítil, jak se na něj upřely všechny oči v místnosti, a zhluboka se napil.

„Hm,“ vypravil ze sebe. „Ono to vlastně vůbec není špat...“

***

Nějaká síla ho zvedla a vyhodila do vzduchu. Jenže fyzicky stále ještě seděl dole v jurtě u ohně. Viděl sám sebe — malou postavičku osvětlenou světlem plamenů, oranžový kroužek, který se rychle zmenšoval. Ostatní postavy kolem, podobné hračkám, zvědavě pozorovaly jeho tělo. S výjimkou stařeny. Ta měla zvednutou hlavu, dívala se přímo na něj nahoru a usmívala se.

***

Nejstarší čarodějové zemí Kruhového moře se zato vůbec neusmívali. Začali si totiž uvědomovat, že stojí proti něčemu novému a strašnému — proti mladému muži na postupu.

Po pravdě řečeno, žádný z nich nevěděl, jak je Trémon starý, ale vlasy, i když prořídlé, měl stále ještě tmavé a jeho kůže měla voskový vzhled, který mohl ve špatném osvětlení budit dojem květu mladosti.

Šest přežívajících hlav Osmi řádů sedělo u nového lesklého stolu v místnosti, která bývala pracovnou Galdera Počasvoska, a všichni mysleli na jedno a totéž. Co zvláštního to v sobě ten Trémon má, že stačí, aby se objevil, a už byste ho nejraději kopli.

Nebylo to tím, že byl tak ctižádostivý a krutý. Krutí lidé bývali hloupí a každý čaroděj věděl, jak kruté lidi využívat a jak využít cizí ctižádost. To patřilo k základnímu magickému vzdělaní. Když jste chtěli přežít ve funci mága osmé úrovně, museli jste dokonale ovládat duševní judo.

Nebylo to ani tím, že byl krvežíznivý, posedlý touhou po moci a výjimečně zlý. Tyhle věci se u čarodějů nepočítaly ke špatným vlastnostem. V průměru nebyli mágové o nic horší, než dejme tomu předsednictvo klubu milionářů. Většina z nich se dostala na svá místa ne pro své schopnosti a lidumilnost, ale proto, že nikdy neváhali využít slabostí svých protivníků ku vlastnímu prospěchu.

Nebylo to ani tím, že by byl výjimečně chytrý. Každý mág se považoval za nejchytřejšího široko daleko, hlavu pomazanou a děda Vševěda v jednom. To už patřilo k jejich profesi.

Nebylo to ani tím, že by měl obzvláštní kouzlo osobnosti. Každý z mágů poznal charisma okamžitě a Trémon měl charisma čerstvě sneseného kachního vejce.

Snad to bylo právě tím...

Nebyl ani dobrý, ani zlý, ani krutý nebo výjimečný jakýmkoliv způsobem, snad s výjimkou jediné věci, pozvedl šeď a bezvýraznost na úroveň jemného umění a vypěstoval si mysl, která byla beznadějná, nemilosrdná a logická jako úbočí pekla.

Jedna věc byla zvláštní. Přítomní mágové se v životě setkali s bezpočtem stvoření plivajících oheň, s obludami s tygřími drápy a netopýřími křídly a bez jediného mrknutí se jim postavili v samotě magického osmiúhelníku. Ani jeden z nich však nikdy v životě nezažil tak tísnivý a nepříjemný pocit, jaký ucítili o deset minut později, když do pracovny vstoupil Trémon.

„Omlouvám se za malé zpoždění, pánové," prohlásil a zamnul si ruce. „Je toho teď mnoho, tolik věcí se musí přeorganizovat, určitě to znáte."

Trémon usedl do čela stolu a začal si spěšně rovnat papíry a mágové si vyměnili postranní pohledy.

„Co se stalo s tím starým Galderovým křeslem, s tím, co mělo lví opěradla a kuřecí nohy?" zeptal se Jiglad Budiž. Křeslo spolu s většinou starého známého nábytku zmizelo a na jeho místě stálo několik nízkých kožených křesel, která vypadala neobyčejně pohodlně a také byla, pokud jste v nich neseděli déle než pět minut.

„To? Dal jsem ho spálit," odpověděl Trémon, aniž pozvedl hlavu.

„Spálit? Ale vždyť to byl magický artefakt nevyčíslitelné ceny, bylo to pravé — "

„Obávám se, že to byl obyčejný starý krám," přerušil ho Trémon a vykouzlil na rtech kratičký úsměv. „Jsem si jistý, že skutečný mág takové věci vůbec nepotřebuje, a teď bych vás poprosil, abyste věnovali pozornost důležitým bodům dnešního programu..."

„Co je to za papír?" ozval se znovu Jiglad Budiž z Řádu Mrkající kápě a zamával ve vzduchu dokumentem, který našel při příchodu před sebou na stole. Mával jím o to víc, o co víc bylo jeho křeslo v krámy přecpané věži pohodlnější a zdobnější než to Galderovo.

„To je program dnešní schůzky," vysvětloval mu Trémon trpělivě.

„A k čemu je to dobré?"

„Je to seznam věcí, které dnes musíme projednat. Je to velice prosté a je mi líto, jestli máš dojem, že — "

„Nic takového jsme předtím nepotřebovali!"

„Já bych to vyjádřil tak, že jsme něco takového potřebovali už dávno, ale nepoužívali jsme to," prohlásil Trémon a v jeho hlase zvonilo neochvějné přesvědčení.

Budiž zaváhal. „No dobrá," ustoupil nakonec neochotně a rozhlédl se kolem stolu, jako by hledal spojence. „Ale co má znamenat tady to..." pozvedl si papír až k očím „... ‚nástupce po Šedomilu Spoldovi'? To bude přece starý Rhunlet Rajón, ne? Už na to čeká celé roky."

„Ano, ale je na tu funkci vhodný?"

„Cože?"

„Jsem si jistý, že si všichni uvědomujete, jak důležité je, aby na vedoucích místech byli ti správní lidé," pokračoval Trémon. „Abychom nechodili kolem horké kaše, Rajón je... samozřejmě svým způsobem schopný, to ano, ale — "

„To přece není naše věc," vskočil mu do řeči jiný čaroděj.

„Není, ale mohla by být," odpověděl mu Trémon.

Rozhostilo se ticho.

„To by ovšem znamenalo vměšovat se do vnitřních záležitostí jiného svrchovaného Řádu," prohlásil Rajón.

„Ale to přece vůbec ne," usmál se Trémon. „Nadhodil jsem tady jen to, že bychom Řádu mohli nabídnout... no, řekněme radu. Ale to bychom si mohli probrat později."

Mágové ke své škodě nikdy neslyšeli výraz „mocenská základna", jinak by Trémonovi něco takového jistě neprošlo. Bylo na první pohled jasné, že pomoc bližním, i když se za ní ve skutečnosti skrývaly kroky směřující k posílení vlastní moci, jim byla naprosto cizí. Co se jich týkalo, každý mág se staral sám o sebe. Většina z nich měla plné ruce s nepřáteli ze svého vlastního Řádu, natož aby si ještě všímali vnějších nepřátelských skupin.

„Myslím, že bychom měli především zhodnotit situaci kolem Mrakoplaše," nadhodil Trémon.

„A Rudé hvězdy," přisadil si Budiž. „Už si toho totiž začínají všímat lidé."

„Právě, hlavní je, že začínají reptat a říkají, že bychom s tím my měli něco dělat," přidal se k němu Lemuel Odfrkl z Řádu půlnoci. „A co tak asi, to by mě zajímalo!?"

„Vždyť je to jednoduché," prohlásil Budiž. „Říkají, že bychom měli přečíst Oktáva. Jenže to říkají vždycky. Je neúroda? Přečtěte Oktáva! Onemocněly krávy? Přečtěte Oktáva! Zaříkadla to všechno spraví. Pch!"

„No, na tom něco je," vmísil se do diskuse Trémon. „Můj bývalý — hm, předchůdce studoval Oktáva velmi pečlivě."

„To každý z nás," vskočil mu znovu do řeči starý Odfrkl. „Ale k čemu je to dobré? Osm zaklínadel musí být řečeno dohromady. Samozřejmě souhlasím s tím, že kdyby selhaly všechny ostatní způsoby, měli bychom to pravděpodobně riskovat, ale osm Velkých zaklínadel má být vysloveno dohromady, nebo vůbec, a všichni víme, že jedno z nich se usadilo Mrakoplašovi v hlavě."

„A toho nemůžeme najít," ozval se Trémon. „V tom to všechno vězí, že? Jsem si jistý, že to každý z nás zkoušel soukromě."

Shromáždění mágové se po sobě v rozpacích rozhlédli. Nakonec to byl Budiž, kdo se ozval první. „Budiž. Je to tak. Vyložme karty na stůl. Já jsem ho prostě nenašel."

„Já to zkoušel s křišťálovou koulí," ozval se další, „a nic.

„Já vyslal domácí skřety, zmoky, šotky, láry, pidimužíky a plivníky," přiznal se třetí. Ostatní se narovnali v křeslech a bylo vidět, že jim hlavou proběhla jediná myšlenka: Jestli je tedy motem celého dne přiznat neúspěch, ukážu těm ostatním kandrdasům, že já jsem neuspěl hrdinsky!

„A to má být všechno? Já jsem za ním poslal démony!"

„Já ho hledal s pomocí vševidoucího zrcadla!"

„Včera večer jsem ho hledal s pomocí tajemných run v M'Hawu!"

„Rád bych vás upozornil na to, že já jsem použil kombinaci magických run a zrcadla a navíc vnitřnosti pruhovaného jehněte."

„A já zpovídal všechny tvory země, vzduchu i vod."

„No?"

„Houby!"

„Poslyšte, já jsem se ptal samotné páteře země, podzemních kamenů a základů hor."

Najednou se rozhostilo hrobové ticho. Každý upřel pohled na mluvčího. Byl to Ganmak Stromduť z Kruhu Pravých proroků, který nejistě poposedával na svém místě.

„No jo, myslíš ten obřad se zvonky, ne?" zeptal se někdo.

„Jenže on mně stejně nikdo neodpověděl." Trémon se pozorně rozhlédl kolem stolu.

„A já za ním poslal někoho, kdo by ho měl najít."

Budiž si odfrkl. „Pokud si pamatuju, tak to v posledních dvou případech nebylo vůbec nic platné, co?"

„Protože jsme se spoléhali jenom na magii a Mrakoplaš je nějakým nepochopitelným způsobem v magickém stínu. Ale své stopy neukryje."

„Poslal jsi za ním stopaře?"

„No dalo by se to tak říci."

„Hrdinu?" Budižovi se podařilo do toho jediného slova vložit několik významů současně. Podobným tónem by v jiném vesmíru prohlásil obyvatel Jihu něco jako „zasranejenký".

Mágové zírali na Trémona s otevřenými ústy.

„Ano," odpověděl klidně.

„A kdo ti k tomu dal právo?" dotazoval se Budiž. Trémon na něj upřel pohled chladných šedých očí.

„Já sám. Nikoho jiného jsem k tomu nepotřeboval."

„Ale to se vymyká všem pravidlům! Odkdy si mágové najímají hrdiny, aby za ně vyřizovali jejich záležitosti?"

„Od té doby, kdy na to jejich magie nestačí," odsekl mu Trémon.

„To je jenom momentální stav, nic víc."

Trémon pokrčil rameny. „Možná, ale nemáme dost času, abychom mohli čekat. Dokažte, že to tak není. Najděte Mrakoplaše s pomocí křišťálové koule nebo se zeptejte ptáků. Ale já musím být moudrý. Chytrý člověk dělá to, co je potřeba, a účel světí prostředky."

Je známé, že mágové a hrdinové spolu nevycházejí právě nejlépe, protože ti první si myslí, že ti druzí jsou smečka krvežíznivých idiotů, kteří se musí zastavit, aby mohli myslet, a ti druzí přirozeně nevěří skupině podivných individuí, která si neustále něco mumlají pod vousy a oblékají se do dlouhých rób jako ženské. No, posmívají se čarodějové, když vám vadí tohle, co si má normální člověk myslet o všech těch zlatých kruzích, náušnicích a

naolejovaných svalech, které vidíte v YMPE? Na to většinou hrdinové odpovídají, že od takových teploušů, kteří se vyhýbají oklikou každé ženské a tvrdí — podržte mě — že by to mohlo ohrozit jejich magické schopnosti, to akorát sedí. Tak pozor, odpovídají mágové, to říkáte zrovna vy s těmi vašimi koženými pytlíky, ve kterých se tak nestydatě předvádíte? Jasně, začínají se vztekat hrdinové, ale řekněte, proč vy...

A tak dále. Tyhle spory se táhnou už celá staletí a zapříčinily množství velkých bitev, po kterých zůstaly celé kusy země neobyvatelné kvůli magické rezonanci.

Abychom se dostali k základu věci, musíme říci, že hrdina, který právě cválal po Vortexských pláních se do podobných hádek nikdy nepletl, protože většinou k ničemu nevedly, ale hlavně proto, že tenhle nebyl hrdina, ale hrdinka. A ještě k tomu rusovlasá.

Když vyprávění dospěje k tomuto bodu, bývá často zvykem mít ohled na sedřeného výtvarníka, který bude tvořit knižní obálku, a dlouze se rozepsat o kožených součástech oděvu, vysokých botách a obnažených čepelích.

Do vyprávění se nenápadně vplíží slova jako „plná“, „oblá“, „dlouhonohá“ a dokonce „vyzývavá“ a množí se tak dlouho, až se autor sebere, dá si studenou sprchu a jde si lehnout.

Je to dost nesmyslný zvyk, protože žádná žena, která se rozhodne živit mečem, nebude po světě pobíhat oblečena do něčeho, co připomíná sen zájemců o speciální druh sexuálních magazínů.

No dobrá. Musíme však přiznat, že Herrena, zvaná Hennovlasá Babina, by po pořádné koupeli a dlouhé pečlivé manikúře nevypadala tak zle. Kdybychom ji navíc vybavili sadou kožených modelů z Woo Hun Linova obchodu Exotika orientu na Ulici hrdinů, udělalo by to s ní pravé divy. Protože však měla dost rozumu, oblékala se běžně do kroužkové zbroje, bot z měkké kůže a u pasu nosila krátký meč.

Ale ano, ty boty byly z kůže. Ale nebyly černé!

S ní jelo několik snědých mužů, ale protože ti budou pravděpodobně v nejbližší době zabiti, je zbytečné je blíže popisovat. Kromě toho na těch nic ani „oblého“, ani „vyzývavého“ nebylo.

Podívejte, jestli si přejete, mohou být oblečeni do kůže.

Herrena si o nich myslela své, ale bylo to nejlepší, co se jí podařilo v Morporku najmout. Mnozí z obyvatel opustili město a v obavách z nové hvězdy hledali úkryt v horách.

Herrena však mířila k horám z úplně jiného důvodu. Směrem posměru a na okraj od plání se tyčily holé Hory skřetích kostí. Herrena, která se celé ty roky cvičila v používání výjimečných schopností, vlastních každé ženě, která se rozhodla živit mečem, si plně důvěřovala.

Tenhle Mrakoplaš byl, podle toho, jak ho Trémon popsal, obyčejná krysa a krysy hledají úkryt. Kromě toho byly hory velmi daleko od hlavního města, a tedy od Trémona, a i když pro něj pracovala prakticky stále, byla Herrena ráda, že je od něj co nejdál. V jeho chování bylo něco, co působilo, že kdykoliv ho uviděla, byla by ho nejraději kopla.

***

Mrakoplaš cítil, že by měl propadnout panice, ale to nebylo tak lehké, protože, i když si to uvědomoval, pocity jako panika, hrůza nebo zlost mají něco společného s nervy a žlázami, a to všechno zůstalo v jeho těle.

Bylo obtížné si uvědomit, kde vlastně jeho skutečné tělo zůstalo, ale když obrátil pohled pod sebe, uviděl slabou modrou linku, která se mu táhla od toho, co pro zachování zdravého rozumu stále ještě nazýval kotníkem, kamsi do nekonečné temnoty pod ním, a zdálo se logické předpokládat, že jeho tělo je na jejím druhém konci.

Byl mezi prvními, kdo by připustili, že to není tělo nijak zvláštní, ale jeden dva kousky z něj v něm vyvolávaly sentimentální vzpomínky a současně si uvědomil, že kdyby se ta tenká modrá nitka přetrhla, musel by strávit zbytek svého živo... své existence nad stolečky spiritistů a předstírat, že je mrtvá tetička toho, dědeček onoho, nebo jiná mrtvá duše, aby si nějak ukrátil čas.

Z toho na něj padla taková hrůza, že si v první chvíli ani neuvědomil, že se nohama dotkl pevné země. Přesněji řečeno nějaké země, v duchu si totiž vzápětí pomyslel, že to určitě není ta země. Pokud si totiž pamatoval, obyčejná zem nebyla černá a nikdy se mu tak zvláštním způsobem nehýbala pod nohama.

Rozhlédl se kolem.

Všude, kam dohlédl, se tyčily vysoké rozeklané hory a vzpínaly se k mrazivé obloze poseté krutými hvězdami. Ta souhvězdí nebyla zachycena na žádné mapě mnohovesmíru, ale přesto i uprostřed nich zářil zlověstný rudý kotouč. Mrakoplaš se otřásl a odvrátil pohled. Krajina před ním prudce klesala a nad balvany popraskanými mrazem tiše šeptal suchý vítr.

A skutečně šeptal. Zatímco ho za roucho a vlasy tahaly šedivé vzdušné víry, měl Mrakoplaš dojem, že tu a tam slyší hlasy, slabé a vzdálené, které říkaly věci jako: „Víš určitě, že to, co jsi dala do omáčky, byly opravdu hříbky? Cítím se nějak...“ a „když se ještě trochu nahneš, uvidíš tu krásnou krajinu dole...“ potom „s tím si nelam hlavu, hřebík byl trochu rezavý, ale je to jenom škrábnutí...“ a vzápětí „dávej pozor, kam tím lukem míříš, vždyť jsi mě málem...“ a tak dál.

Klopýtal dolů po svahu a uši si ucpával rukama, až nakonec uviděl něco, co viděl málokdo z živých.

Úbočí najednou pokleslo ještě prudčeji a změnilo se v obrovskou nálevku, která měla v průměru nějaké dva kilometry. Do ní směřoval šeptající vítr, který unášel hlasy a duše mrtvých a sténal a vzdychal, jako by oddechovala sama Plocha. Nad ten otvor vybíhala ze skal kamenná ostruha, široká možná pětatřicet metrů.

Na kamenném poloostrově se rozprostírala zahrada s malým sadem a zeleninovou zahradou a uprostřed stál nevelký černý domek.

Vedla k němu zřetelná stezka.

Mrakoplaš se ohlédl. V patách se mu táhla slabá modrá nitka. A Zavazadlo.

Dřepělo na stezce za ním a upřeně ho pozorovalo.

Mrakoplaš si se Zavazadlem nikdy zvlášť nerozuměl.

Vždycky v něm budilo dojem, že je proti němu zaujaté. Ale tentokrát se na něj pro jednou neošklíbalo. Mělo spíš patetický výraz, vypadalo jako pes, který se právě šťastně vyválel v prachu a kravincích a po návratu domů zjistil, že se jeho pán odstěhoval o světadíl dál.

„No jo," slitoval se nad ním nakonec Mrakoplaš, „tak pojď."

Zvedlo se na nohy a vydalo se za ním po stezce. Mrakoplaš tak nějak předpokládal, že zahrada na útesu bude plná mrtvých květin, ale ta byla ve skutečnosti velmi pečlivě udržovaná a na první pohled bylo vidět, že ten, kdo se o ni stará, má oko pro soulad barev, pokud máte rádi kombinaci temně rudé, bílé a černé. Vzduch byl provoněn vůní obrovských lilií. Uprostřed čerstvě posečeného trávníku byly sluneční hodiny, ale bez gnómonu.

Mrakoplaš se Zavazadlem v patách se opatrně kradl po cestičce vysypané drceným mramorem, až se dostal za domek a tam stiskl kliku dveří.

Stáli zde čtyři koně a upírali na něj oči přes okraje svých pytlů se senem. Byli skuteční a živí a kromě toho patřili k nejkrásnějším zvířatům, která kdy Mrakoplaš viděl. Jeden z nich, obrovský bílý kůň, měl stání kus od ostatních a na háku vedle dveří visel nádherný postroj z černé kůže zdobený stříbrem. Ostatní tři koně byli uvázáni u žlabu plného sena na protější zdi, jako by právě přijeli hosté. Všechna zvířata pozorovala Mrakoplaše s mírnou zvědavostí.

Do nohy mu narazilo Zavazdlo. Otočil se a zasyčel:

„Dej pozor, ty...!"

Zavazadlo ucouvlo a vypadalo zahanbeně.

Mrakoplaš přistoupil po špičkách ke dveřím, které vedly ze stáje do domu, a opatrně je otevřel. Vedly do široké chodby vydlážděné plochými kameny, která zahýbala do široké vstupní haly.

Pomalu a se zády pevně přitisknutými ke stěně postupoval dál. Zavazadlo nervózně vystoupilo na všechny špičky a pomalu se šinulo za ním.

Ta hala...

Mrakoplašovi nedělalo starosti jenom to, že hala byla mnohem větší než celý domek zvenku, ne. Po tom, co poslední dobou zažil, by se byl vysmál každému, kdo by nevěřil, že se do pivního půllitru vejde litrovka vína. Nebyla to ani výzdoba, která byla v raně kryptoidním slohu a používala k dokreslení atmosféry množství černých závěsů.

Byly to ty hodiny. Obrovské hodiny vyplňující téměř celý prostor mezi dvěma schodišti. Dřevěné schody ubíhaly velkými oblouky vlevo i vpravo vzhůru a byly zdobené bohatou figurální řezbou, představující scény a výjevy, se kterými by se mohl obyčejný člověk setkat jen po požití velké dávky něčeho silně ilegálního.

Hodiny měly dlouhé kyvadlo, které se ve velkých obloucích s hlasitým tiktak pomalu pohybovalo sem a tam. Při tom zvuku trnuly zuby, protože to byl takový ten urážlivý tikot, který dával nade vši pochybnost najevo, že každé „tik" a každé „tak" vám ukrajuje ze života další vteřinu. Ten zvuk vás zlomyslně upozorňoval, že někde, v jakýchsi pomyslných přesýpacích hodinách vám pod nohama vypadlo dalších pár zrnek písku.

Jistě je zbytečné zdůrazňovat, že spodní okraj půlměsícovitého závaží byl nabroušený jako nůž a ostrý jako břitva.

Vtom mu něco zaklepalo na záda. Rozzlobeně se ohlédl.

„Podívej se, ty potomku špatně vyrobeného kufru, už jsem ti jednou..."

Nebylo to Zavazadlo. Byla to mladá žena, spíš děvče. Měla stříbrné vlasy, stříbrné oči a byla dost překvapená.

„Hm," prohlásil Mrakoplaš, „ehm' teda, dobrý den?"

„Vy jste živý?" zeptala se ho dívka. Její hlas v něm vzbuzoval představu plážových slunečníků, opalovacího oleje a studeného martini s citronem a sodou.

„Doufám, že ano," odpověděl jí Mrakoplaš a zapřemýšlel, jestli si to užívají i jeho žlázy, ať už jsou v téhle chvíli kdekoliv. „I když si chvilkami nejsem jistý. Co je to za místo?"

„To je dům Smrtě," odpověděla mu.

„Aha," přikývl čaroděj a olízl si náhle vyschlé rty. „No, těší mě, že jsem se s vámi setkal, ale myslím, že už bych měl zase jít..."

Zatleskala rukama. „Ale to mi nemůžete udělat! Sem přijdou živí lidé jen zřídka! A mrtví lidé jsou tak nudní, co říkáte?"

„No, asi ano," souhlasil s ní rychle Mrakoplaš a očima visel na dveřích. „Asi toho moc nenapovídají, co?"

„Znáte to, je to vždycky stejné : ‚To když já byl ještě naživu — ' ‚nebo ‚jó za našich časů, to se lidé mohli opravdu nadechnout," zaparodovala, položila mu na předloktí malou bílou ručku a usmála se. „A většinou bývají takoví nijací. Není s nimi žádná legrace, jsou příliš formální, jestli víte, jak to myslím, takoví..."

„Strnulí?" napověděl jí. Vedla ho ke dveřím na protilehlém konci haly.

„To je ono! Jak se jmenujete? Mně říkají Ysabell."

„Já jsem Mrakoplaš. Nezlobte se, ale jestli je to dům Smrtě, co tady potom děláte vy? Vy mně nepřipadáte mrtvá."

„Oh, já tady bydlím." Upřeně se na něj zadívala. „Poslyšte, nepřišel jste sem náhodou zachránit svou ztracenou lásku, že ne? To tatího vždycky dost rozzlobí a říká, že jediné jeho štěstí je v tom, že nikdy nespí, jinak by prý stejně nezamhouřil oko. Prý by ho budilo to neustálé dupání procesí mladých hrdinů, kteří sem chodí, aby si odvedli procesí hloupých holek."

„Děje se to tady fakt tak často?" zeptal se Mrakoplaš hlasem, který slábl s tím, jak se zmenšovala vzdálenost ke dveřím.

„Pořád. Já si myslím, že je to velice romantické. Jedna věc je však velice důležitá, když odsud odcházíte, nesmíte se ohlédnout.“

„Proč ne?“

Pokrčila rameny. „To nevím. Možná že se člověku naskytne ošklivá vyhlídka. A vy jste skutečně hrdina?“

„Ne, to ne. Skoro ne. Vůbec. Je to ve skutečnosti ještě horší. Já tady hledám svého přítele,“ odpovídal jí nešťastně. „Neviděla jste ho náhodou? Malý obtloustlý človíček, hrozně ukecanej, nosí brýle a takový legrační šaty.“

Už při řeči měl pocit, že mu uniklo něco hrozně důležitého. Zavřel oči a pokusil se zopakovat si posledních pět minut rozhovoru. Myšlenka ho udeřila jako pytlík s pískem.

„Tatí?“

S pochopením se na něj podívala. „Já jsem adoptovaná,“ vysvětlila krátce. „Říkal mi, že mě našel jako malou holčičku. Prý to bylo všechno velice smutné.“ Tvář se jí najednou rozjasnila. „Ale pojďte, já vás představím — dnes večer tady má na návštěvě pár přátel. Určitě vás rád uvidí. On se společensky s lidmi skoro nestýká. A já taky ne,“ dodala.

„Promiňte,“ znejistěl Mrakoplaš, „pochopil jsem to vážně dobře? Mluvíme oba o Smrťovi, jo? Vysokej, hubenej, prázdný oční důlky a šikovnej s kosou?“

Povzdechla si. „Ano, to je pravda, nevypadá zrovna nejlíp. Obávám se, že mu jeho zjev dost škodí.“

Byla pravda, jak jsme ostatně řekli už dříve, že Mrakoplaš se v magii vyznal asi jako čmelák v bicyklech, ale jedno bylo jisté, tím, že se stal studentem magie, nabyl jedno základní právo, které mu už nikdo vzít nemohl. V okamžiku smrti si pro něj musel přijít Smrť osobně, místo toho, aby tu záležitost svěřil některé z menších mytologických bytostí, jak to většinou dělává. Díky vlastní neschopnosti však zatím Mrakoplaš několikrát v pravý čas nezemřel, a jestli existuje něco, co Smrť nemá rád, je to nedochvilnost.

„Heleďte, já si myslím, že se sem můj přítel zatoulal omylem,“ přesvědčoval ji. „Dělá to pokaždé, on už jiný nebude. Jsem rád, že jsme se seznámili, ale už bych měl jít...“

Dívka se však v té chvíli zastavila před velkými dveřmi, potaženými purpurovým sametem. Zevnitř sem slabě doléhalo několik tajuplných hlasů. Byly to hlasy, které se nedají prostým grafickým znázorněním blíže popsat, pokud by ovšem někdo nevynalezl sázecí stroj s ozvěnou a pokud možno písmo, které by vypadalo jako řeč kulek.

Hlasy říkaly zhruba tohle.

MOHL BYS NAM TO VYSVĚTLIT JEŠTĚ JEDNOU?

„No, když vyneseš cokoliv mimo trumf, Jih to bude moci zabít svou trumfovou dvojkou, přijde jen o jednu želvu, jeden kalich a jedno Velké tajemství, zatímco — “

„To je Dvoukvítek,“ syknul Mrakoplaš. „Ten hlas bych poznal kdekoliv!“

OKAMŽIK, DÝMĚJOVÝ MOR JE JIH?

„Ale no tak, Smrtíku, vždyť už nám to vysvětloval. Každý z nás se prostě pro zjednodušení jmenuje po jedné světové straně. A co kdyby Hlad hrál — jak jsi to říkal — trumfem?“ Tenhle hlas byl syčivý, vlhký a sám o sobě nakažlivý.

„No, ty potom budeš moci přebít jenom jednu želvu místo dvou,“ vysvětloval se zápalem Dvoukvítek.

„Ale kdyby začala trumfem Válka, pak by nám skóre spadlo o dva zdvihy?

„To je ono!“

JÁ TOMU POŘÁD JEŠTĚ NĚJAK NEROZUMÍM. ZOPAKUJ MI JEŠTĚ JEDNOU TO O TÉ LICITACI, UŽ JSEM MĚL DOJEM, ŽE TOMU PŘICHÁZÍM NA KLOUB. Těžký dutý hlas zněl jako nárazy dvou olověných závaží.

„No, ty jsi rozdával, proto nabízíš. Jenže pozor! Je třeba licitovat tak, abys pokud možno zmátl své soupeře, ale ne spoluhráče! Ty jsi sice nabídl jednou želvu, ale předák, Východ, jednou bez trumfů, takže...“ Dvoukvítkův nadšený hlas se nezadržitelně valil kupředu. Když se k Mrakoplašovi rudým sametem prodrala slova jako „trik“ „„kniha“, „sehrávka“ a „malý slon“, nechápavě se podíval na Ysabell.

„Vy tomu rozumíte?“

„Ani slovo,“ odpověděla mu.

„Zní to strašlivě složitě.“

Na druhé straně dveří znovu zazněl těžký hlas. NEŘÍKAL JSI, ŽE TO LIDÉ HRAJI PRO ZÁBAVU?

„Někteří z nich jsou v tom opravdickými přeborníky. Já jsem jenom průměrný amatér.“

ALE VŽDYŤ LIDÉ ŽIJÍ JEN NĚJAKYCH OSMDESÁT, DEVADESÁT LET?!

„No, tohle bys snad mohl vědět přesně, Smrtíku, nemyslíš?“ pronesl nějaký hlas, který Mrakoplaš zatím neslyšel a už by ho ani slyšet nechtěl, zvláště ne po setmění.

„Je to opravdu velice — spletité.“

ROZDEJ JEŠTĚ JEDNOU A UVIDÍME, JESTLI SE NÁM PODAŘÍ TO ASPOŇ ROZEHRÁT.

„Co kdybychom se zašli podívat dovnitř?“ navrhla Ysabell. Za dveřmi se v tom okamžiku ozvalo: NABÍZIM... ŽELVOVÉHO SPODKA.

„Ne, okamžik, obávám se, že to není správně. Dovolte, podíváme se spolu na váš list a... “

Ysabell otevřela dveře.

Abychom řekli pravdu, byla to dost příjemná pracovna, možná trochu pochmurná. Pravděpodobně ji stvořil bytový architekt, který měl migrénu a nepřekonatelnou touhu postavit na každou volnou vodorovnou plochu přesýpací hodiny nebo tlustou žlutou svíčku, kterých se chtěl určitě zbavit.

Zeměplošský Smrť byl tradicionalista, který si zakládal na tom, že odvádí své řemeslo co nejlépe, a častokrát podléhal chmurám, protože jeho práci málokdo ocenil. Byl by rád dokázal, že jeho, Smrtě, se vlastně bojí málokdo, protože lidé mají strach především z bolesti, odloučení a zapomnění, a že je tedy nesmyslné mít odpor k někomu jen

proto, že má prázdné oční důlky a snaží se svou práci dělat poctivě. Kdyby ho chtěl někdo poslouchat, byl by zdůraznil i tu skutečnost, že on stále ještě používá kosu, přestože Smrťové na jiných planetách si už dávno pořídili kombajny. Smrť seděl na jedné straně černého karetního stolku ve středu místnosti a vzrušeně se přel s Hladem, Morem a Válkou. Dvoukvítek byl jediný, kdo zvedl hlavu a všiml si Mrakoplaše.

„Ahoj, co tady děláš?“

„Bohové, pojďte si všichni ke... ne, tak by to nešlo. Podívejme, ono se to těžko vysvětluje, ale já — “

„Našels Zavazadlo?“

Truhla se prodrala kolem Mrakoplaše a usadila se pánovi k nohám. Dvoukvítek odklopil víko, chvilku se přehraboval uvnitř a nakonec vytáhl malou knížečku vázanou v kůži a podal ji Válce, která právě bušila do stolku rukou v kovové rukavici.

„Tohle jsou ‚Základy hry v kostce‘ a je tam spousta užitečných informací. Jsou tam ukázkové licitace i sehrávky a — “

Smrť vytrhl Válce kostnatou rukou knížečku a začal v ní spěšně listovat. Upoutala ho natolik, že si vůbec nevšímal přítomnosti Dvoukvítka s Mrakoplašem.

DOBRÁ, rozhodl nakonec. MOR NAČNE NOVY BALÍČEK KARET. JÁ TOMU PŘIJDU NA KLOUB, I KDYBY MĚ TO MĚLO PŘIVÉST DO HROBU, SAMOZŘEJMĚ OBRAZNĚ ŘEČENO.

Mrakoplaš chytil Dvoukvítka za ruku a vyvlekl ho z místnosti.

Když se Zavazadlem v patách prchali chodbou, zeptal se Mrakoplaš:

„Co to mělo všechno znamenat?“

„No, vypadalo to, jako že mají bůhví kolik času, a tak mě napadlo, že by se jim to mohlo líbit.“

„Co, karty?“

„Tohle je taková speciální hra,“ podíval se na něj v běhu káravě Dvoukvítek. „Jmenuje se to...“ zaváhal. Jazyky nebyly jeho nejsilnější stránkou. „Ve vaší řeči se to řekne jako ta věc, co natahujete přes vodu, myslím.“

„Lano?“ pokusil se Mrakoplaš. „Akvadukt? Rybářský vlasec? Jez? Přehrada?“

„Tak nějak.“

Ocitli se nazpět v hale, kde obrovské hodiny pravidelně odčítaly vteřiny živých tohoto světa.

„Na jak dlouho by je to mohlo zabavit, co myslíš?“

Dvoukvítek se zastavil. „To je těžko říct,“ zamyslel se. „Možná do příští licitace.., to jsou nádherné hodiny!“

„Ne aby ses pokoušel je koupit,“ radil mu Mrakoplaš. „Nemyslím, že by se to tady místním obyvatelům líbilo.“

„A kde je to vlastně ‚tady‘?“ obrátil se Dvoukvítek k Zavazadlu a otevřel víko.

Mrakoplaš se rozhlédl. Hala byla temná, opuštěná a její úzká okna zvenčí pokrýval led. Od kotníku se mu ke dveřím do stáje táhla modrá světélkující nitka a Mrakoplaš si teď všiml, že tatáž nitka ubíhá také z Dvoukvítkova kotníku.

„Víš, oba jsme tak jako neúředně mrtví,“ ušklíbl se. Bylo to nejlepší, co ho napadlo.

„Ale?“ podivil se Dvoukvítek, aniž se přestal přehrabovat v Zavazadle.

„Tobě je to jedno?“

„Víš, já si myslím, že věci se nakonec vždycky nějak vyřeší, nemyslíš? Kromě toho pevně věřím na převtělování duší. Jako co by ses chtěl vrátit zpátky na svět?“

„Já nechci umřít,“ srazil ho Mrakoplaš v rozletu. „Pojď, musíme rychle vypadnout — ne, jenom to ne!“

Dvoukvítek konečně našel, co hledal. Vytáhl ze Zavazadla zvláštní skříňku. Byla dost velká, černá, na jedné straně měla rukojeť, vpředu kulaté skleněné okénko a byl na ní připevněný kožený řemínek, na který si ji Dvoukvítek pověsil kolem krku.

Býval čas, kdy Mrakoplaš tuhle hračku zbožňoval. Proti všem praktickým zkušenostem věřil, že svět je v zásadě srozumitelné místo, a kdyby se mu podařilo vyzbrojit se příslušným duševním nářadím, mohl by obrázkovou skříňku rozebrat a přesvědčit se, jak vlastně funguje. Samozřejmě že se, jako ostatně skoro vždycky, krutě mýlil.

Ikonoskop, jak mu Dvoukvítek říkal, nevytvářel obrázky po dopadu světla na speciálně upravený papír, jak se Mrakoplaš domníval. Bylo to mnohem jednodušší. Uvnitř skříňky byl uvězněn malý démon, který měl cit pro barvu a rychlou ruku se štětcem. Když to čaroděj zjistil, hrozně ho to rozrušilo.

„Teď není čas na obrázky!“ zasyčel.

„To bude hned,“ odporoval mu Dvoukvítek a zaklepal na boční stěnu skříňky. Vzadu se otevřela malá dvířka a z nich vystrčil hlavu droboučký skřet.

„U všech ďáblů,“ zacvrlikal, „kde to jsme?“

„Na tom vůbec nezáleží,“ odpovídal mu Dvoukvítek. „Nejdřív ty hodiny, myslím.“

Démonek se zašklebil. „Je tady mizerný světlo,“ vzpouzel se. „Zabere to fůru času, jestli se k tomu můžu vyjádřit.“ O vteřinu později se zevnitř skříňky ozval zvuk skřípající stoličky, kterou si zmetek táhl k malířskému kozlíku s plátnem.

Mrakoplaš zaskřípal zuby.

„Vždyť ty obrázky vůbec nepotřebuješ, stačí, když si to budeš všechno pamatovat!“ vykřikl zoufale.

„Když to není ono,“ odpověděl Dvoukvítek nevzrušeně.

„To je přece lepší! Je to opravdovější!“

„Ba ne. Počkej, až budu po letech sedávat u krbu...“

„Jestli odsud okamžitě nezmizíme, bude ti tak akorát svítit věčný světlo!“

„Ach, doufám, že už neodcházíte.“

Jako na povel se oba otočili. Ve dveřích za nimi stála Ysabell a mírně se usmívala. V jedné ruce držela kosu s

čepelí příslovečné ostrosti. Mrakoplaš se ze všech sil snažil nedívat se na ty tenké modré nitky, které je spojovaly se životem. Dívka s kosou, pomyslel si, by se neměla usmívat takovým nepříjemně vědoucím a maličko nepříčetným úsměvem.

„Mám pocit, že tatí je v téhle chvíli trochu zaměstnán, ale jistě by ho ani ve snu nenapadlo nechat vás tak brzo odejít," dodávala. „Kromě toho, já bych si neměla s kým povídat."

„Kdo je to?" obrátil se Dvoukvítek k Mrakoplašovi.

„No, bydlí tady," odpověděl mu Mrakoplaš. „Je to prostě místní děvče," dodal.

Chytil Dvoukvítka za rameno a pokusil se s ním pomalu odšourat ke dveřím do stáje a černé zahrady. Nefungovalo to ze dvou důvodů. Jednak Dvoukvítek nepatřil k lidem, kteří by si lámali hlavu jemnými nuancemi výrazů na tvářích svých bližních, a navíc žil v bludu, že jemu se nemůže nic stát.

„Moc mě těší," prohlásil. „Máte to tady moc hezké. Ten motiv lebek a zkřížených hnátů tomu dodává takový barokní nádech."

Ysabell se usmála. Mrakoplaš si v duchu pomyslel, že jestli jí jednou Smrť předá živnost, ona v tom bude lepší než on — určitě je bláznivá.

„To je pravda, ale my bychom už měli jít."

„To vás nesmí ani napadnout," usmála se. „Musíte tady ještě zůstat a něco mi o sobě vyprávět. Máme spoustu času, a kdybyste věděli, jaká je to tady nuda!"

Najednou sebou jako lasička smýkla na stranu a švihla kosou po modrých nitkách. Ostří zasyčelo vzduchem jako rozzuřená kobra. V polovině cesty se však najednou zarazilo.

Zaskřípalo dřevo. Zavazadlo sevřelo list kosy pod víko.

Dvoukvítek upřel na Mrakoplaše udivený pohled.

A v té chvíli ho čaroděj s jasným úmyslem a velkou dávkou zadostiučinění udeřil do brady. Malý mužíček se začal kácet dozadu, ale Mrakoplaš ho zachytil, hodil si ho přes rameno a dal se na útěk.

Ve světlem zaplavené zahradě zachytával o větve a všude kolem bylo slyšet šustění malých chlupatých a pravděpodobně strašlivých tvorů. Mrakoplaš pádil podél modrých nitek, které strašidelně světélkovaly v trávě zšedlé jinovatkou.

Z domku za nimi se ozval ostrý výkřik zklamání a vzteku. Odrazil se od kmene stromu a pádil dál.

Vzpomněl si, že tady někde musí být stezka. Jenže v bludišti stříbrného svitu a stínů, teď ještě zabarveném zlou hvězdou do ruda, vypadalo všechno jinak. V každém případě alespoň nitě jejich životů se zdály mířit úplně špatným směrem.

Za sebou uslyšel zvuk kroků, znělo to jako Zavazadlo, ale v této chvíli Mrakoplaš nijak nestál o to, se s ním sejít. Obával se totiž, že by si mohlo špatně vysvětlit, proč udeřil jeho pána, a jednoduše řečeno, ty lidi, kteří se mu nelíbili, Zavazadlo prostě zhltlo nebo aspoň pokousalo. Mrakoplaš nikdy neměl odvahu se zeptat, kam se podějí ti, za kterými se zaklaplo těžké víko ze dřeva Myslícího hruškovníku, ale faktem bylo, že když se znovu otevřelo, byli pryč.

Obával se zbytečně. Zavazadlo ho snadno předběhlo a pod jeho dnem se v prudkém pohybu rozmazávaly pracující nožičky. Podle toho, s jakou úporností pádilo, nabyl Mrakoplaš dojmu, že Zavazadlo ví, co ho pronásleduje, a ani trochu se mu to nezamlouvá.

Nesmíš se ohlédnout, vzpomněl si najednou. Ta vyhlídka je moc ošklivá.

Zavazadlo se prodralo hustým křovím a zmizelo.

Vzápětí Mrakoplaš zjistil proč. Přepadlo totiž přes okraj skalního výběžku a řítilo se k otvoru hluboko dole, který byl zespoda osvětlený slabou načervenalou září. Od Mrakoplaše se přes okraj skaliska táhla dvě namodralá světélkující vlákna, která mizela v otvoru na dně.

Nejistě se zastavil, i když to není zcela přesné. Několika věcmi si byl totiž naprosto jist. Tak třeba tím, že nechce skočit dolů nebo že se nechce setkat tváří v tvář s těmi, kteří je pronásledují, í tím, že také ve světě duchů se Dvoukvítek pěkně pronesl, ale především byl přesvědčený, že jsou horší věci, než se jen zabít.

„Až řeknu tři, tak skočím," zahuhlal, okamžitě dodal:

„Tři !" a skočil.

O několik vteřin později na místo přijela čtveřice jezdců. Nezastavili na okraji skaliska, ale vyjeli na něj, pak teprve přitáhli koním uzdy a zůstali stát ve volném prostoru nad hlubinou.

Smrť se zadíval dolů.

TOHLE MĚ POKAŽDÉ OTRÁVÍ K SMRTI, prohlásil. TO UŽ BYCH SI MOHL DÁT V DOMĚ KLIDNE INSTALOVAT OTÁČECÍ DVEŘE NEBO KORÁLKOVÝ ZÁVĚS.

„Zajímalo by mě, co vlastně chtěli?" řekl zamyšleně Mor.

„Mě se neptej," odpověděla mu Válka. „Ale ta hra opravdu není špatná."

„Fakt," souhlasil Hlad. „Nepřekonatelná."

MYSLÍM, ŽE BYCHOM MĚLI ČAS JEŠTĚ NA JEDNU PARTIČKU, nadhodil Smrť.

„Rubber," opravila ho Válka.

COŽE?

„Říkal, že se hra jmenuje rubber."

TAK JO, RUBBER, souhlasil Smrť. Pozvedl hlavu k nové hvězdě a marně přemýšlel, co by to tak mohlo znamenat.

MYSLÍM, ŽE MÁME JEŠTĚ ČAS, prohlásil maličko nejistě.

***

Už jsme částečně informovali čtenáře o pokusech, které měly uvést informační systém a především literaturu Zeměplochy na patřičnou míru. Mluvilo sej o tom, jak byli básníci uchráněni bolestného procesu — ano, uchráněni — obcházení bublajících potůčků a porovnávání růžových prstů časných rán. Když chtěli například říci, že „pro krásu její tváře vyplulo na moře tisíce lodí“, mohli takové přirovnání použít jen tehdy, když mohli své tvrzení podložit záznamy z přístavních knih.

A protože chováme tuhle tradici v úctě, neřekneme, že se Mrakoplaš s Dvoukvítkem změnili v ledově modrou sinusoidu, která se přehnala bezednou temnotou, ani že zazněl zvuk podobný drnčení obrovské struny. Neřekneme, že jim před očima proběhl celý uplynulý život (tím spíš, že Mrakoplašovi už proběhl uplynulý život před očima tolikrát, že u těch nudných pasáží většinou usínal), dokonce ani že se na ně zřítil vesmír podobný obrovské dávce rosolu.

K tomu je třeba dodat, a to bylo dokázáno experimentálně, že při tom zazněl zvuk, jaký by vydala C durová nebo snad ještě H mollová ladička, do které se prudce kleplo dřevěným pravítkem, a pak následovalo bezdeché ticho.

To bylo tím, že Mrakoplaš s Dvoukvítkem absolutně mlčeli a padali absolutní tmou.

Mrakoplaše napadlo, že něco není v pořádku.

Pak před sebou uviděl slabou spleť podivných nečitelných znaků.

Pochopil, že se ocitli v Oktávu. Přemýšlel, co by se tak asi stalo, kdyby teď někdo knihu otevřel. Objevili by se tam s Dvoukvítkem jako barevná ilustrace?

Asi ne, usoudil nakonec. Oktávo, ve kterém byli, se lišil od té fyzické knihy přikované k pultíku hluboko v podzemí Neviditelné univerzity. Ta kniha byla pouhým trojrozměrným znázorněním mnohoprostorové skutečnosti a...

Zadrž, pomyslel si, takhle já přece nikdy nepřemýšlím. Kdo to tady za mě myslí?

„Mrakoplaši,“ ozval se hlas podobný šustotu zažloutlých stran.

„Kdo? Já?“

„Samozřejmě že ty, ty natvrdlý blbečku!“

V Mrakoplašově potlučeném srdci na okamžik zahořel plamének vzdoru.

„Už se vám podařilo shodnout se na tom, jak vznikl vesmír?“ zeptal se jízlivě. „Pokud si pamatuju, bylo to ‚Odkašlání‘, a potom ‚Nadechnutí‘, ne? Nebo si to pletu a bylo to ‚Škrabání za uchem‘, ‚Pokouším se vzpomenout‘ a ‚Už to mám na jazyku‘?“

Jiný hlas, sušší než troud, zasyčel: „Pamatuj na to, kde tvůj duch právě v této chvíli je!“ Samozřejmě že je nemožné zasyčet větu, ve které není jediná sykavka, ale hlasu se to skoro podařilo.

„Tak já si mám pamatovat, kde jsem? Myslíte, že jsem úplný idiot?“ vykřikl Mrakoplaš. „Jasně že si uvědomuju, kde jsem! Jsem uvnitř nějaký pitomý knihy a bavím se se spolkem hlasů, který ani nevidím. Proč myslíte, že řvu?“

„Předpokládme, že bys chtěl vědět, proč jsme tě sem znovu přivolaly,“ ozval se mu třetí hlas hned vedle ucha.

„Ne.“

„Ne?“

„Co říkal?“ ozval se další nehmotný hlas.

„Řekl ne.“

„On opravdu řekl ne?“

„Ano.“

„Och.“

„Proč?“

„Takové věci se mi stávají pořád,“ vmísil se mezi hlasy Mrakoplaš. „V jedné chvíli padám přes Okraj světa, najednou se ocitnu uvnitř knihy, zničehonic zase na letícím kameni, pak pozoruju Smrtě, jak se učí hrát Přehradu, Splav nebo co, a vy se divíte, že mě to už pomalu ani nezajímá?“

„Dobrá, my jsme myslely, že by tě mohlo zajímat, proč nechceme, aby nás někdo vyslovil,“ ozval se zase první hlas maličko opatrněji, protože si uvědomil, že ztrácí iniciativu.

Mrakoplaš zaváhal. Ta myšlenka mu skutečně proběhla hlavou a nervózně se rozhlédla na obě strany, aby ji náhodou někdo neporazil.

„Proč by vás chtěl někdo vyslovit?“

„To kvůli té hvězdě,“ ozvalo se Zaklínadlo. „Kvůli té rudé hvězdě. Mágové už po tobě pátrají, a až tě najdou, budou nás chtít vyslovit a změnit tím budoucnost. Myslí si, že Plocha se s tou hvězdou srazí.“

Mrakoplaš si to probral v hlavě. „A srazí?“

„No, ne tak docela, ale — co je to?!“

Mrakoplaš se podíval dolů. Ze tmy se vyšouralo Zavazadlo. Z víka mu trčel kus čepele kosy.

„To nic, to je jenom Zavazadlo.“

„Ale my jsme to sem nevolaly.“

„Zavazadlo nikdo nikam nevolá,“ ušklíbl se Mrakoplaš. „Prostě se jen tak objevuje. Nelamte si tím hlavu.“

„Aha. O čem jsme to vlastně mluvili?“

„O té rudé hvězdě.“

„Správně. Je velice důležité, abys — “

„Haló! Hej, je tam někdo?“

Tenhle hlas, slabý a kvákavý, vycházel z obrázkové skříňky, která se bezvědomému Dvoukvítkovi kývala na řemínku u krku.

Obrázkový pidimuž otevřel dvířka a mžoural na Mrakoplaše.

„Kde to jsme, průvodče?“

„No, nejsem si tak docela jistý.“

„Ještě jsme mrtví?“

„Možná.“

„No, tak doufejme, že brzo přijdem někam, kde nebudeme potřebovat tolik černý barvy, protože mi pomalu dochází.“ Potom práskl dvířky.

Mrakoplašovi proletěla hlavou letmá vidina Dvoukvítka, který ukazuje obrázky přátelům a k tomu jim vypráví:

„Tady to jsem já, když mě pronásledovala asi tisícovka démonů, a tadyhle to jsem já s takovým legračním párkem, se kterým jsme se setkali v podsvětí.“ Mrakoplaš si nebyl jist, co se s člověkem skutečně stane, když zemře. Úřední výklady v tom byly poněkud nejasné. Jeden ze snědých námořníků odněkud z okrajových zemí tvrdil, že on věří v ráj plný šerbetu a hurisek. Mrakoplaš neměl ani ponětí o tom, co jsou to hurisky, ale nakonec došel k názoru, že to budou ty tenké lékořicové trubičky, kterými se pije šerbet. Jenže on ze studeného šerbetu vždycky dostal rýmu.

„Tak, teď když už nás nebude nikdo rušit,“ pustil se do řeči první hlas, „můžeme pokračovat. Ze všeho nejdůležitější je, aby sis od mágů nedal Zaklínadlo vzít. Kdyby se nás osm řeklo předčasně, došlo by ke strašlivému neštěstí.“

„Já chci jenom jedno,“ zabručel Mrakoplaš. „Aby mi všichni dali pokoj.“

„Výborně. Od prvního dne, kdy jsi otevřel Oktáva, jsme věděly, že ti můžeme důvěřovat.“

Mrakoplaš zaváhal. „Okamžik,“ ozval se. „Jestli tomu dobře rozumím, tak po mně vlastně chcete, abych běhal po Zeměploše a zabránil čarodějům dát dohromady Osm velkých zaklínadel?“

„To je ono.“

„A proto mi taky jedno vlezlo do hlavy?“

„Správně.“

„A uvědomujete si, že jste mi úplně zničily život?“ rozhořčil se Mrakoplaš. „Kdybyste se nerozhodly udělat ze mě jakousi příruční kouzelnou knihu, mohl ze mě být čaroděj! Jenže takhle si žádná jiná zaklínadla nepamatuju, protože mají strach zůstat s vámi v jedné hlavě!“

„To je nám líto.“

„Já chci domů, rozumíte? Chci se jednoduše vrátit tam, kde — “ v Mrakoplašových očích se objevily stopy vlhkosti, „kde máte pod nohama dlažbu a občas dostanete slušný pivo a večer kus pečený ryby a k tomu nějakou tu nakládanou okurku. Úhoří paštiku a talíř surmovek čeřitejch, a když se pořádně najíte, vždycky najdete nějakou teplou stáj, kde se můžete vyspat. Chtěl bych se ráno vzbudit na tom samém místě, kam jsem si večer lehl, a vědět, že když je léto, neodnese mě nic do míst, kde padá sníh. Já — mně ani tak nejde o to, že jsem se nenaučil čarovat, asi na to nejsem ten pravý, ale chci prostě domů!“

„Jenže především musíš — “ ozval se hlas jednoho ze zaklínadel.

Bylo pozdě. V Mrakoplašovi se napnula ta pružná a nezničitelná páska, která dokáže přinutit lososa plout tisíce kilometrů neznámým oceánem nebo zahnat milion lumíků do moře, kde hledají svůj domov, který se před stovkami let propadl do mořských hlubin. Touha po domově se v Mrakoplašovi zvedla jako birjání s krevetami, které si dal neopatrný mlsoun pozdě před spaním, chytila tenké vlákno, kteřé spojovalo jeho ztrápenou duši s tělem, zapřela se podpatky a ze všech sil zatáhla.

Zaklínadla uvnitř Oktáva osaměla.

Když nepočítáme Zavazadlo.

Zaklínadla se na něj chvíli dívala, ne očima, ale vědomím starým jako sama Zeměplocha a nakonec jedno z nich promluvilo:

„A ty koukej taky vodprejsknout!“

***

„né.“

Mrakoplaš věděl, že to mluví on, protože poznal ten hlas. Chvilku opatrně vyhlížel ze svých vlastních očí, ne jako obyčejně, ale jako špion vyhlíží otvory vyříznutými v očích obrazu. Pak byl najednou zpět.

„Šeš v pořádku, Mrakoplaši?“ zeptal se ho Cohen. „Chvilku jši vypadal trochu nepřítomně.“

„Byl jsi trochu bledý,“ souhlasila Bethan. „Jako kdyby tě obcházela smrt.“

„Jo, asi nejsi daleko od pravdy.“ Zvedl ruku a přepočítal si prsty. Zdálo se, že jich má stejně jako vždycky.

„Pohnul jsem se vůbec?“ zeptal se.

„Vůbec, jen jsi se díval do ohně, jako kdybys viděl ducha,“ odpověděla mu Bethan.

Za nimi se ozvalo zasténání. Dvoukvítek se posadil a rukama si svíral hlavu.

Nakonec na ně zaostřil pohled. Rty se mu chvilku nehlučně pohybovaly.

„To byl opravdu podivný.., sen,“ prohlásil nakonec. „Co je to za místo? A proč tady jsme?“

„Nó,“ začal zeširoka Cohen, „někdo ši myšlí, že na žačátku vžal Štvořitel hršt hlíny a — “

„Ale ne, já myslím tady,“ přerušil ho Dvoukvítek. „To jsi ty, Mrakoplaši?“

„Jo,“ kývl čaroděj hlavou, ale v jeho tónu byla velká dávka pochybnosti.

„Byly tam ty hodiny, které... a ti podivní hosté, co...“ Dvoukvítek zavrtěl hlavou. „Proč tady všechno páchne po koních?“

„Byl jsi nemocný,“ vysvětloval mu čaroděj. „Měl jsi halucinace.“

„Ano... myslím, že to tak nějak bylo.“ Dvoukvítek sklopil oči na vlastní hruď. „Ale řekněte mi, proč mám

potom...“ Mrakoplaš rychle vstal.

„Odpusťte, ale je tady hrozně vydýcháno. Skočím si na chvilku na čerstvej vzduch.“ Strhnul Dvoukvítkovi řemínek se skříňkou přes hlavu a vyrazil ze stanu.

„Když jsme sem přijeli, vůbec jsem si nevšimla, že má něco takového na krku,“ prohlásila nejistě Bethan. Cohen jen pokrčil rameny.

Mrakoplaš stačil uběhnout sotva několik kroků od východu z jurty, když to ve skříňce začalo harašit. Velice pomalu se z ní začal vysunovat poslední obrázek, který skřet namaloval.

Mrakoplaš ho netrpělivě uchopil.

To, co na něm bylo, by se zdálo strašlivé i na denním světle. V mrazivém svitu hvězd doplněném načervenalou září rudé hvězdy to bylo mnohem horší.

„Ne,“ prohlásil Mrakoplaš pevně. „Takhle to nevypadalo. Byl tam domek a to děvče a...“

„Ty vidíš, co vidíš, a já maluju, co vidím já,“ ozval se skřítek z dvířek. „Pravdivé je to, co vidím já. Vychovali mě k tomu. Já prostě vidím to, co tam opravdu je.“

Po ztvrdlém a praskajícím sněhu se k Mrakoplašovi blížil temný stín. Bylo to Zavazadlo. Mrakoplaš, který je normálně neměl rád a nedůvěřoval mu, najednou pocítil, že je to nejpříjemnější obyčejná věc, kterou kdy viděl.

„Takže tys to taky nakonec dokázalo,“ prohodil.

Zavazadlo zaklapalo víkem.

„Prima, zajímalo by mě jenom, co jsi vidělo ty. Ohlídlo ses?“

Zavazadlo mlčelo. Vteřinu stáli mlčky vedle sebe jak dva válečníci, kteří prchli z vražedné řeže a teď se na okamžik zastavili, aby chytili dech a trochu příčetnosti.

Potom se ozval Mrakoplaš: „Tak pojď, uvnitř je oheň.“ Natáhl ruku a chtěl Zavazdlo poplácat po víku. Popuzeně po něm chňaplo a tak tak minulo jeho prsty. Život se vracel do normálních kolejí.

***

Úsvit příštího dne byl chladný a jasný. Obloha se změnila v modrou báň přiklopenou na bílou mísu světa, a kdyby nebylo hrozivé načervenalé tečky na obzoru, byl by celý obrázek působil stejně svěže jako reklama na zubní pastu.

„Teď už je to vidět i ve dne,“ zabručel Cohen. „Co je to?“

Pátravě se zadíval na Mrakoplaše, který poněkud zčervenal.

„Proč se všichni díváte na mě?“ ohradil se. „Já nevím, co to je, třeba je to nějaká kometa nebo co.“

„Spálí nás to všechny na prach?“

„Jak to mám vědět? Ještě nikdy jsem se s kometou nesrazil.“

Projížděli po jiskřícím sněhovém poli v řadě za sebou. Klan Koňských lidí, který, jak se zdálo, choval Cohena ve velké vážnosti, jim daroval koně a ukázal jim, kudy se mají dát k řece Smarl, sto padesát kilometrů směrem na okraj. Cohen si myslel, že by tam Dvoukvítek s Mrakoplašem mohli sehnat člun, na kterém by dopluli ke Kruhovému moři. Několikrát si prohlédl své omrzliny a nakonec prohlásil, že pojede s nimi.

Bethan se okamžitě nabídla, že ona tedy pojede také, pro případ, že by Cohen potřeboval něco namasírovat.

Mrakoplaš si jen tak mimochodem všiml, že se tady děje něco zvláštního. Především, Cohen se pokusil učesat si vousy.

„Myslím, žes jí padl do oka,“ naklonil se ke Cohenovi. „Kdybych byl ašpoň o dvačet let mladší,“ zatoužil hrdina.

„Tak?“

„Tak by mně bylo šedesát šedm.“

„A co to s tím má co dělat?“

„No, jak bych ti to řekl? Když jšem byl mladý a dobýval jšem si šlávu a jméno, tak jšem měl rád divoký rušovlášky.“

„Aha.“

„Potom jšem o něčo žeštárnul a přišel jšem na chuť blond ženškejm, který měly takovej ten švětáčkej pohled.“

„Vážně?“

„Jenže teprve když mně přibyl ještě nějakej ten rok, žjištil jšem, čo maj chlapi na šmyšlnejch černovláškách.“

Odmlčel se. Mrakoplaš vyčkával.

„A?“ nevydržel to nakonec. „A co potom? Co musí mít žena, kterou hledáš teď?“

Cohen k němu obrátil revmatický pohled vybledlého modrého oka.

„Trpělivošt,“ pokýval hlavou.

„Já tomu stále ještě nemohu uvěřit!“ ozval se za nimi rozjásaný hlas. „Já cestuju s Barbarem Cohenem!“

Byl to Dvoukvítek. Už od rána, od chvíle, kdy zjistil, že dýchá stejný vzduch s proslulým hrdinou, se tvářil jako opice, které se podařilo ukrást klíč od banánové plantáže.

„Myšlíš, že je šarkaštičkej?“ zeptal se Cohen Mrakoplaše.

„Ne. On je prostě takový pořád.“

Cohen se obrátil v sedle. Dvoukvítek se rozzářil a pyšně na něj zamával. Cohen se obrátil a zabručel.

„Copak nemá voči?“

„Má, ale ty jeho fungují jinak než u obyčejných lidí. Věř mi. Chci tím říci — no, víš dobře, jak vypadají jurty Koňských lidí, kde jsme včera seděli.“

„Jašně.“

„Řekl bys taky, že je v nich tma, jsou špinavé a mastné a smrdí jako nemocný kůň?“

„To je škvělý popiš.“

„On by s tím nesouhlasil. Tvrdil by, že to byl vznešený stan divochů, který byl vyložený kožešinami divokých zvířat. Zvířata skolili šikmoocí bojovníci žijící na okraji civilizace. Tvrdil by, že stan voněl zvláštním a vzácným kořením, uloupeným z obchodních karavan, které občas křižují nekonečnou.., no a tak dál. Znám ho,“ dodal.

„Je to blážen?“

„Trochu je. Myslím, že za to můžou peníze. Je bohatý.“

„Požor, v tom případě nemůže být blážen, je jenom trochu ekščentričkej.“

Cohen se znovu obrátil v sedle. Dvoukvítek právě vyprávěl Bethan, jak Cohen docela sám porazil hadí válečníky zlého čaroděje, pána ze S‘belinde a uloupil obrovský diamant ze sochy krokodýlího boha Offlera.

Mezi vráskami na Cohenově tváři se objevil zvláštní úsměv.

„Můžu mu říct, aby byl zticha,“ nabídl se Mrakoplaš.

„A bude vážně šticha?“

„Ne, myslím, že nebude.“

„Tak ho nech žvanit,“ kývl Cohen hlavou. Ruka se mu podvědomě sevřela na jílci meče, který byl za desetiletí užívání vyhlazen do zrcadlového lesku.

„Víš, mě še líběj jeho voči,“ řekl zvláštním tónem. „Viděj padešát let do minulošti.“

Nějakých třicet metrů za nimi v hlubokém sněhu neohrabaně poklusávalo Zavazadlo. Jeho se nikdo nikdy na názor neptal.

***

Navečer přijeli k okraji náhorní roviny a temným jehličnatým pralesem, na kterém ležel jen slabý sněhový poprašek, začali sjíždět dolů. Byl to kraj obrovských balvanů a údolí tak hlubokých a úzkých, že tam den trval sotva dvacet minut. Divoký kraj, neustále bičovaný svištícím větrem, pochmurný, přesně takový, kde byste čekali, že se každou chvíli objeví...

„Trolové,“ prohlásil Cohen a zavětřil jako křepelák. Mrakoplaš se v rudém svitu zapadajícího slunce rychle rozhlédl. Kameny, které byly roztroušeny po okolí, mu najednou připadaly podezřele živé. Stíny, kterých si předtím nevšímal, se mu zdály plné ještě temnějších stínů.

„Já mám troly docela rád,“ ozval se teď Dvoukvítek.

„Ne, to tedy nemáš,“ oznámil mu Mrakoplaš pevně. „Jsou velcí, sukovití, žerou lidi...“

„Nežerou,“ vmísil se jim do řeči Cohen, sklouzl neohrabaně ze sedla a začal si masírovat kolena. „To je ovšem všeobečně rožšířený omyl. Trolové ještě nikdy nikoho nešežrali.“

„Ne?“

„Ne, oni vždyčky ty kušy, čo z váš ukoušnou, vyplivnou. Nejšou šchopní lidi štrávit, víte? Průměrný trol nechče od života nič jiného, než pěkný kuš žuly, a možná ještě koušek vápenče jako žákušek. Šlyšel jšem, jak někdo říkal, že je to tím, že jšou čili... šílikoňo...“ Cohen se odmlčel, otřel si zvlhlé vousy, „... že jšou ž kamene.“

Mrakoplaš přisvědčil. Trolové se objevovali i v Ankh-Morporku, kde si je dost často bohatí a vlivní najímali jako osobní strážce. Ze začátku s nimi byly vždycky dost velké výdaje, protože než se naučili používat dveře, měli ve zvyku vycházet z domu tou zdí, která byla právě nejblíž.

Zatímco sbírali dřevo, Cohen pokračoval. „Nejžajímavější na trolech jšou jejich žuby.“

„Proč?“ ptala se Bethan.

„Jšou to diamanty. Muší být, to je jašné. Jedině diamanty jšou tvrdší než kámen a navíč jim každý rok naroštou nové.“

„Když už mluvíme o zubech...“ začal nejistě Dvoukvítek.

„Čopak?“

„Nemohl jsem si nevšimnout, že...“

„Co?“

„Ale, nic,“ začervenal se Dvoukvítek.

„Nič? No tak nič. Pošpěšme ši š tím ohněm, než še dočela šetmí. A potom byšme ši mohli,“ Cohen se zatvářil zoufale a odevzdaně, „uvařit nějakou polívku.“

„To umí Mrakoplaš,“ oznámil mu nadšeně Dvoukvítek. „On zná všechno o kytkách, kořínčích, lesních plodech a tak.“

Cohen si změřil Mrakoplaše pohledem, který pravil, že on, Cohen, tomu nevěří.

„No, Koňští lidé nám š šebou dali žášobu šušeného masa, prohlásil, „a ještli še ti podaří najít divokou čibuli a pár nějakých bylin, mohlo by chutnat o něčo líp.“

„Ale já...“ začal Mrakoplaš, ale pak se vzdal. V každém případě, přesvědčoval se, jak vypadá cibule, vím. Je to taková kulatá bílá věc a nahoře z toho rostou zelené stopky. To bych neměl přehlídnout.

„Skočím se po nějaké podívat, co?“

„Běž.“

„Třeba támhle, do toho hustého tmavého křoví?“

„To je moč dobré míšto.“

„Vážně mám jít do té hluboké rokle, kde je úplná tma?“

„Škvělej plač, řekl bych."

„Jo, já si to taky myslím," zabručel čaroděj spíš pro sebe. Potom vykročil z tábora a horečnatě přemýšlel, jak by na sebe přitáhl pozornost cibulí. Jenže, pomyslel si, i když je na trhu člověk často vidí viset v celých věncích kolem stánků, v té podobě pravděpodobně nerostou. Možná že venkovani, nebo kdo, používají psy cibuláky, nebo cibulím zpívají, aby se ukázaly.

Když se začal bezradně přehrabovat v trávě a spadaném listí, vysvitly na nebi první hvězdy. Pod nohama mu tu a tam začvachtala světélkující oranžová houba, která vypadala jako argument vhodný k ukončení manželské hádky. Kousala ho malá létající stvoření. Další takové věci, naštěstí neviditelné, poskakovaly kolem nebo se mu plazily pod nohama a přátelsky na něj skřehotaly.

„Cibule?" zašeptal Mrakoplaš. „Není tady někde náhodou cibule?"

„Támhle pod tím starým tisem je jich celý lán," ozval se nějaký hlas těsně vedle něj.

„Aha," zaradoval se Mrakoplaš. „Díky."

Potom se rozhostilo dlouhé ticho, přerušované jen bzučením moskytů, kteří kroužili Mrakoplašovi kolem hlavy.

Stál úplně nehybně, ani nemrkal. Nakonec řekl: „Promiňte?"

„Ano?"

„Jak vypadá tis?"

„Tamten malý, sukovitý s tmavozeleným jehličím."

„Aha, už ho vidím. Mnohokrát děkuju."

Mrakoplaš se stále nehýbal. Nakonec se tajemný hlas ozval znovu. „Mohu pro vás ještě něco udělat?"

„Vy nejste strom, že?" hlesl Mrakoplaš a úzkostlivý pohled upíral kupředu.

„Nebuďte blázen, stromy přece nemluví."

„Promiňte. To je tím, že jsme měli v posledních dnech se stromy nějaké potíže, a člověk je z toho celý zmatený, znáte to."

„Ani ne. Víte, já jsem kámen."

Mrakoplašův hlas se skoro nezměnil.

„Aha, tak dobře," odpověděl pomalu. „Tak já bych si vzal nějakou tu cibuli."

„Posložte si."

Mrakoplaš popošel prkenným krokem kupředu, objevil místo, kde ze země vyčnívalo několik bělavých hlíz, vytáhl je, oklepal a obrátil se.

Kousek od něj ležel balvan. Jenže takových bylo kolem rozseto víc. Kosti Plochy tady vystupovaly téměř na povrch.

Čaroděj se nesmlouvavě zadíval na tis, pro případ, že by to mluvil on. Ale tis byl strom samotář, nikdy o Mrakoplašovi — znalci přírody — neslyšel a navíc ještě spal.

„Jestli jsi to byl ty, Dvoukvítku, tak... já vím celou dobu, žes to byl ty," začal Mrakoplaš. Jeho hlas zněl najednou opuštěně a v houstnoucím šeru se nesl jasně celou mýtinou.

Mrakoplaš si vzpomněl na jednu důležitou věc, která se týkala trolů. Trolové, kteří přišli na delší dobu do styku se slunečním světlem, se měnili v kámen, takže ten, kdo je chtěl zaměstnávat přes den, utratil celé jmění za krémy s ochrannými filtry.

Jenže když tak o tom přemýšlel, nikdy neslyšel, co se stane se zkamenělými troly, když slunce zase zapadne.

Poslední sluneční paprsky prchaly krajinou k západu. A Mrakoplaš si teprve teď uvědomil, kolik je kolem něj kamenů.

***

„Že si s těmi cibulemi ale dává načas," ozval se Dvoukvítek. „Neměli bychom se po něm jít podívat?"

„Čarodějové še o šebe umí poštarat," zavrtěl Cohen hlavou. „Neměj štrach." Zamrkal. Bethan mu stříhala nehty na nohou.

„No, on zas není tak skvělý čaroděj," odpověděl mu Dvoukvítek a přisedl si blíž k ohni. „Do očí bych mu to neřekl, ale — " naklonil se těsně ke Cohenovi, „abych řekl pravdu, nikdy jsem ho neviděl udělat jediné kouzlo."

„V pořádku, tak teď druhou," řekla Bethan.

„Jšeš opravdu moč laškavá."

„Měl bys docela hezké nohy, jen kdyby ses o ně trochu staral."

„Už še tak šnadno neohýbám jako dřív," usmál se Cohen dost přihlouple. „No a v mé profeši tolik pedikérek nepotkáš. Je to vlaštně legrače. Kolik já potkal hadích kněží, šílených bohů, válečníků, ale ani jednu pedikérku. Myšlím, že by to nevypadalo dobře — Cohen a pedikérka..."

„Nebo Cohen a pedikéři zkázy," navrhla Bethan. Cohen se uchechtl.

„Nebo Cohen a šílený zubař!" zasmál se Dvoukvítek.

Cohen s mlasknutím sevřel čelisti.

„Co je na tom k šmíchu?" zeptal se a jeho hlas byl najednou plný ostrých hran.

Dvoukvítek polkl. „Nemohl jsem si nevšimnout, že tvoje zuby, hm, jaksi nejsou tam, kde tvoje ústa," vypravil nakonec ze sebe.

Cohen se na něj chvíli díval, ale pak se najednou jakoby zmenšil a propadl do sebe.

„To je pravda, šamožřejmě," zamumlal. „Ty ža to nemůžeš. Je to těžké být hrdinou bez žubů. Je čelkem jedno,

čo všečko jinak štratíš, nevadí, když přijdeš o jedno oko, ale když otevřeš pušu a vyčeníš na ně dášně, každej žtratí rešpekt.“

„Já ne,“ pospíšila si Bethan oddaně.

„A proč si nepořídíš nové?“ zeptal se ho nevzrušeně Dvoukvítek.

„Jo jašně, kdybych byl žralok, nebo něčo takového, tak bych ši je nechal určitě narůšt,“ odsekl mu Cohen jízlivě.

„Ale ne, ne narůst, měl by sis je koupit,“ trval na svém Dvoukvítek. „Podívej, já ti něco ukážu — hm, Bethan, mohla by ses na chvilku otočit?“ Počkal, až k nim dívka stála zády, a potom si strčil prsty do úst.

„No proším, čo tomu říkáš?“

Bethan slyšela, jak Cohen lapl po dechu.

„Ty ši je můžeš vyndat?“

„Samožřejmě. Mám jich několik. Odpušť — “ ozval se podivný čvachtavý zvuk a Dvoukvítek normálním hlasem pokračoval. „Je to skutečně docela pohodlné a jednoduché.“

Cohenův hlas vyzařoval závist, nebo alespoň tolik závisti, kolik můžete bez zubů vyjádřit, což je sice stejné jako se zuby, ale zdaleka to nezní tak přesvědčivě.

„No to ši myšlím. Když tě bolí, tak je proště vytáhneš a necháš je, aby še š tím vyrovnaly šamy. Člověk může těm malým mrchám ukážat, žač je toho loket! To by še mi líbilo, nechat je, aby bolely šamy šebe!“

„Počkej,“ krotil ho Dvoukvítek. „To nejsou moje vlastní zuby, jenom mi patří.“

„To ši štrkáš do pušy žuby, které patří někomu jinému?“

„Ne, to ne! Někdo je prostě vyrobil. Tam, odkud pocházím, je nosí spousta lidí, je to — “

Dvoukvítkova přednáška o zubních protézách zůstala nedokončená, protože ho v té chvíli někdo praštil.

***

Po obloze se pomalu kutálel malý zeměplošský měsíc. Zářil svým vlastním světlem, za což vděčil zmatenému a poněkud neefektivnímu astronomickému uspořádání, které vymyslel Stvořitel. V téhle chvíli se na něm mačkal zástup měsíčních bohyň, které se tam sešly, aby sestavily petici proti Ledovým obrům.

Kdyby se podívaly dolů, mohly zahlédnout Mrakoplaše naléhavě promlouvajícího ke skupině kamenů.

Trolové jsou v mnohovesmíru jednou z nejstarších životních forem, pocházejí z doby, kdy se někdo pokusil stvořit život bez vší té rozplizlé protoplazmy. Jednotliví trolové žijí velmi dlouho. Pozdě na jaře se ukládají k letnímu spánku a během ostatních dnů ročních období spí také přes den, protože teplo je zpomaluje. Jejich silnou stránkou je geologie. Jeden z nich ovládá nauku o tření, aplikovanou na přirozené opotřebování nerostů a minerálů, druhý vám může vysvětlit, jak je to s polovodivou schopností nečistého křemíku, další vám přiblíží život gigantů trolí historie, kteří vytvořili většinu zeměplošských horských masivů, ale prostá pravda je, že bez mocného a všeprostupujícího magického pole Plochy by byli dávno vyhynuli.

Na Ploše zatím nikdo nevymyslel psychiatrii. Mrakoplašovi nikdy nikdo nestrčil pod nos rozmazanou inkoustovou skvrnu, aby zjistil, jestli v mládí neztratil na půdě oblíbenou hračku. Byla jediná možnost, jak mohl popsat způsob, kterým se kameny měnily nazpět v troly. Bylo to podobné, jako když se díváte do ohně nebo na oblaka a před očima se vám najednou začnou objevovat obrazy.

V jednom okamžiku před ním ležel obyčejný kámen, a pak na sebe těch několik puklin, které tam byly už předtím, vzalo jasnou podobu obrovských úst a špičatých uší. Tak to pokračovalo, takže aniž se cokoliv změnilo, seděl před ním najednou skutečný trol a šklebil se na něj ústy plnými diamantových zubů.

Nestrávili by mě, opakoval si Mrakoplaš pořád dokola. Bylo by jim ze mě hrozně špatně.

Moc ho to neuklidnilo.

„Takže ty jsi ten Mrakoplaš, čaroděj,“ promluvil nejbližší z kamenů — trolů. Hlas zněl, jako když někdo běží po štěrkové cestě. „To se mi nezdá. Myslel jsem si, že jsi větší.“

„Třeba nám trochu zvětral,“ ozval se druhý hlas. „Ta pověst je už hrozně stará.“

Mrakoplaš si opatrně poposedl. Měl dojem, že se začal měnit i kámen, který mu slouží za sedátko. Na noze se mu společensky usadil maličký trol, sotva větší než obyčejný oblázek, a s nelíčeným zájmem ho pozoroval.

„Pověst? Jaká pověst?“

„Předává se v celém našem rodu od hor až ke štěrku, už od soumraku trolstva,“ vysvětloval první trol. „Až se na nebi objeví rudá hvězda, přijde Mrakoplaš — čaroděj, který bude na cestě za cibulí. Nikdo ho nesmí pokousat. Je nesmírně důležité, aby zůstal naživu.“

Chvilku bylo ticho.

„To je celé?“ zeptal se Mrakoplaš.

„Ano,“ odpověděl trol. „Mnohokrát jsme o tom přemýšleli. Většina našich legend je mnohem víc vzrušujících. Být kamenem kdysi bývalo mnohem lepší.“

„Vážně?“ zeptal se slabě Mrakoplaš.

„Samozřejmě. Nekonečná zábava a legrace. Všude kolem sopky. Tenkrát to ještě něco znamenalo, být kamenem! Žádné ty nesmysly o usazeninách. Buď byl jeden celý žhavý, nebo nic. Jenže to už je všechno pryč. Ti, co si dneska říkají trolové — no promiňte, ale častokrát jsou to sotva břidlice. Dokonce křídy! Kdyby se se mnou dalo kreslit, nevystrčil bych ani nos, co říkáte?“

„Já taky ne,“ odpověděl rychle Mrakoplaš. „Ani nápad! Jo, ještě k té pověsti. Vážně se v ní říká, že mě nesmíte pokousat?“

„Přesně!“ potvrdil malý trol, který mu seděl na noze, „a já vám řekl, kde najdete cibuli!“

„Jsme moc rádi, že jste přišel,“ ozval se zase první trol a Mrakoplaš si všiml, že je ze všech okolních kamenů zdaleka největší. „Ta nová hvězda nám dělá trochu starosti. Co to znamená?“

„Nevím,“ odpověděl Mrakoplaš. „Jak se zdá, tak si kdekdo myslí, že bych to měl vědět já, ale já to — “

„Nám by nevadilo, kdybychom se roztavili,“ pokračoval velký trol, „koneckonců, tak jsme všichni vzniklí. Ale napadlo nás, že by to také mohl být konec všeho, a to se nám nezdá správné.“

„Pořád se zvětšuje,“ přidal se další trol. „Jen se na ni podívejte, je zase o něco větší než včera.“

Mrakoplaš obrátil pohled k nebi. Hvězda byla mnohem větší než včera.

„My jsme si mysleli, že byste mohl mít nějaký návrh,“ pokračoval tázavě největší trol tak opatrně, jak to jen jde s hlasem, který zní, jako by žulová socha kloktala oblázky.

„Můžete skočit přes Okraj,“ navrhoval Mrakoplaš. „Ve vesmíru musí být mnoho míst, kterým by se nějaký ten kámen navíc hodil.“

„Už jsme o tom slyšeli,“ přikývl trol. „Mluvili jsme s několika kameny, které už to zkusily. Říkaly nám, že to se letí asi milion roků vesmírem a pak se jeden strašlivě zahřeje, část z něj odhoří a nakonec skončí v hluboké díře někde uprostřed krajiny. To zas nezní tak přitažlivě.“

Trol vstal se zvukem, jaký vydává plný vůz uhlí vysypaného násypkou do sklepa, a protáhl si silné uzlovité paže.

„No, od nás se čeká, že vám pomůžeme,“ řekl. „Co pro vás můžeme udělat?“

„Chtěli, abych uvařil nějakou polívku,“ svěřil se mu Mrakoplaš. Nazdařbůh zamával cibulemi. Při veškeré snaze jeho gesto nevypadalo nijak hrdinsky.

„Polévku?“ zeptal se trol. „A to je všechno?“

„No, ještě tak kdyby byla hrst sucharu.“

Trolové si vyměnili pohledy a pousmáli se. Při tom se jim v ústech zablesklo tolik klenotnického materiálu, že by se za něj dalo koupit menší město.

Nakonec znovu promluvil největší trol. „Takže polévka. Dobrá,“ chřestivě pokrčil rameny. „Představovali jsme si, že podle té legendy to bude něco... no, něco většího, něco takového jako třeba... já vlastně nevím.“

Napřáhl k Mrakoplašovi ruku, která vypadala jako trs zkamenělých banánů.

„Jmenuju se Křemen,“ představil se. „Tohle je Chrysopras, támhleto Brekcius, Jaspis a tuhle moje žena Beryl — je trochu metamorfní, ale kdo dnes není. Jaspise, slez mu z té nohy!“

Mrakoplaš opatrně uchopil nabízenou ruku a v duchu se připravoval na rozdrcené klouby. Nic takového se nestalo. Trolova ruka byla hrubá a kolem nehtů porostlá lišejníkem.

„Nezlobte se,“ omlouval se Mrakoplaš. „Ještě nikdy jsem se se skutečnými kamennými troly nesetkal.“

„Jsme vymírající rasa,“ odpověděl mu se smutkem v hlase Křemen, když se výprava ve svitu hvězd vydala na cestu. „Malý Jaspis je jediný oblázek v našem kmeni. Trpíme nevhodnou filozofií, víte?“

„Vážně?“ podivil se Mrakoplaš a snažil se udržet se svými podivnými společníky krok. Trolové se pohybovali velmi rychle a kupodivu velmi tiše. Obrovské oblé stíny, které se sunuly nocí jako duchově. Jejich postup mohlo prozradit snad jen občasné krátké a placaté vykviknutí menších lesních zvířat, která je neslyšela přicházet a ke svému neštěstí se jim připletla pod nohy.

„No ano. My jsme vlastně jejími oběťmi. Každého z nás to dřív nebo později potká. Říká se, že se prostě jednoho rána probudíte a pomyslíte si ‚proč bych se unavoval?‘ a tak se jednoduše neunavujete. Vidíte támhle ty balvany?“

Mrakoplaš letmo zahlédl několik velkých temných tvarů ležících ve vysoké trávě.

„Ten poslední balvan, to je moje teta. Nevím, o čem právě teď přemýšlí, ale posledních dvě stě let už se nepohnula.“

„Jděte? To je mi líto.“

„No, dokud jsme tady my, abychom se o ně postarali, není to žádné neštěstí,“ vysvětloval mu Křemen. „Tady v okolí naštěstí nejsou skoro žádní lidé. Já vím, že to není tvoje vina, ale vy lidé, jak se zdá, nepoznáte rozdíl mezi zamyšleným trolem a obyčejným kamenem. Mého dědečka dokonce rozlámali, abys věděl.“

„To je strašné!“

„Ano. Jeden den to byl zamyšlený trol a zanedlouho z něj byla ozdobná římsa nad krbem.“

Zastavili se u vysokého útesu, který Mrakoplašovi připadal povědomý. Ve tmě světélkovaly uhlíky, rozkopané po celém okolí.

„Vypadá to, jako by se tady bojovalo,“ prohlásila Beryl.

„Všichni jsou pryč!“ zděsil se Mrakoplaš. „Koně taky! Dokonce i Zavazadlo!“

„Jeden z nich tekl,“ zachřestil Křemen, který si klekl a prohlížel zem. „Kapala z něj ta červená voda, kterou máte v sobě. Podívej.“

„Krev!“

„Jmenuje se krev? Nikdy jsem nepřišel na to, k čemu je vám vlastně dobrá.“

Mrakoplaš pobíhal kolem, jako když přišel o rozum, a nahlížel do každého křoví pro případ, že by se tam někdo schoval. Tak se stalo, že zakopl o malou zelenou lahvičku.

„Cohenovo mazání!“ zakvílel. „Neudělá bez něj ani krok!“

„Víte, vy lidé děláte něco zvláštního, mám na mysli něco podobného, jako když my začneme filozofovat a přemýšlet. Jenže vy se prostě pomalu rozpadnete na kousky — “

„Tomu se říká umříiít!“ zalkal Mrakoplaš.

„Jo, to je ono. Museli to udělat, protože tady nejsou."

„Taky je mohl někdo sežrat," vskočil mu nadšeně do řeči malý Jaspis.

„Hmm," řekl Křemen a „Vlci?" řekl Mrakoplaš.

„Tady jsme všechny vlky rozšlapali už před mnoha lety," zavrtěl trol hlavou. „Udělal to Praděd, abych řekl pravdu."

„Neměl je rád?"

„To ne, on jenom nebyl zvyklý dívat se pod nohy." Trolové znovu pečlivě prohlíželi okolí.

„Tady je nějaká stopa," ozval se nakonec Křemen. „Spousta koní." Zvedl hlavu k nedalekým kopcům, kde se proti hvězdnatému nebi vzpínaly příkré útesy a v hustém pralese se ukrývaly hluboké rokliny.

„Praděd žije tam nahoře," řekl potichu.

Řekl to takovým způsobem, že se Mrakoplaš okamžitě rozhodl, že o setkání s Pradědem vůbec nestojí.

„Je hodně nebezpečný?" zeptal se opatrně.

„Je velmi starý, obrovský a zlý. Neviděli jsme ho už několik let," odpověděl mu Křemen.

„Staletí," opravila ho Beryl.

„Ten by je všechny rozšlápl na placku!" dodal Jaspis a vesele poskakoval Mrakoplašovi z boty na botu.

„Občas se stává, že opravdu starý a velký trol odejde sám do hor, a jak bych to... no, kámen v něm převládne, jestli mi rozumíte."

„Ne."

Křemen si povzdechl. „Lidé se taky někdy chovají jako zvířata, ne? No a trol zase někdy začne myslet jako kámen a kameny nemají lidi právě v lásce."

Brekcius, hubený trol s pískovcovým povrchem, zaklepal Křemenovi na rameno.

„Budeme je pronásledovat?" ptal se. „Pověst přece říká, že máme tomuhle měkkému Mrakoplašovi pomáhat."

Křemen se zastavil, chvilku přemýšlel, pak uchopil Mrakoplaše za límec jeho pláště a rozmáchlým pohybem si ho posadil za krk.

„Jdeme," prohlásil pevně. „A jestli potkáme Praděda, zkusím mu to vysvětlit..."

***

O tři kilometry dál klusala nocí skupina koní. Tři z nich nesli v sedlech dovedně spoutané zajatce s roubíky v ústech. Čtvrtý za sebou táhl narychlo vyrobený vlek, na kterém leželo nehybně a tiše spoutané Zavazadlo, obalené navíc sítí.

Herrena tichým hlasem zastavila kolonu a zavolala k sobě jednoho z mužů.

„Jsi si opravdu jistý?" zeptala se. „Já neslyším nic."

„Viděl jsem troly," odpověděl bez zaváhání.

Rozhlédla se. Stromy tady začaly řídnout, převládaly husté keře a cesta před nimi se stáčela k holému kamenitému vršku, který vypadal v rudém svitu zvláště odpudivě.

Cesta jí dělala starosti. Byla výjimečně stará, ale něco ji vyšlapat muselo. A jestli to byli trolové, tak ti se zabíjejí opravdu velmi špatně.

Povzdechla si. Najednou se jí zazdálo, že kariéra sekretářky není tak špatná věc.

Nebylo to poprvé, co si uvědomila, že povolání profesionální šermířky a válečnice má množství nevýhod. K nemalé patří to, že vás málokterý mužský bere vážně, dokud ho opravdu nezabijete, a pak vám už stejně není nic platný. Nebo kožené oblečení! Hennovlasé Babině způsobovala vleklé ekzémy, ale co měla dělat, když kůže patřila k neporušitelné tradici! Dál si můžete namátkou vzít třeba pivo. Bylo v pořádku, když se takový barbar Hrun, nebo Cimbar — zabiják, celou noc nalévali pivem v podezřelých putykách, ale Herrena něco takového zásadně odmítala, dokud se pití nebude podávat v decentních malých skleničkách a nejlépe s nakládanou višničkou. A co se týče toaletních potřeb..."

Jenže Herrena byla příliš urostlá na zlodějku, příliš zásadová na placenou vražedkyni, příliš chytrá, než aby se stala manželkou, a příliš pyšná na to, aby se živila jako příslušnice té poslední ženské profese, která ještě zbývala.

Takže se stala šermířkou, a dobrou. Pomalu shromažďovala malé jmění, které jí mělo zajistit lepší budoucnost. Neměla o ní žádné přesné představy, ale byla pevně rozhodnutá, že pokud se k tomu bude moci vyjádřit, bude její budoucnost zahrnovat bidet.

Odněkud zdáli se ozval zvuk praskajícího dřeva. Trolově se nikdy stromům nevyhýbali.

Znovu zvedla oči k pahorku. Pod vrcholem z něj vybíhaly dva kamenné hřbety, jeden vlevo a druhý vpravo a uprostřed z něj čněl velký výběžek s — podívala se pozorněji — nějakými jeskyněmi.

Trolí jeskyně. Jenže možná že by to bylo lepší, než bezcílně bloudit v noci neznámou krajinou. Jakmile se rozední, bude po starostech.

Naklonila se ke Ganciovi, náčelníku morporských žoldnéřů. Nebyla s ním moc spokojená. Je pravda, že měl svaly a vytrvalost býka, ale potíž byla v tom, že měl i mozek býka. A divokost fretky. Jako většina mládenců, kteří vyrostli v dolním Morporku, by radostně prodal za pár měďáků i vlastní babičku a pravděpodobně to taky udělal.

„Na noc se utáboříme v jedné z těch jeskyní a ve vchodu rozděláme velký oheň," rozhodla nakonec. „Trolové oheň nesnášejí."

Podíval se na ni pohledem, který dával jasně najevo, že on má jinou představu o tom, kdo by tady měl vydávat rozkazy, ale ze rtů mu vyšla jen krátká věta: „Ty jsi tady náčelník."

Herrena se ohlédla na trojici zajatců. Byli to oni, i s tou truhlou — Trémonův popis byl naprosto přesný. Ale

ani jeden z nich nevypadal jako čaroděj. Dokonce ani jako nedostudovaný čaroděj.

***

„No nazdar," povzdechl si najednou Křemen.

Trolové se zastavili. Noc kolem nich se vlnila jako samet. Někde opodál strašidelně zahoukala sova — Mrakoplaš si alespoň myslel, že to byla sova, v ornitologii nebyl zvlášť honěný. Možná že houká slavík, nebo snad drozd? Nad hlavou mu proletěl netopýr, toho poznal s naprostou jistotou.

Byl dost unavený a poštípaný od moskytů, kteří se kolem něj neustále hemžili.

„Proč no nazdar?" zeptal se.

Upřel oči do noční temnoty. V dálce, směrem ke kopcům zahlédl malou blikající jiskřičku. Vypadalo to jako oheň.

„Aha," přikývl s pochopením. „Vy nemáte oheň rádi, co?"

Křemen přisvědčil. „Ruší supravodivost našich mozků. Jenže pro Praděda je takovýhle ohníček jako nic."

Mrakoplaš se opatrně rozhlédl kolem a snažil se zachytit nějaké známky blízkosti divokého trola. Už se přesvědčil, co dovedou trolové udělat s pralesem. Nebyli posedlí ničením, považovali jenom všechny organické formy života za jakousi obtížnou mlhu.

„Musíme doufat, že je nenajde," vyjekl horečně.

Křemen si znovu povzdechl. „Obávám se, že je pozdě," odpověděl. „Ten oheň mu zapálili v puse."

***

„To je všechno moje vina," zasténal Cohen. Bezmocně zacloumal svými pouty.

Dvoukvítek ho omámeně pozoroval. Kámen z Ganciova praku ho zasáhl do hlavy a udělal mu obrovskou bouli a turista měl potíže s tím, vybavit si některé věci, vlastním jménem počínaje.

„Měl jšem dávat požor a pošlouchat," pokračoval Cohen. „Neměl jšem pošlouchat ty tvoje povídačky o těch jakšetovlaštnějmenuje — proti těžích. Vidím, že už žačínám měknout."

Zvedl se na lokty. Herrena a její lidé stáli kolem ohně v ústí jeskyně. Zavazadlo, zabalené v síti a stále tiché a nehybné, leželo opodál.

„Ta jeskyně vypadá legračně," ozvala se najednou Bethan.

„Co?"

„No, podívejte se na ni. Už jste někdy viděli takové kameny?"

Cohen s ní musel v duchu souhlasit. Půlkruh kamenů kolem ústí jeskyně byl skutečně velice zvláštní. Každý z nich byl větší než dospělý muž, silně otřelý a nepochopitelně lesklý. Podobný půlkruh vybíhal ze stropu jeskyně. Celek působil dojmem, že je to kamenný počítač, vybudovaný bláznivým druidem, který věděl o geometrii málo a o svislicích už vůbec nic.

„Podívejte se na ty stěny."

Cohen si začal prohlížet nejbližší stěnu. Rýsovaly se v ní žíly narudlého nerostu. Nebyl si jist, ale byl by skoro přísahal, že v hloubce kamene blýskají malá světélka.

V jeskyni byl také strašlivý průvan. Z hloubi vanul ven silný vzduchový proud.

„Vím určitě," naklonila se k němu Bethan, „že když nás sem přinesli, vál ten vítr opačným směrem. „Co myslíš, Dvoukvítku?"

„Já se sice v jeskyních moc nevyznám, ale řekl bych, že támhle ten stalak — něco, co visí od stropu, je taky dost divný. Vidíte, jak se dole rozšiřuje?"

Cohen s Bethan obrátili oči tím směrem.

„Víte, já pořád nevím proč," pokračoval Dvoukvítek, „ale mám takový pocit, že bychom odsud měli co nejrychleji zmizet."

„Jašně," ušklíbl se Cohen jízlivě. „Podle tebe byšme měli ty lidi poprošit, aby náš rozvážali a nechali jít, čo?"

Cohen strávil v Dvoukvítkově společnosti poměrně krátkou dobu, jinak by ho bylo nepřekvapilo, že mužík spokojeně přikývl a prohlásil jasným a zvučným hlasem, který obyčejně používal jako náhražku cizích jazyků:

„Promiňte! Mohli byste nás laskavě rozvázat a pustit? Je tady vlhko a hrozně tady táhne."

Bethan vrhla na Cohena postranní pohled.

„Myslíš, že je to to nejlepší, co mohl udělat?"

„No, v každém případě je to něčo nového."

Od skupinky u ohně se skutečně oddělili tři lidé a vydali se k nim. Nevypadali, jako by se chystali někoho rozvázat. Dva z nich, muži, naopak vypadali jako typy, které si ve chvíli, kdy uvidí svázané zajatce, začnou pohrávat s noži, dělají zlé obličeje a trousí ještě horší poznámky.

Herrena se představila tím, že vytáhla meč a jeho hrot položila Dvoukvítkovi na srdce.

„Který z vás je mág Mrakoplaš?" zeptala se. „Měli jste čtyři koně, je tady vůbec?"

„My nevíme, kde zůstal. Šel hledat nějakou cibuli," odpověděl jí Dvoukvítek.

„Dobrá. Jste jeho přátelé, takže vás bude hledat a přijde jistě až sem," zatvářila se spokojeně Herrena. Podívala se na Cohena, na Bethan a pak si začala zblízka prohlížet Zavazadlo.

Trémon zdůrazňoval, že se Zavazadla nemají dotýkat. Kdo je zvědavý, bude brzo starý, ale kdyby to platilo, byla by Herrena už dávno pod drnem.

Stáhla z truhlice síť a uchopila víko.

Dvoukvítek zamrkal.

„Je zamčená," prohlásila nakonec. „Kde je klíč, tlusťochu?"

„K tomu není — to nemá klíč," odpověděl zmatený Dvoukvítek.

„Má to klíčovou dírku," ukázala prstem.

„No to má, ale když to chce být zamčené, je to zamčené," odpovídal stísněným hlasem Dvoukvítek.

Herrena si všimla Ganciova úšklebku. Vztekle zavrčela.

„Chci, aby to otevřel. Gancio, postarej se o to." Otočila se a odkráčela zpět k ohni.

Gancia vytáhl dlouhý tenký nůž a sehnul se k Dvoukvítkovi.

„Chce, aby to otevřel, Weemsi."

„Jasně," zašklebil se jeho společník.

Gancia pomalu zakýval nožem Dvoukvítkovi před obličejem.

„Heleďte," začal znovu trpělivě Dvoukvítek, „vy mi asi nerozumíte. Nikdo nemůže otevřít Zavazadlo, když se samo rozhodne, že bude zamčené."

„No jasně," prohlásil Gancia zamyšleně. „Já jsem zapomněl. Samozřejmě, je to kouzelná truhla, co? Říká se, že prý má stovky nožiček. Povídám, ty vidíš nějaký nožičky, Weemsi? Ne?"

Položil Dvoukvítkovi nůž na ohryzek.

„To mě zlobí a tuhle Weemse taky. On toho moc nenamluví, ale zato dokáže lidi roztrhat na kousky. Takže — otevři — tu — truhlu!"

Otočil se a těžkou jezdeckou botou kopl do boku Zavazadla, kde zůstal mělký šrám.

Ozvalo se slabé cvaknutí.

Gancia se spokojeně usmál. Víko se pomalu a váhavě zvedlo. Odraz plamenů se zaleskl na zlatě — na spoustě zlata. Zavazadlo bylo plné zlatých mis, řetězů a mincí, které v pološeru jasně zazářily.

„Výborně," vydechl tiše Gancia.

Podíval se směrem k nic netušícím mužům kolem ohně, kteří v té chvíli začali křičet na někoho před jeskyní. Pak se zamyšleně obrátil k Weemsovi. Rty se mu nehlučně pohybovaly, a tak mu pomáhaly v zápase s výpočty zpaměti.

Nakonec očima zavadil o nůž, který stále ještě držel v ruce.

Pak se zem pohnula.

***

„Něco jsem zaslechl," ozval se jeden z mužů. „Tam dole, mezi kameny."

Ze tmy se ozval Mrakoplašův hlas.

„Hej."

„Co je?" zeptala se Herrena.

„Jste v obrovském nebezpečí. Musíte okamžitě uhasit oheň!"

„Ale vůbec ne," odpověděla mu Herrena. „Ty si to pleteš. Ve velkém nebezpečí jsi ty. Ten oheň zůstane hořet."

„Je to obrovský starý trol — "

„Každý ví, že trolové se ohni vyhýbají," prohlásila Herrena. Kývla rukou. Několik mužů vytáhlo meče a vyklouzlo do tmy.

„To je pravda," křičel na ni zoufalý Mrakoplaš, „ale tenhle se mu vyhnout nemůže!"

„Nemůže?" zaváhala Herrena. Z Mrakoplašova hlasu zaznívala opravdová hrůza.

„Jasně, protože vy jste mu ho zapálili rovnou na jazyku!"

Pak se zem pohnula.

***

Praděd se ze svého staletého spánku probouzel velmi pomalu. Kdyby se všechno odehrálo o pár desítek let později, byl by se už asi nevzbudil vůbec a příběh by byl skončil jinak. Když trol zestárne a začne přemýšlet o tajemstvích vesmíru, najde si většinou nějaký tichý kout, tam se usadí a pustí se do složitých filozofických úvah a po nějaké době začne zapomínat na svou výjimečnost. Pomalu začne zvenčí krystalizovat, kamení a nakonec zůstane jen malá jiskřička života uprostřed obrovského, nezvykle tvarovaného kamenného útvaru.

Praděd se ještě tak daleko nedostal. Probudil se během velmi nadějného myšlenkového postupu, který sliboval odhalení podstaty pravdy, a s velkou námahou si uvědomil, že v místě, kde má ústa, cítí odpornou teplou chuť popela.

Začal se ho zmocňovat hněv. Po nervových cestách z křemíku se rozběhly povely. Na různých místech křemičitého těla se začaly kolem speciálních lomových linií přesunovat kameny. Stromy padaly a zem pukala, jak se prsty velikosti lodí otevřely a zaryly do země. Když pozvedl víčka, zřítily se z přední části útesu dvě kamenné laviny a odkryly oči podobné gigantickým opálům.

To všechno Mrakoplaš, jehož oči byly zvyklé na denní světlo, neviděl, ale viděl, jak se černý obrys pahorku pomalu otřásl a začal se zvedat.

***

Slunce už vstalo.

Sluneční svit ne. Proslulé zeměplošské světlo, které, jak už bylo několikrát řečeno, putovalo v silném magickém poli Plochy velmi pomalu, začalo zaplavovat země na Okraji a pustilo se do vláčného a tichého boje s ustupující armádou noci. Rozlévalo se jako roztavené zlato nad spící krajinou — jasné, čisté a především strašně pomalé.

***

Herrena nezaváhala ani vteřinu. S velkou duchapřítomností se rozběhla k Pradědovu dolnímu rtu, vyskočila ven, dopadla na zem a několikrát se překulila. Muži ji následovali a s kletbami padali do kamenné suti a trnitých křovin. Starý trol vstával jako tlusťoch, který se pokusil udělat dřep a teď se snaží vztyčit.

To všechno samozřejmě nebylo z místa, kde leželi zajatci, vidět. Cítili jen to, že se pod nimi houpe zem, a slyšeli strašlivé, většinou nepříjemné zvuky.

Weems chytil Ganciu za ruku.

„Zemětřesení," zvolal. „Rychle pryč!"

„Bez toho zlata nejdu," zasípal Gancia.

„Cože?"

„Zlato! To zlato! Člověče, můžeme být bohatí jako Kreosol!"

Možná že měl Weems IQ ve výši pokojové teploty, ale poznal, když se někdo choval jako idiot. Ganciovy oči se leskly silněji než zlato a zdálo se, že je upírá Weemsovi na levé ucho.

Weems vrhl zoufalý pohled na Zavazadlo. Stálo nehnutě a víko mělo stále ještě pohostinně otevřené. Bylo zvláštní, že ani při nejsilnějších otřesech půdy se nezavřelo.

„To nemůžeme unést," protestoval. „Je to moc těžké!"

„Tak odneseme aspoň něco!" vykřikl Gancia a ve chvíli, kdy se zem znovu zatřásla, přiskočil k truhlici.

Víko spadlo. Gancia zmizel.

A jen tak, aby si Weems nemyslel, že to byla náhoda, se víko znovu otevřelo a velký jazyk v barvě mahagonu olízl řadu bělostných zubů. Pak víko se zaduněním znovu zapadlo.

K Weemsově nevýslovné hrůze se ze dna vynořily stovky malých nožiček, bedna se zvedla a nožičky začaly složitě stepovat. Zavazadlo se tak pomalu otočilo a teď stálo Weemsovi tváří v tvář. Kolem klíčové dírky se mu objevil výjimečně zlomyslný výraz, který jako by říkal: „Tak pojď — uvidíš, jak si to spolu užijeme..."

Weems začal ustupovat a jeho pohled padl na Dvoukvítka.

„Možná že by nebyl špatný nápad, kdybyste nás rozvázal," nadhodil Dvoukvítek. „Ono je docela hodné, když si na vás jednou zvykne."

Weems si nervózně olízl rty a vytáhl nůž.

Zavazadlo varovně zaskřípalo víkem.

Přeřízl jim pouta a rychle ustoupil.

„Děkuji vám," kývl na něj Dvoukvítek.

„Mám počit, že mě už žaše vžaly žáda," stěžoval si Cohen, když mu Bethan pomáhala na nohy.

„A co uděláme s tím mužem?" zeptala se Bethan.

„Šebereme mu nůž a řekneme mu, aby vodprejšknul," zamračil se Cohen. „Čo?"

„Ano pane! Děkuju vám, pane!" vypravil ze sebe Weems a vrhl se k ústí jeskyně. Na okamžik se jeho silueta začernala na šedivém ranním nebi a pak zmizel.

Z dálky ještě zaslechli něco jako slábnoucí „ááááá".

***

Sluneční záře, podobná mořskému přílivu, se pomalu valila krajem. Tu a tam, v místech, kde bylo magické pole o něco slabší, předháněly výběžky rána ostatní den a za sebou nechávaly izolované ostrůvky tmy, které se pomalu zmenšovaly, a když je pohltilo postupující světelné moře, mizely úplně.

Vrchovina kolem Vortexských plání se proti postupujícímu světlu tyčila jako obrovská šedá loď.

***

Trola je sice možné bodnout, ale ta technika vyžaduje dlouhý trénink, a kdo udělá v praxi chybu, už se nikdy nic nenaučí. Herrenini muži viděli, jak se ze tmy vynořují trolové, podobní temným zjevením. Ocelové čepele zazvonily na křemíkové kůži, ozvaly se dva tři krátké výkřiky a pak už se ozýval jen slábnoucí jek prchajících, kteří se snažili mezi sebe a pomstychtivé balvany položit co největší vzdálenost.

Mrakoplaš se vyplížil z úkrytu za stromem a rozhlédl se kolem. Byl sám, ale houští kolem šustilo a praskalo, jak trolové pronásledovali prchající bojovníky.

Zvedl hlavu. Vysoko nad ním dvě křišťálové oči pátraly po všem, co bylo měkké, teplé a hlavně se dalo rozmáčknout. Když Mrakoplaš uviděl, jak se nad ním zvedla ruka velikosti domu, sevřela se v pěst a začala se snášet přesně na místo, kde stál, přikrčil se hrůzou a zavřel oči.

V tom okamžiku sem s tichým výbuchem dorazilo sluneční světlo. Tělo starého Praděda mu sice chvíli stálo v cestě jako nezničitelný vlnolam a všude kolem něj se hnala sluneční záře. Ozval se krátký skřípavý zvuk.

Pak kolem zavládlo ticho.

Uběhlo několik minut a nic se nedělo.

Ve větvích okolních stromů začali pomalu znovu zpívat ptáci. Nad balvanem, který byl ještě před okamžikem Pradědem, zabzučel čmelák a spokojeně se usadil na velkém polštáři mateřídoušky, která rostla pod kamenným nehtem.

Mrakoplaš se z úzké štěrbiny pod sevřenou pěstí vysmekl jako had.

Ležel na zádech a přes nehybnou postavu trola se díval na oblohu. Trol se nijak nezměnil, jen znehybněl, ale přesto už si s Mrakoplašem začínaly pohrávat jeho vlastní smysly. Včera večer se díval na praskliny v kameni a zdálo se mu, že v nich vidí oči a ústa. Teď se díval na Pradědovu hlavu a viděl, jak se jeho rysy mění v obyčejné pukliny ve skále.

„No né," řekl si pro sebe.

Nijak mu to ovšem nepomohlo. Vstal, oprášil se a znovu se rozhlédl. Když nepočítáme čmeláka, byl úplně sám.

Chvíli obcházel kolem a narazil na kámen, který z určitého úhlu vypadal jako Beryl.

Cítil se ztracený, osamělý a daleko od domova.

Vysoko nad ním něco zadunělo, ze skály se zaprášilo, dolů se sesypala sprška kamení a na místě, kde měl Praděd ústa, se objevil otvor. Mrakoplaš v něm na okamžik zahlédl zadní konec Zavazadla, které nakonec s vypětím všech sil udrželo rovnováhu a znovu zalezlo dovnitř. Pak z otvoru vyhlédla Dvoukvítkova hlava a ozval se známý hlas.

„Hej, je tam dole někdo! Hej!"

„Haló" zakřičel čaroděj, „jsem rád, že tě vidím!"

„No, nevím. Jsi?"

„Co jsem?"

„Poslyš, tady odsud je ale nádherný výhled!"

***

Trvalo jim přes půl hodiny, než se dostali dolů. Naštěstí byl Praděd celý popraskaný a tak poskytoval dost opor pro nohy a pro ruce. Jedinou překážku na cestě představoval převislý Pradědův nos, ale díky středně vzrostlému dubu, který se mu uchytil v jedné nosní dírce, překonali i tu.

Zavazadlo se šplháním neunavovalo. Prostě skočilo dolů a po několika překuleních vstalo bez viditelných následků.

Cohen seděl ve stínu a pokoušel se znovu chytit dech a taky trochu čekal, až ho dohoní jeho vlastní příčetnost. Zamyšleně pozoroval Zavazadlo.

„Všechny koně jsou pryč," hlásil Dvoukvítek.

„Určitě je nakoneč najdeme," odpověděl mu Cohen. Očima provrtával Zavazadlo a to se začalo tvářit rozpačitě.

„Byly na nich všechny naše zásoby," upozorňoval Mrakoplaš.

„V leše je špoušta jídla."

„V Zavazadle jsou nějaké výživné suchary," nadhodil opatrně Dvoukvítek. „Cestovní suchary kapitána Osmidrápa. V hladu, ba i v nebezpečí, Osmidráp vás zabezpečí!"

„Jo, já už je zkusil," přikývl Mrakoplaš. „Maj hrozně nebezpečný hrany. Ostrý jako..."

Cohen najednou vstal a zamrkal.

„Odpušťte, ale muším zjištit jednu věč."

Popošel k Zavazadlu a uchopil ho za víko. Truhla spěšně ustoupila, ale Cohen jí mistrně nastavil kostnatou nohu a podrazil jí polovinu nožiček. Když se začalo Zavazadlo obracet, aby po něm mohlo chňapnout, zaťal dásně a zabral ze všech sil. Podařilo se mu převrátit Zavazadlo na víko, na kterém se houpalo jako rozzuřená želva.

„Hej, to je přece moje Zavazadlo!" prohlásil Dvoukvítek. „Proč se na ně tak najednou vrhl?"

„Myslím, že to vím," ozvala se Bethan tiše. „Řekla bych, že to udělal proto, že se ho bojí."

Dvoukvítek se s otevřenými ústy obrátil k Mrakoplašovi.

Mrakoplaš pokrčil rameny.

„No mě se neptej. Já před věcma, kterejch se bojím, utíkám."

Zavazadlo prudce trhlo víkem, vymrštilo se do vzduchu, dopadlo na nožičky, vrhlo se na Cohena a jedním okovaným rohem mu roztrhlo lýtko. Když se znovu obracelo, podařilo se ho Cohenovi chytit na jednom konci a s vypětím všech sil ho postrčit kupředu, takže předním koncem narazilo se zaduněním do skály.

„To nebylo špatný," poznamenal Mrakoplaš s obdivem.

Zavazadlo se zapotácelo, na okamžik znehybnělo, ale pak znovu s výhrůžným klapáním víka vykročilo ke Cohenovi. Ten vyskočil a dopadl přímo na Zavazadlo, a to tak, že nohama stál na okraji spodní části a rukama svíral okraj víka.

Jak se zdálo, bylo Zavazadlo jeho chováním poněkud zaskočeno a ještě víc užaslo, když se Cohen zhluboka nadechl a začal víko zvedat. Na hubených rukou se mu vzduly svaly jako sáčky s kokoskami.

Na okamžik oba soupeři znehybněli v němém zápase svalů proti pantům. Jen občas některý z nich zaskřípal, nebo zapraskal.

Bethan strčila Dvoukvítka loktem do boku.

„Udělej něco!"

„Hm," zabručel Dvoukvítek. „No jo. Hej, myslím, že už toho bylo dost. Polož ho, prosím tě."

Když Zavazadlo zaslechlo hlas svého pána, vydalo zaskřípění, kterým tuhle zradu odsuzovalo. Pak zvedlo víko s takovou silou, že se Cohen odkutálel kus nazpět, ale znovu se vyhrabal na nohy a vrhl se k truhle.

Víko zůstalo otevřené a odhalovalo vnitřek Zavazadla.

Cohen nahlédl dovnitř.

Zavazadlo sice výhrůžně zaskřípalo, ale nepohnulo se. Pravděpodobně se obávalo, aby je pán neposlal tam nahoru, k Velké nebeské skříni. Když Mrakoplaš nakonec sebral odvahu a podíval se skulinou mezi prsty, uviděl Cohena, který stál nad Zavazadlem, nevěřícně zíral dovnitř a tiše a zuřivě klel.

„Prádlo?" vykřikl nakonec Cohen. „To je všečko? Šamý prádlo?" třásl se vztekem.

„Ještě by tam měly být nějaké ty sušenky," ozval se slabým hlasem Dvoukvítek.

„Ale bylo tam přeče žlato! A já viděl, jak to šežralo toho chlapa!" Cohen se s tázavým výrazem obrátil k Mrakoplašovi.

Čaroděj zavrtěl hlavou. „Já nevím," odpověděl mu. „Mně ta strašlivá věc nepatří."

„Já to koupil v obchodě," bránil se Dvoukvítek. „Řekl jsem jim prostě, že potřebuju cestovní zavazadlo."

„A dostal jsi cestující zavazadlo, fakt," ušklíbl se Mrakoplaš.

„Je velice věrné," bránil Zavazadlo Dvoukvítek.

„To by bylo v pořádku, pokud si kupuješ kufr kvůli věrnosti," útočil na něj Mrakoplaš.

„Počkejte," vskočil jim do řeči Cohen, který těžce dosedl na nejbližší kámen. „Nebyl to náhodou jeden ž těch kšeftů, kterých šiš nikdy předtím nevšiml, a když šeš tam potom vrátil, nemohl jši ho najít?"

Dvoukvítkova tvář se rozjasnila. „Přesně, jak to víš?"

„Majitel krámku byl takovej hubenej štarej chlápek? A krám byl plnej podivnejch věčí?"

„Zrovínka tak to bylo! Už jsem ho nikdy potom nenašel. Říkal jsem si, že jsem asi byl v jiné ulici. Šel jsem tam znovu, byl jsem si skoro jistý, že tam musí být, ale na tom místě byla jenom vysoká holá cihlová zeď. Ještě jsem si říkal, že je to strašně divné, protože já..."

Cohen pokrčil rameny. „No jó, tak on to byl jeden ž těch obchodů! Tím še to šamozřejmě vyšvětluje." Opřel se o balvan za zády a ušklíbl se. „A ten pitomej kůň mi utekl š mým mažáním!"

Mrakoplaš si na něco vzpomněl a začal se přehrabovat v hlubinách svého zašlého potrhaného pláště. Pak v ruce pozvedl zelenou lahvičku.

„To je ono!" rozzářil se Cohen. „Išeš fakt úžašnej!" Pak se podíval stranou na Dvoukvítka.

„Byl bych to poražil," řekl potom tiše. „I kdybyš to neokřikl, byl bych to nakoneč štejně poražil."

„Samozřejmě," přikývla Bethan.

„Vy dva byšte teď mohli být užiteční," dodával Cohen. „Když še to Žavažadlo bouralo ven, vyražilo trolovi jeden žub. Byl diamantovej. Podívejte še, ještli byšte nenašli nějaký kušy kolem. Mám š nima nějaký úmyšly."

Bethan si vyhrnula rukávy a odšpuntovala lahvičku s mazáním a Mrakoplaš táhl Dvoukvítka stranou. Když byli za hustým křovím a zaručeně z doslechu, prohlásil:

„Zblbnul."

„Ale vždyť ten muž, o kterém mluvíš, je Cohen — barbar!" podíval se na něj šokovaný Dvoukvítek. „Je to největší válečník, který kdy"

„Byl," oznamoval mu Mrakoplaš naléhavým tónem.

„Všechny ty historky, jeho boje s kněžími tajemných kultů, zombiemi a hadími lidmi, to se stalo před mnoha lety. Teď už mu zbyly jenom vzpomínky a tolik jizev, že bys na nich mohl hrát mlýnek."

„No, je o něco starší, než jsem si myslel," připouštěl Dvoukvítek. Sebral ze země kus diamantu.

„Myslím, že bysme se od nich měli trhnout, najít naše koně a pokračovat v cestě," nadhodil Mrakoplaš.

„Nezdá se ti to trochu nepoctivé?"

„Těm dvěma přece nic neschází," přesvědčoval ho mazaně Mrakoplaš. „Řekni mi jenom jedno. Mohl bys být spokojený ve společnosti někoho, kdo se holýma rukama vrhne na Zavazadlo?"

„To je pravda."

„Já si myslím, že jim bez nás bude mnohem líp."

„Určitě?"

„Zaručeně," přikývl Mrakoplaš.

***

Našli koně, kteří se bezcílně potulovali opodál v lese, pojedli kus špatně usušeného koňského masa a vyjeli směrem, o kterém si Mrakoplaš myslel, že je správný.

O několik minut později se ze křoví vynořilo Zavazadlo a drobným klusem se pustilo za nimi.

Slunce sice stoupalo po obloze, ale stále ještě se mu docela nepodařilo zahnat světlo Rudé hvězdy.

„Přes noc se zvětšila," prohlásil Dvoukvítek. „Proč s tím někdo něco nedělá?"

„Jako třeba co?"

Dvoukvítek se zamyslel. „Nemohl by třeba někdo říci A'Tuin, aby se jí vyhnula? Jako aby ji obešla, myslím."

„Něco podobného už se prý kdysi zkoušelo. Mágové se snažili naladit na vlnovou délku Velké A'Tuin."

„Nešlo to?"

„Ale jo, fungovalo to, jenže..."

Jenže se ukázalo, že když chce někdo číst v mozku tak velkém, jako byl mozek vesmírné želvy, vystavuje se

naprosto nepředvídanému riziku. Mágové nejdříve trénovali na želvách a na obrovských želvách mořských, aby se vcítili do myšlení těžkopádných obojživelníků, ale i když si uvědomovali, že mozek Velké A'Tuin je obrovský, neuvědomili si, jak bude pomalý.

„Pracuje na tom celý tým mágů a ve směnách čtou její myšlenky už celých třicet let," vyprávěl Mrakoplaš. „Zatím se jim podařilo zjistit jen jednu věc, a sice to, že vesmírná želva se na něco dívá."

„Na co?"

„To nikdo neví."

Nějakou chvíli mlčky projížděli drsnou krajinou. Cestu lemovaly obrovské vápencové balvany. Nakonec se znovu ozval Dvoukvítek: „Víš, já si myslím, že bychom se měli vrátit."

„Podívej, zítra dorazíme ke Smarlu," přesvědčoval ho Mrakoplaš. „Nic se jim tam nemůže stát. Nevím, proč bychom..."

Mluvil však sám k sobě. Dvoukvítek obrátil koně a s elegancí pytle brambor už klusal zpět.

Mrakoplaš se podíval pod sebe. Zdola na něj upřeně mžouralo Zavazadlo.

„Na co čumíš?" osopil se na něj čaroděj. „Když chce, tak ať se vrátí, a co je mně do toho?"

Zavazadlo mlčelo.

„Podívej, já se o něj přece nemůžu pořád starat," vysvětloval mu Mrakoplaš. „To už bychom si měli vyjasnit jednou a provždy."

Zavazadlo mlčelo, ale tentokrát mnohem hlasitěji.

„Tak běž, běž za ním. Se mnou přece nemáš nic společného."

Zavazadlo zatáhlo nohy a rozvalilo se na stezku.

„No, tak já jedu," oznámil mu Mrakoplaš, „a myslím to vážně." Obrátil koně směrem, kterým měli původně namířeno, a podíval se na zem. Zavazadlo tam stále sedělo.

„Podívej se, zbytečně se pokoušíš hrát mi na city. Klidně si tady zůstaň třeba celý den, ale já jedu, jasný?"

Podíval se na Zavazadlo. Zavazadlo se podívalo na něj.

***

„Já si myslel, že se vrátíš," kývl mu na pozdrav Dvoukvítek.

„Nechci o tom mluvit," zabručel Mrakoplaš.

„Budeme mluvit o něčem jiném?"

„Jo, nejlepší by bylo, kdybychom probrali, jak se zbavit těch provazů," utrhl se čaroděj. Trhnul rukama spoutanýma v zápěstí silným provazem.

„Vůbec nedovedu pochopit, proč jsi tak důležitý," ozvala se teď Herrena. Seděla proti nim na velkém kameni a přes kolena měla meč. Většina jejích mužů ležela o něco výš za kameny a pozorovala cestu. Mrakoplaš a Dvoukvítek byli až k pláči snadná kořist.

„Weems mi řekl, co ta vaše bedna udělala Ganciovi," dodala. „Nemůžu říct, že bych to považovala za nějakou velkou ztrátu, ale doufám, že je té bedně jasné, že jakmile se objeví na dohled, podříznu vám oběma krky?"

Mrakoplaš divoce zakýval hlavou.

„Dobrá," usmála se Herrena. „Tebe chtějí mrtvého, nebo živého, mně osobně je to koneckonců jedno, ale někteří z mých mládenců by se tě rádi zeptali na pár věciček o těch trolech. Kdyby slunce nevyšlo právě včas — "

Nechala nedokončenou větu viset ve vzduchu a pomalu odešla.

„Tak, to jsme se dostali do pěknýho maléru," prohlásil Mrakoplaš. Znovu zalomcoval spoutanýma rukama. Těsně za ním byl kámen, a kdyby se mu podařilo zvednout spoutané ruce, jo bylo to přesně tak, jak si myslel. Zatímco mu kámen dřel ruce do krve, nebyl dost drsný, aby uškodil tvrdým provazům.

„Ale proč honí právě nás?" přemýšlel nahlas Dvoukvítek. „Určitě to má něco společného s tou hvězdou, co?"

„Ale já o té hvězdě vůbec nic nevím," ohrazoval se Mrakoplaš. „Vždyť jsem na univerzitě ani nechodil na přednášky z astrologie."

„Já si myslím, že nakonec všechno dobře dopadne," oznámil mu klidným tónem Dvoukvítek.

Mrakoplaš se na něj podíval. Podobné poznámky ho vždycky nesmírně popouzely.

„Ty tomu fakt věříš?" zeptal se. „Ale fakt, věříš?!"

„No, věci se zatím vždycky nakonec nějak vystříbřily, když o tom tak přemýšlím."

„Jestli myslíš to, že se celý můj život za poslední rok ocitl v troskách, potom máš možná pravdu. Já jsem dávno přestal počítat, kolikrát jsem málem přišel o život — "

„Sedmadvacetkrát," prohlásil Dvoukvítek konverzačním tónem.

„Cože?"

„O život jsi málem přišel sedmadvacetkrát," vysvětloval mu Dvoukvítek. „To máš jednoduchý počet. Ale nepřišel jsi o něj."

„Co? O jaký počet jsem měl přijít?" vyptával se zmatený Mrakoplaš, který už měl zase známý pocit, že mu smysl konverzace nějak uniká.

„Ne o počet. O život. Kolikrát jsi byl málem zabit, tedy nebyl. Nezdá se ti to trochu podezřelé?"

„No, jestli myslíš, že mi to vadí, tak to se moc mýlíš," ušklíbl se Mrakoplaš. Zachmuřeně se díval na špičky nohou. Dvoukvítek měl samozřejmě pravdu. Zaklínadlo si ho udržovalo hezky naživu. Kdyby skočil ze skály, určitě by ho v pádu zbrzdil mrak, který by náhodou letěl kolem.

Potíž s celou tou teorií byl v tom, pomyslel si, že fungovala jen do té chvíle, dokud neuvěřil, že je to pravda. V

okamžiku, kdy si řekne, že je nezranitelný, bude mrtvý na to šup.

Takže, vzato kol a kolem bude nejlepší na to vůbec nemyslet.

A kromě toho se může zatraceně mýlit.

Jediná věc, kterou si byl jist, bylo, že ho začíná bolet hlava. Doufal, že Zaklínadlo se právě vyskytuje někde v bolestivé části jeho ubohé hlavy a schytá si to z první ruky. Když výprava odjížděla z mýtiny, seděli jak Mrakoplaš, tak Dvoukvítek na koni před jedním ze svých věznitelů. Mrakoplaš se nepohodlně kýval před Weemsem, který si vymkl kotník a byl ve velmi špatné náladě. Dvoukvítek seděl před Herrenou, a protože byl mnohem menší než ona, měl tu výhodu, že měl alespoň uši v teple. Herrena v jedné ruce svírala tasený nůž a ostražitě pátrala po sebemenší známce přítomnosti jakékoliv chodící truhlice. Zatím sice nepochopila, co je Zvazadlo zač, ale byla dost chytrá na to, aby si uvědomila, že truhla nedovolí, aby byl Dvoukvítek zabit.

Netrvalo dlouho a Zavazadlo se objevilo před nimi na stezce. Víko bylo otevřeno dokořán. Bylo plné zlata.

„Objeďte to," přikázala Herrena.

„Ale"

„Je to past."

„To můžu potvrdit," dosvědčil Weems, který náhle zbělel jako křída. „Věřte mi."

Neochotně pobídli koně mimo stezku a pomalu objížděli truhlici, v jejíchž útrobách svůdně zářil zlatý poklad neuvěřitelné ceny. Když se výprava vrátila zpět na pěšinu, vrhl Weems pohled přes rameno, aby se ujistil, že je Zavazadlo nepronásleduje.

Uviděl něco mnohem horšího. Stezka byla prázdná, Zavazadlo zmizelo.

Bylo naprosté bezvětří, ale kus od stezky se najednou tajemně rozvlnila vysoká tráva, za několik vteřin se však zase utišila a všude zavládlo ticho.

Mrakoplaš nebyl žádný čaroděj a už vůbec ne bojovník, ale byl znalec strachu, a když se ve vzduchu začal vznášet strach, poznal to. Klidně a tiše prohlásil: „Půjde vám to v patách, s tím počítejte."

„Cože?" zeptal se trochu nepřítomně Weems, který stále ještě nejistým pohledem pozoroval trávu.

„Je neuvěřitelně trpělivé a nikdy se nevzdá. Uvědom si, že proti sobě máte Myslící hruškovník. Klidně si počká, ty si budeš myslet, že na tebe zapomnělo, a jednoho krásného dne, až půjdeš večer nějakou temnou uličkou, uslyšíš za sebou ty malé nožičky ťap, ťap, ťap, budou pleskat po dláždění, ty se dáš do běhu, ale ťapání za tebou se zrychlí, ťapťapŤAPŤAP"

„Drž hubu!" zařval Weems.

„Taky si myslím, že tě poznalo, takže — "

„Povídám, drž hubu!"

Herrena se otočila v sedle a pátravě se na ně zadívala. Weems se zamračil, přitáhl si Mrakoplašovo ucho k ústům a drsným šepotem mu oznámil: „Já se nebojím ničeho, jasný? Kašlu na celou tu vaši magii."

„To říkají všichni," kývl Mrakoplaš hlavou, „dokud za sebou neuslyší ty kroky, ťap" Rychle umlkl, protože na boku ucítil špičku nože.

***

Za celý den se nic zvláštního nestalo, ale k Mrakoplašově potěšení a Weemsově narůstajícímu zděšení se jim Zavazadlo několikrát ukázalo. Jednou leželo na kamenném výběžku nad stezkou a vyhřívalo se na sluníčku, jindy na ně zíralo z příkopu a obrůstal je mech.

Pozdě odpoledne dojeli na vrcholek jakéhosi pahorku a před nimi se otevřel pohled na údolí horního Smarlu, nejdelší řeky na Ploše. Byla skoro kilometr široká a její kalné vody těžkly splavenou zemí a bahnem. V důsledku toho se na spodním toku rozprostíraly nejúrodnější nížiny celé Plochy. Kolem břehů se točily první nesmělé pramínky mlhy.

„Ťap," řekl Mrakoplaš. Cítil, jak sebou Weems zděšeně trhnul.

„Co?"

„Nic," odpověděl s tou nejnevinnější tváří Mrakoplaš. „Jen jsem si odkašlal." Potom se zatvářil. Vložil do toho obličeje všechno. Byl to přesně takový výraz, jaký mívají na tváři lidé, kteří vám upřou oči někam za levé ucho a naléhavým hlasem vám začnou vyprávět, jak je špehují tajní agenti ze sousední galaxie. Možná že byste narazili na strašlivější škleb, ale pak by to muselo být jenom v krajových džunglích, kde žijí šklebiči. Jsou to děsiví, černooranžově pruhovaní tvorové s dlouhým ocasem, kteří číhají v korunách stromů nad stezkami v džungli na své oběti a potom se na ně nečekaně šklebí ze zálohy.

„Okamžitě se přestaň tak strašlivě šklebit," poručila mu Herrena, která zpomalila a jela nedaleko nich.

Cesta ústila na břeh řeky, kde zahlédli hrubé přístaviště, u kterého byl pověšen velký bronzový gong.

„To je znamení pro převozníka," obrátila se Herrena ke svým lidem. „Když se na druhý břeh přepravíme tady, přetneme jeden obrovský zákrut řeky a ušetříme si velký kus cesty. Možná že se nám ještě dnes večer podaří dorazit do města."

Weems se tvářil dost pochybovačně. Slunce se pomalu klonilo k obzoru, červenalo a mlha kolem řeky začala houstnout.

„Nebo byste chtěli radši strávit noc na téhle straně řeky?"

Wemms zvedl palici a udeřil do gongu takovou silou, že se kovový plát otočil na závěsu a spadl na zem.

Tiše čekali. Pak se s vlhce kovovým zvukem z vody vynořil řetěz upevněný ke kovovému kůlu u přístaviště a napjal se jako struna. Po nějaké době se z husté mlhy vynořil nízký obrys převozní pramice. Ovládal ji převozník v širokém plášti a s kápí na hlavě, který točil klikou velkého ozubeného kola uprostřed lodi a tak ji po řetězu pomalu

posunoval ke břehu.

Ploché dno lodi zaskřípalo na štěrku, převozník se opřel o kolo a namáhavě oddechoval.

„Jen po dvou," zabručel skoro nesrozumitelně. „Víc še váš šem nevejde. Dva š koňma."

Mrakoplaš polkl a pokusil se nedívat se na Dvoukvítka. Ten chlap už asi září jako sluníčko a tváří se jako idiot. Nakonec na něj vrhl rychlý pohled.

Dvoukvítek seděl s ústy dokořán.

„Ty tady normálně nepřevážíš, co?" prohlásila najednou Herrena. „Už jsem tady několikrát byla a pokaždé mě převážel takový vysoký mohutný, tak trochu — "

„Vžal ši dneška volno."

„No, dejme tomu," pokračovala pochybovačně. „Ale v tom případě, proč se támhleten tak spokojeně směje?"

Doukvítkovi se třásla ramena, obličej mu zčervenal a z úst se mu draly tlumené zvuky. Herrena se na něj chvilku dívala a pak se naklonila k převozníkovi.

„Chlapi — dva z vás, chyťte ho!"

Chvilku bylo ticho. Pak se jeden z Herreniných průvodců zeptal: „Koho, převozníka?"

„Samozřejmě!"

„Proč?"

Herreně zmizel z obličeje jakýkoliv výraz. Něco takového se přece nemůže stát, to se jí jistě zdá. Vždyť se všude můžete dočíst, že když někdo vykřikne „chyťte ho!", „na ně!" nebo „stráže!", každý se toho hned chytí a lidé to udělají. Nečeká se, že zůstanou sedět a budou se přihlouple vyptávat.

„Protože to říkám!" To bylo jediné, co se jí v té chvíli podařilo zaječet. Dvojice, která byla k převozníkovi nejblíž, se na sebe podívala, oba muži pokrčili rameny, slezli ze sedel a každý z nich chytil převozníka zajedno rameno.

„Takhle?" zeptal se jeden z nich. Dvoukvítek lapal po dechu.

„Teď chci vidět, co má pod tím pláštěm!" Oba muži si znovu vyměnili pohledy.

„No, já nevím, jesti to — " začal jeden.

Dál se nedostal, protože se mu do žaludku silou pístu zarazil kostnatý loket. Jeho společník na to užasle zíral a druhý, stejně kostnatý loket se mu zarazil do ledviny.

Cohen se s klením pokoušel vymotat ze záhybů pláště meč a krabími pohyby při tom poskakoval směrem k Herreně. Mrakoplaš zasténal a plnou silou trhl hlavou dozadu. Weems bolestně vykřikl, Mrakoplaš se vrhl bokem ze sedla, dopadl těžce do bláta, rychle se vyhrabal na nohy a zoufale se rozhlížel po místě, kam by se ukryl.

Cohen konečně s vítězoslavným výkřikem vytasil meč a zamával s ním nad hlavou, přičemž těžce poranil jednoho z žoldnéřů, který se k němu plížil zezadu.

Herrena shodila Dvoukvítka ze svého koně a hmatala po rukojeti zbraně. Dvoukvítek se snažil vstát a poplašil koně dalšího jezdce natolik, že se zvíře vzepjalo a svého pána shodilo na zem. Jezdcova hlava se dostala právě do takové výšky, že ho mohl Mrakoplaš kopnout a on to bez zaváhání udělal. Mrakoplaš byl první, kdo by sám o sobě prohlásil, že je krysa, ale i krysy zahnané do kouta se brání.

Na ramena mu dopadly Weemsovy ruce a pěst velikosti středního kamene ho udeřila do hlavy. Když padal na zem, zaslechl jakoby z dálky Herrenin hlas. „Zabte je. Oba. S tím starým tatrmanem si to vyřídím sama."

„Dobrý," sykl Weems a s taseným mečem se obrátil k Mrakoplašovi.

Pak ale najednou zaváhal. Nastal okamžik ticha a dokonce i Herrena zaslechla šplouchání a bublání vody. Na břeh se drápalo Zavazadlo a všemi škvírami z něj prýštila voda.

Weems na ně zíral s hrůzou. Meč mu vypadl z ruky. Bandita se otočil, dal se na útěk a vzápětí zmizel v mlze. O chvíli později kolem Mrakoplaše předusalo Zavazadlo, které se prchajícímu Weemsovi hnalo v patách.

Herrena se vrhla na Cohena, ten její ránu odrazil a zabručel, když mu celá paže zabrněla silou nárazu. Zbraně zvonily a Herrena musela vzápětí ustoupit, když ji Cohen jedním z promyšlených útoků málem připravil o ruku.

Mrakoplaš se připotácel k Dvoukvítkovi a naprosto bezvýsledně ho tahal za rukáv.

„Je načase, abychom odsud zmizeli," mumlal mu do ucha.

„To je přece nádhera!" rozplýval se nadšený turista. „Všiml sis toho způsobu, kterým — "

„Samozřejmě, ale teď už pojď."

„Ale já to chci vi — no to ti řeknu, to bylo skvělé!" Herrenin meč najednou zazvonil, vyletěl jí velkým obloukem z ruky a zarazil se do prachu opodál. Se spokojeným zavrčením napřáhl Cohen meč k poslednímu úderu. Vtom se mu oči na vteřinu zkřížily u kořene nosu, z úst se mu vydralo bolestivé zaúpění a uprostřed pohybu jako by zkameněl.

Herrena na něj udiveně zírala. Naznačila opatrný pohyb ke svému meči, a když se nic nedělo, skočila po něm, potěžkala zbraň v ruce a vrhla se ke Cohenovi. Začala kolem něj kroužit v ostražitém postoji. Jediné, co se na něm hýbalo, však byly oči, kterými ji sledoval.

„Už ho zase vzaly záda," zašeptal Dvoukvítek Mrakoplašovi. „Co budeme dělat?"

„Co kdybychom si chytili koně?"

„No," odfrkla si Herrena, „já sice nevím, ani co jsi zač, ani co tady děláš, ale byla bych ráda, kdyby sis to nebral nijak osobně."

Pozvedla meč vysoko nad hlavu.

V mlze za ní se něco pohnulo a zazněl tupý náraz dřeva, které jí dopadlo na hlavu. Herrena chvilku stála s nepříliš chytrým výrazem ve tváři a pak se svezla k zemi.

Bethan odhodila silnou větev a podívala se na Cohena. Pak ve zlomku vteřiny provedla několik úkonů. Chytila bezmocného muže oběma rukama za ramena, koleno mu položila na kříž, zkušeným pohybem s ním trhla a

pustila ho.

Cohenovi přeběhl po tváři nedůvěřivý výraz. Opatrně se ohnul.

„Je to pryč!“ řekl. „Žáda! Jšou v pořádku!“

Dvoukvítek se otočil k Mrakoplašovi.

„Můj otec tvrdil, že nejlepší na záda je pověsit se za ruce na otevřené dveře,“ prohlásil nevzrušeně.

***

Weems se s maximální opatrností plížil mezi polozakrslými stromy, které se napůl ztrácely v mlze. Vlhký mléčný vzduch tlumil většinu zvuků, ale Weems si byl jistý, že v posledních minutách se široko daleko kolem nic nepohnulo. Velmi pomalu se otočil a dovolil si přepych dlouhého úlevného povzdechnutí. Pozpátku ustoupil do krytu křovin.

Něco ho velmi jemně strčilo do nohou těsně pod koleny. Něco hranatého.

Podíval se za sebe na zem. Díval se někam hluboko, mnohem hlouběji, než byla úroveň okolní země.

Pak se mlhou ozvalo krátké ostré klapnutí.

***

Oheň vypadal v temné krajině jako malá oranžová hvězdička. Měsíc ještě nevyšel, ale Rudá hvězda už stála nad obzorem. „Teď je kulatá,“ řekla Bethan. „Vypadá jako malé slunce. Skoro bych řekla, že i hřeje.“

„Tak to neříkej,“ žádal ji Mrakoplaš. „Jako kdybych neměl i bez toho dost starostí.“

„Čemu ale nerožumím,“ ozval se Cohen, kterému Bethan masírovala záda, „jak váš mohli žajmout tak, že jšme nič nešlyšeli. Vůbeč byšme še to nedožvěděli, kdyby to tvoje žavažadlo pořád neškákalo šem a tam.“

„A nekňučelo,“ dodala Bethan. Všichni se na ni podívali.

„No ono vypadalo, jako že kňučí,“ vysvětlovala. „Já si myslím, že je vážně hrozně milé.“

Čtyři páry očí se otočily k Zavazadlu, které dřepělo na druhé straně ohně. Vstalo a s okázale zdůrazňovanou lhostejností zmizelo ve stínech.

„Žádný trable š krmením,“ nadhodil Cohen.

„Taky se neztratí,“ souhlasil Mrakoplaš.

„Je věrné,“ doplňoval Dvoukvítek.

„A proštorné,“ přisadil si znovu Cohen.

„Ale ‚milé‘, to bych zrovna neřekl.“

„Myšlím, že byš ho nechtěl prodat, čo?“ zeptal se Cohen.

Dvoukvítek zavrtěl hlavou. „Myslím, že by to Zavazadlo nepochopilo,“ dodal.

„No, já ši to hned myšlel,“ kývl Cohen hlavou, sedl si a zahryzl se do rtu. „Hledám nějaký dárek pro Bethan, víš. Budeme še totiž brát.“

„Mysleli jsme si, že byste to měli vědět první,“ začervenala se Bethan.

Mrakoplaš se na Dvoukvítka raději ani nepodíval. „No, ehm, to je skutečně, ehm překvapení...“

„Uděláme to, hned jak se dostaneme do nejbližšího města, kde bude nějaký kněz,“ vysvětlovala Bethan. „Já bych byla ráda, aby to bylo po všech stránkách v pořádku.“

„To je moc důležité,“ přikývl vážně Dvoukvítek. „Kdyby se svět choval slušněji, nestrkali bychom do různých hvězd.“

Všichni se nad tím na chvíli zamysleli. Pak se vesele ozval Dvoukvítek. „To si zaslouží oslavu. Mám ještě nějaké suchary a trochu vody, takže jestli máte někde aspoň kousek toho sušeného masa, tak...“

„No nazdar,“ prohlásil zničeně Mrakoplaš. Potom odvedl Cohena na stranu. Stařík si přistřihl bradu, takže teď by ho mohli lidé snadno považovat za sedmdesátníka. Za temné noci.

„Není to vtip?“ zeptal se ho čaroděj. „Vážně si ji chceš vzít?“

„Jašně. Něčo ti na tom vadí?“

„No víš, to ne, ale jak bych ti to... chtěl jsem říct, jí je sedmnáct a ty jsi... tobě je..., kruci, jak bych ti to řekl, ty jsi trochu staršího ražení.“

„No právě, je načaše, abych še konečně ušadil, ne?“

Mrakoplaš lovil v paměti vhodná slova. „Cohene, uvědom si, že jsi o sedmdesát let starší než ona. Jsi si jistej, že...

„Podívej še, já už byl ženatej předtím. A náhodou ši to ještě dočela dobře pamatuju,“ bránil se Cohen vyčítavě.

„Ale ne, já myslím něco jiného, víš, myslím teď váš fyzický vztah, v tom je to, je to prostě otázka tělesné kondice, zdraví, rozumíš mi, a ten věkový rozdíl...“

„Aha,“ odpověděl Cohen pomalu, „už mi žačíná být jašné, kam míříš. Myšlíš ta tělešná žátěž. Tak ž téhle štrany jšem o tom neuvažoval.“

„Já si to myslel,“ přikývl Mrakoplaš a oddechl si. „Víš, to se nesmí podcenit, mohlo by se to ošklivě vymstít.“

„Tak to ši mi opravdu našadil brouka do hlavy, to aby měl jeden vážně štrach.“

„Doufám, že jsem to nějak nepokazil.“

„Ne, ne,“ zavrtěl Cohen nepřítomně hlavou. „Jen še neomlouvej. Máš do puntíku pravdu!“

Otočil se a zpytavým pohledem si změřil Bethan, která mu zamávala. Potom se podíval na Rudou hvězdu, tu a tam probleskující trhlinami mezi mraky na nočním nebi. Nakonec zabručel: „Jšou to dneška nebežpečné čašy.“

„To máš pravdu.“

„Kdo může říčt, čo bude žejtra?“

„Já ne. Nikdo.“

Cohen poklepal Mrakoplašovi na rameno. „Občaš proště mušíme riškovat,“ prohlásil. „Doufám, že še tě to nedotkne, ale já ši myšlím, že š tou švatbou to přeče jen provedu. Víš,“ podíval se znovu na Bethan a vzdychl, „mušíme proště doufat, že to ta holka vydrží.“

***

Kolem poledne příštího dne dojeli do malého městečka, obehnaného hliněnou zdí. Za zdmi se prostírala pole, která byla stále ještě šťavnatě zelená. Zdálo se, že všichni cestují opačným směrem než naše čtveřice. Po cestě duněly těžké, plně naložené vozy a pomalu se pohybovala celá stáda dobytka. Naši společnost míjely postarší dámy, které si na zádech nesly celou domácnost i se seníkem.

„Nákaza?“ zeptal se Mrakoplaš nějakého muže, který před sebou tlačil dvoukolák plný dětí.

Muž zavrtěl hlavou. „To ta hvězda, příteli. Copak jste ji na nebi neviděl?“

„No nemohli jsme si jí nevšimnout, máte pravdu.“

„Říká se, že se s ní v Den Prasečí hlídky srazíme, moře že se začne vařit a království Plochy že budou rozdrcena, králové sraženi z trůnů a města se změní v lávová jezera,“ odpověděl mu muž. „Míříme do hor.“

„To pomůže?“ naklonil Mrakoplaš pochybovačně hlavu.

„Asi ne, ale bude tam mnohem lepší výhled.“

Mrakoplaš se rozjel za ostatními.

„Každý se bojí té hvězdy,“ oznámil jim. „Jak to vypadá, ve městech už skoro nikdo nezůstal, všichni utekli.“

„Ne že bych chtěla panikařit,“ ozvala se Bethan, „ale nezdá se vám, že je strašně teplo?“

„Já to říkal už v noci,“ přikývl Dvoukvítek. „Opravdu je moc teplo.“

„Já mám podežření, že še udělá ještě mnohem tepleji,“ zabručel Cohen. „Pojeďme do měšta.“

Krok jejich koní se ozýval v prázdných ulicích dutou ozvěnou. Město bylo prakticky opuštěné. Cohen pozorně prohlížel vývěsní štíty obchodů, až nakonec zarazil koně. „Tak tohle jšem hledal. Podívejte še po kněži a nějakým chrámu, já váš hned dohoním.“

„Zlatník?“ nadhodil Mrakoplaš.

„To je překvapení.“

„Docela by se mi taky hodily nové šaty,“ řekla Bethan.

„Dobře, ňějaké ti ukradnu.“

Na celém tom městě je něco velice tísnivého, pomyslel si Mrakoplaš. A taky něco velice podivného.

Skoro na každých domovních dveřích byla namalována velká rudá hvězda.

„Je to strašně skličující,“ poznamenala Bethan. „Jako kdyby ti lidé chtěli hvězdu přivolat.“

„Nebo ji odpudit,“ zamyslel se Dvoukvítek.

„To nemůže fungovat,“ prohlásil zasvěceně Mrakoplaš. „Na to je moc velká.“ Všichni se k němu otočili.

„To je snad logické, ne?“ obhajoval se kulhavě.

„Ne,“ zavrtěla Bethan hlavou.

„Hvězdy jsou malá světýlka vysoko na obloze,“ prohlásil Dvoukvítek. „Kdysi jedno spadlo nedaleko domu, kde bydlím. Byla to velká bílá věc, velká jako dům a žhnula celé týdny, než začala tmavnout.“

„Tahle hvězda je jiná,“ vysvětloval jim jakýsi hlas. „Velká A‘Tuin se přiblížila k vesmírné pláži. Tohle je velký vesmírný oceán.“

„Jak to víš?“ zeptal se Dvoukvítek.

„Co jako?“

„No, to co jsi právě řekl, to o těch plážích a oceánech.“

„Já jsem nic neřekl!“

„Samozřejmě, že ano, ty hlupáku!“ vykřikla na něj Bethan. „Viděli jsme přece, jak hýbeš pusou!“

Mrakoplaš zavřel oči. Cítil, jak se mu hluboko v mozku pomalu šourá Zaklínadlo, něco si brumlá a pokouší se ukrýt za jeho vědomí.

„Dobře, dobře,“ odpověděl. „Nemusíš hned křičet. Já... já... nevím prostě, jak mě to napadlo, prostě to vím.“

„Přála bych si, abys nám to mohl říci.“

Zahnuli za roh.

Všechna města kolem Kruhového moře mají vyhraženu jednu čtvrť pouze pro bohy a jejich chrámy. Tato městská část bývá většinou těsná, a co se týká architektury, nezajímavá. Samozřejmě že nejstarší bohové měli chrámy největší a nejnádhernější, háček však byl v tom, že noví bohové se dožadovali stejných práv a brzo se svaté čtvrti hemžily přístavbami, nástavbami, přestavbami, dostavbami, vestavbami a dalšími stavbami, podzemními chrámy, přenosnými modlitebnami, dokonce i časovými rozpisy užívání jednoho chrámu rozličnými církvemi, protože žádného boha by ani ve snu nenapadlo žít mimo svatou čtvrť. Neustále tam hořelo tři sta rozličných druhů vonných kadidel, esencí a tyčinek a hluk častokrát překračoval práh únosnosti, protože se každý kněz nebo obřadník snažil přilákat k modlitbám do vlastního svatostánku příslušnou část věřících.

Tahle ulice však byla úplně mrtvá. Byla tichá tím nepříjemným, tíživým tichem, jaké se rozhostí v místech, kde mlčky stojí stovky vystrašených a rozzlobených lidí.

Jeden muž na okraji zástupu se obrátil a zamračil se na nové příchozí. Na čele měl namalovanou rudou

hvězdou.

„Co to má," začal Mrakoplaš, a když se jeho hlas v tichu děsivě rozléhal, dokončil šeptem, „znamenat?"

„Vy jste cizinci?" zeptal se muž.

„No, mezi sebou se docela slušně známe — " začal zeširoka Dvoukvítek, ale pak rychle zmlkl. Bethan ukázala ulicí.

Všechny chrámy měly v průčelí namalovány rudé hvězdy. Jedna z největších se červenala na obrovském oku, vyvěšeném před chrámem Slepého Io, náčelníka bohů.

„Hm," zabručel Mrakoplaš, „řeknu vám, že až tohle uvidí starej Io, pěkně se namíchne. Myslím, že bychom odsud měli co nejrychleji zmizet."

Zástup pozoroval narychlo postavené pódium, vztyčené uprostřed široké ulice. Na jeho přední stěně byla nařasena rozměrná vlajka.

„Vždycky mi říkali," zašeptala Bethan, „že Slepý Io vidí, co se děje na celém světě. Zajímalo by mě, proč — "

„Mlčte," okřikl je muž vedle nich. „Bude mluvit Dahony.

Na provizorní pódium vystoupil hubený muž s vlasy barvy pampelišek. Zástup nezačal ani křičet, ani tleskat, jen jakoby jedněmi ústy vzdechl. Muž začal mluvit.

Mrakoplaš mu naslouchal s rostoucí hrůzou. „Kde jsou bohové?" křičel muž. „Odešli. Možná že ani nikdy neexistovali. Kdo je opravdu viděl? A teď se objevila hvězda, byla poslána, aby..."

Tak to pokračovalo, mluvil tichým, ale jasným a vemlouvavým hlasem a používal slova jako „očistit", „vymést" a „vypálit" a vrtal lidem do hlav jako rozžhaveným drátem. „Kde jsou," říkal, „čarodějové? Kde je všechna magie? Fungovala, nebo to byl pouhý sen?"

Mrakoplaš se začal vážně bát, že by se o tomhle shromáždění mohli doslechnout bohové a rozzlobit se tak, že by zato potrestali každého, kdo byl na shromáždění přítomen.

Nakonec došel k názoru, že i hněv bohů by byl lepší než ten odporný hlas. Zdálo se, že v různých obměnách říká stále jedno jediné. Hvězda se blíží a její strašlivý oheň může být odvrácen jen tak, že — Mrakoplaš si nebyl tak docela jist, ale v duchu viděl meče, prapory a válečníky s nevidoucíma očima. Hlas nevěřil v bohy, kteří podle Mrakoplašova soudu byli docela slušní, ale nevěřil ani v lidi.

Vysoký cizinec v široké kápi, který stál vlevo od Mrakoplaše, zavadil o čaroděje loktem. Mrakoplaš se k němu otočil a díval se přímo na vyceněné zuby vybělené lebky, která se ukrývala ve stínu kápě.

Mágové, stejně jako kočky, Smrtě vidí.

V porovnání s tím hlasem se zdál Smrť skoro příjemný. Opíral se o zeď a kosu měl opřenou vedle sebe. Kývl Mrakoplašovi na pozdrav.

„Přišel sis užít?" zašeptal Mrakoplaš. Smrť pokrčil rameny.

PŘIŠEL JSEM SE PODÍVAT NA BUDOUCNOST, odpověděl.

„Tohle je budoucnost?"

BUDE, kývl Smrť.

„To je hrůza," otřásl se Mrakoplaš.

MAM SKORO CHUŤ S TEBOU SOUHLASIT.

„A já si myslel, že pro to budeš všema deseti."

TAK TO NE. CHÁPU SMRT VÁLEČNÍKA, STARCE, DOKONCE I DÍTĚTE. ZBAVÍM JE BOLESTI A ZKRÁTÍM JEJICH UTRPENÍ. TÉHLE SMRTI MYŠLENEK VŠAK NEROZUMÍM.

„Na koho to mluvíš?" zeptal se Dvoukvítek. Několik lidí se otáčelo a podezřívavě Mrakoplaše pozorovalo.

„To nic," odbyl ho Mrakoplaš. „Nemohli bychom jít? Strašně mě bolí hlava."

Teď už si na něj ukazovala celá skupinka lidí na okraji shromáždění a lidé se mezi sebou šeptem dohadovali. Mrakoplaš chytil Bethan a Dvoukvítka za ruce a táhl je za roh.

„Nejlepší by bylo, kdybychom vylezli na koně a odjeli," přesvědčoval je. „Mám takový ošklivý tušení, že..."

Na rameno se mu položila těžká ruka. Otočil se a zjistil, že stojí tváří v tvář velkému svalnatému muži s kulatou holou hlavou. Mužovy kouřově šedé oči se mu upíraly někam přes rameno. Na čele měl namalovanou velkou rudou hvězdu.

„Vypadáš jako čaroděj," pronesl muž tónem, který naznačoval, že něco takového je nadmíru nemoudré a pravděpodobně i velmi nebezpečné.

„Kdo? Já? Ne, já jsem — úředník. Jasně, písař. Tak je to," odpověděl mu Mrakoplaš.

Pak se velmi nuceně zasmál.

Muž se zarazil a rty se mu začaly nehlasně pohybovat, jako by naslouchal hlasu, který mu zní v hlavě. Mezitím se k nim přidalo několik dalších s hvězdami na čelech. Panoval tady zřejmě nepsaný zákon, že se podezřelým zásadně zírá na levé ucho.

„Já si ale myslím, že jsi čaroděj," trval na svém holohlavý muž.

„Podívejte, kdybych byl opravdu čaroděj, mohl bych čarovat, ne? Prostě bych vás proměnil v něco ošklivého a bylo by to. Neudělal jsem to, takže nejsem čaroděj, není to jasný?"

„Všechny čaroděje jsme pobili," oznamoval mu nadšeně jeden z ostatních mužů. „Pár nám jich sice uteklo, ale i tak jsme jich zabili pěknou řádku. Pořád jenom mávali rukama a nic."

„A myslíme si, že ty jsi taky čaroděj," oznámil mu muž se šedýma očima a ještě pevněji Mrakoplaše sevřel. „Máš truhlici na nožičkách a vypadáš jako čaroděj."

Mrakoplaš si najednou všiml, že se jejich trojice i Zavazadlo nějakým záhadným způsobem vzdálili dost daleko od koní a že se kolem nich stále úžeji stahuje kruh bledých lidí s nepřátelskými tvářemi.

Bethan zbledla. Dokonce i Dvoukvítek, který dovedl vycítit nebezpečí asi stejně, jako Mrakoplaš uměl létat, vypadal ustaraně.

Mrakoplaš se zhluboka nadechl.

Pozvedl ruce v klasické póze, kterou se naučil kdysi dávno, a zasyčel: „Ustupte! Nebo vás ztrestám magií!“

„Magie zeslábla,“ vykřikl jeden z mužů. „Hvězda jí vysála sílu. Všichni čarodějové říkali svá směšná slova a nic se nestalo. Dívali se zmateně a s hrůzou na své ruce a jen několik z nich mělo dost rozumu, aby utekli.“

„Já to myslím vážně!“ zvolal Mrakoplaš.

Zabijou mě, pomyslel si. Je konec. Už ani nevím, jak bych je oblafnul. Neumím čarovat, neumím blufovat, jsem jenom obyčejnej...

V hlavě se mu zavrtělo Zaklínadlo. Cítil, jak se mu přelévá mozkem jako ledová voda a vzpamatoval se. Chladný proud mu vtékal do levé ruky.

Levice se mu proti jeho vůli pozvedla, cítil, jak se mu ústa otvírají a jazyk pohybuje a jak mu ze rtů vychází podivný cizí hlas, starý a vysušený, který vyslovoval slabiky tak suše, že mu od rtů odlétaly v podobě prašných obláčků.

Zpod nehtů mu vytryskl oktarínový plamen a obtočil se kolem muže s holou hlavou. Ten se vzápětí ztratil v chladné a děsivé záři oktarínového světla. Modrý kruh nějakou dobu setrval na svém místě a pak beze stopy zmizel.

Po muži nezůstal ani obláček mastného kouře.

Mrakoplaš si s hrůzou prohlížel ruce.

Dvoukvítek a Bethan ho chytili z každé strany za ruku a táhli ho ochromeným zástupem, dokud se nedostali na volnou ulici. V jednom okamžiku, když museli uhnout z hlavní ulice, čaroděje málem roztrhli, ale nakonec se dohodli. Pospíchali dál a Mrakoplašovy nohy se sotva dotýkaly země.

„Kouzla,“ mumlal vzrušeně, opilý vlastní silou. „Já jsem čaroval...“

„Jasně,“ uklidňoval ho Dvoukvítek.

„Chceš, abych udělal nějaké kouzlo?“ ptal se Mrakoplaš. Namířil prstem na psa, který běžel kolem, a vykřikl: „Húúú.“ Pes se na něj ukřivděně podíval.

„Nejlepší by bylo, kdybys dokázal, aby naše nohy běžely mnohem rychleji,“ navrhla mu zasmušeně Bethan.

„Jasně!“ vykřikl Mrakoplaš. „Nohy! Běžte rychleji! Koukněte, fakt běží rychleji!“

„To je tím, že naše nohy mají mnohem víc rozumu než ty,“ komentovala situaci Bethan. „Kudy teď?“

Dvoukvítek se rozhlédl po spleti uliček, které se od nich rozbíhaly na všechny strany. Kus za nimi se ozýval křik mnoha hlasů.

Mrakoplaš se vytrhl svým společníkům ze sevření a nejistým krokem vykročil nejbližší uličkou.

„Já to umím! Dokázal jsem to!“ vykřikoval z plných plic. „Jen se všichni dobře dívejte, já vám...“

„Je v šoku,“ řekl Dvoukvítek.

„Proč?“

„Nikdy předtím neudělal ani jediné kouzlo.“

„Ale vždyť je to čaroděj!“

„Ono je to trochu složité,“ hodil přes rameno Dvoukvítek, který se rozběhl za Mrakoplašem. „A navíc bych nic nedal za to, že to vůbec nebyl on. Rozhodně ten hlas nezněl jako jeho vlastní. No tak, uklidni se, kamaráde.“

Mrakoplaš na něj upřel divoké, nevidoucí oči.

„A tebe proměním na růžový keř,“ prohlásil.

„Jasně, to víš že jo. To bude skvělé. Tak jenom pojď,“ promlouval k němu Dvoukvítek uklidňujícím hlasem a tahal ho za ruku.

Z okolních uliček už se začaly ozývat zvuky kroků a najednou se kolem objevilo několik lidí s hvězdami a zamířili k nim.

Bethan chytila Mrakoplaše za ruku a výhrůžně ji zvedla proti přicházejícím.

„Stůjte!“ vykřikla.

„Správně!“ vykřikl i Dvoukvítek. „Máme čaroděje a nebudeme váhat ho použít!“

„Myslíme to smrtelně vážně,“ zvolala zase Bethan a otočila Mrakoplašem jako korouhvičkou kolem dokola.

„Varujeme vás,“ zvolal Dvoukvítek. „Jsme těžce ozbrojeni! Cože?“ dodal Dvoukvítek.

„Povídám, kde je Zavazadlo,“ sykla Bethan Mrakoplašovi přes rameno.

Dvoukvítek se rozhlédl. Zavazadlo zmizelo.

Naštěstí Mrakoplaš jako hrozba fungoval dokonale. Lidé s hvězdami z něj měli zcela evidentně strach, a jak s ním Bethan otáčela kolem dokola, padali na zem a snažili se ukrýt jeden za druhého.

„No tak, kde je?“

„Jak to mám vědět,“ odpověděl Dvoukvítek.

„Je to přece tvoje Zavazadlo, ne?!“

„Jedním ze základních znaků turisty je, že často neví, kde má zavazadla,“ odpověděl jí Dvoukvítek. „Často se prochází samo. A myslím si, že bychom se raději neměli pídit po tom, proč.“

Davu pomalu začalo docházet, že se nic neděje a že Mrakoplaš jim není schopný vrhnout do tváře ani nadávku, natož aby na ně vrhl nějaká magická zaklínadla. Začali pomalu postupovat kupředu a ostražitě pozorovali jeho ruce.

Dvoukvítek s Bethan začali ustupovat. Dvoukvítek se rozhlížel kolem.

„Bethan?“

„Co je?“ odpověděla Bethan, aniž spustila pohled z postav, které se přibližovaly.

„Je to slepá ulička.“

„Víš to určitě?“

„Myslím, že poznám holou cihlovou zeď, když ji vidím.“

„Tak to v tom opravdu lítáme.“

„Co kdybych se jim pokusil vysvětlit, že — “

„Ne.“

„Hm.“

„Nemyslím, že tihle lidé by byli ochotni poslouchat nějaká vysvětlení,“ dodala Bethan.

Dvoukvítek pozoroval postupující dav. Jak jsme řekli, většinou byl k vlastnímu ohrožení naprosto nevšímavý. Proti všem zkušenostem totiž Dvoukvítek věřil, že kdyby si lidé popovídali, dali si spolu nějakou tu skleničku, ukázali si fotografie vnoučat a tak, všechno by se vyřešilo po dobrém. Věřil, že lidé jsou v zásadě dobří, ale že každý má tu a tam špatný den. Dav, který se k nim přibližoval ulicí, se v jeho přesvědčeních choval jako slon v porcelánu.

Kdesi za Dvoukvítkovými zády se ozval tichoučký zvuk a snad to ani nebyl zvuk, jen jakási zvláštní změna ve vzduchu.

Obličeje zástupu se náhle změnily. Lidé zděšeně otevřeli ústa, celý dav se jako na povel otočil a dal se na útěk.

„Co se stalo?“ zeptala se zmatená Bethan, stále ještě podpírající Mrakoplaše, který mezitím omdlel.

Dvoukvítek zíral na opačnou stranu, na rozlehlý skleněný výklad plný podivných předmětů a dveře s korálkovým závěsem. Nad dveřmi visel velký vývěsní štít, a když se poslední písmenko doplazilo na své místo, začal hlásat:

„Kotlík, Wang, Yrxle!yt, Packal, Cwmlad a Kebule“

Rozličné předměty

DODAVATELÉ

***

Zlatník pomalu otočil zlatem na malé kovadlince a doklepl na místo poslední podivně broušený diamant.

„Z trolího zubu, říkáte?“ zabručel a sehnul se, aby si svou práci prohlédl zblízka.

„Jo,“ kývl Cohen hlavou. „A jak jšem žekl, žbytek ši můžete nechat.“

„To je od vás opravdu velkorysé,“ prohlásil zlatník. Vypadal jako trpaslík, a když narazil na dobrý obchod, tak ho samozřejmě poznal. Povzdechl si.

„Vypadá to, že vám pošlední dobou kšeft moč nejde, čo?“ řekl Cohen a oknem krámku pozoroval skupinu lidí s prázdnými pohledy na druhé straně ulice.

„Časy jsou špatné.“

„Co je to támhle ža lidi, š těma rudejma hvězdama na čelech?“ zeptal se Cohen.

Malý zlatník ani nezvedl hlavu.

„Šílenci,“ odpověděl. „Říkají mi, abych přestal pracovat, protože se blíží hvězda. Já jim říkám, že mně nikdy žádná hvězda neublížila a že bych si přál, abych mohl totéž říci o lidech.“

Cohen zamyšleně přikývl a pozoroval, jak se od zástupu oddělilo šest mužů a vydalo se přes ulici ke zlatnictví. Byli vyzbrojeni vším možným a měli ve tvářích odhodlaný výraz štvané zvěře.

„Zvláštní,“ prohlásil Cohen.

„Jak vidíte, jsem částečně trpasličího původu,“ vykládal mu zlatník. „Říká se, že jeden z kouzelného rodu. Lidé s hvězdou věří, že hvězda nezničí Plochu, když se zřekneme veškeré magie. Asi mě jdou zase zbít. Tak to prostě chodí.“

Pozvedl malé klíšťky, ve kterých držel svůj poslední výrobek.

„To je nejpodivnější věc, kterou jsem kdy udělal,“ prohlásil. „Ale myslím, že to bude výjimečně praktické. Jak že jste říkal, že se to jmenuje?“

„Protitéže,“ odpověděl Cohen. Podíval se na předmět tvaru dvojité podkovy, který mu ležel na dlani, otevřel ústa a vydal ze sebe několik bolestných chrochtavých zvuků.

Dveře se rozletěly dokořán. Muži se vhrnuli dovnitř a rozestavěli se kolem stěn. Byli zpocení a nejistí, ale jejich vůdce odstrčil Cohena bezohledně stranou a chytil trpaslíka pod krkem.

„Varovali jsme tě už včera, pidimužíku,“ prohlásil. „Je nám jedno, jak odsud potáhneš, ale taky by to mohlo bejt nohama napřed. Takže teď si s tebou pěkně — “

Cohen mu poklepal na rameno. Muž se vztekle otočil.

„Co chceš, dědku?“

Cohen mlčel, dokud se k němu muž úplně neotočil, a pak se usmál. Byl to takový pomalý, líný úsměv, který odhalil asi tři sta karátů z pokladu, který měl Cohen v ústech, a v místnosti se rozsvětlilo.

„Teď napočítám do tří,“ prohlásil přátelským tónem. „Jedna. Dva.“ Kostnatá noha vyletěla nahoru a jeho koleno se plnou silou zabořilo muži do rozkroku. Když se vůdce zapotácel, ukročil Cohen stranou a kostnatým loktem ho švihl do ledviny. Muž se zřítil k zemi jako býk na porážce a tam zůstal ležet ponořen do vlastního vesmíru bolesti.

Cohen se nad něj sklonil a řekl: „Tři.“ Samozřejmě že Cohen slyšel o poctivém boji, ale už v mládí se rozhodl, že s něčím takovým nechce mít nic společného.

Rozhlédl se po ostatních mužích a obdařil je svým jiskřivým úsměvem.

Měli se na něj podle všech pravidel vrhnout. Místo toho vykročil kupředu jeden, který se cítil v bezpečí díky tomu, že on měl těžký meč a Cohen nic. Pozvedl zbraň, přikrčil se a opatrným krokem začal kroužit kolem Cohena.

„Ne, takhle ne,“ zvolal Cohen a začal mávat rukama. „No tak, mladíku, děláš to úplně špatně!“

Muž se na něj úkosem podíval.

„To jsi ještě nikdy nedržel meč?“

Muž se napůl otočil ke svým společníkům, jako by u nich hledal nějaké vysvětlení.

„No, mockrát ne,“ odpověděl. „Občas.“ Znovu výhrůžně zamával těžkou čepelí.

Cohen pokrčil rameny. „Možná že zemřu, ale doufal jsem, že mě zabije někdo, kdo aspoň umí vzít meč do ruky,“ ušklíbl se.

Muž se podíval na vlastní ruce. „Co se ti na tom nezdá, vždyť ho držím dobře, ne?“ prohlásil pochybovačně.

„Podívej se, chlapče, já o těchhle věcech něco vím. Chtěl jsem říct, pojď sem na minutku a — dovolíš? tak, podívej, levá ruka přijde sem nahoru na hlavici a pravá zase sem — tak je to správně — a vidíš! Čepel ti vjede přesně do stehna.“

Když muž zařval a sevřel si probodnutou nohu, Cohen mu nonšalantním pohybem podkopl druhou a obrátil se ke zbývajícím mužům.

„Není vám to hloupé?“ prohlásil. „Proč se na mě nevrhnete všichni najednou?“

„Správně,“ ozval se mu u pasu nějaký hlas. Zlatník odkudsi vytáhl velkou a ošklivou válečnou sekeru, která slibovala přidat ke všem válečným hrůzám ještě tetanus.

Zbývající čtveřice chvilku posuzovala své možnosti a nakonec začala couvat ke dveřím.

„A koukejte si umejt čela!“ zamračil se na ně Cohen. „A každému řekněte, že se Cohen barbar hrozně naštve na každého, koho uvidí s takovou hvězdou na čele, jasný?“

Dveře se s prásknutím zavřely. Vzápětí do nich narazila sekera, odrazila se a usekla kus kůže z Cohenova sandálu.

„Odpusťte,“ omlouval se trpaslík. „Patřila mému dědečkovi. Používám ji na sekání dřeva.“

Cohen si opatrně ohmatal čelisti. Zdálo se, že se mu protézy dobře usadily.

„Kdybych byl vámi, stejně bych se odsud odstěhoval,“ řekl. Ale trpaslík už pobíhal po místnosti a do velkého koženého vaku sypal drahokamy a zlato z podnosů. Nářadí zastrkal do látkového pruhu s kapsičkami, ten sroloval a vložil do jedné kapsy a do druhé zasunul balíček s hotovými šperky. Pak přistoupil ke své kovadlince, uchopil ji za držadla, která měla po stranách, a s heknutím si ji hodil na rameno.

„Hotovo,“ řekl. „Můžeme jít.“

„Jdete se mnou?“

„No aspoň k městské bráně, jestli vám to nevadí,“ podíval se na něj trpaslík. „Nemáte mi to za zlé, že ne?“

„Vůbec ne. Ale tu sekeru nechte raději doma.“

Vyšli do odpoledního slunce. Ulice byla úplně opuštěná. Když Cohen otevřel ústa, objevila se ve všech okolních stínech veselá prasátka.

„Mám tady ve městě přátele, pro které se musím zastavit,“ obrátil se k trpaslíkovi. „Doufám, že jsou v pořádku. Jak se jmenujete?“

„Bezbrada.“

„Je tady někde místo,“ Cohen se na okamžik odmlčel, a než vyslovil další slova, s láskou si je pohýčkal, „kde bych dostal pořádný biftek?“

„Lidé s hvězdou zavřeli všechny hospody. Řekli, že je špatné sedět, jíst a pít, když — “

„Dobrý, dobrý, dál už to znám,“ ušklíbl se Cohen „Myslím, že tomu začínám rozumět. A co se podle nich vlastně může?“

Bezbrada se zamyslel. „Pálit věci,“ odpověděl nakonec. „V tom jsou dost dobří, řekl bych. Hlavně knihy a tak. Dělají takové ty velké táboráky.“

„Táboráky z knih?“

„Ano. Strašné, co?“

„To bych řekl!“ souhlasil s ním Cohen. Ta představa byla hrozná. Každý, kdo nějakou dobu žil pod širým nebem, znal cenu dobré tlusté knihy, kterou jste mohli rozdělávat oheň celou sezónu, pokud jste vytrhávali jednotlivé listy opatrně. A když jste si chtěli zakouřit a nemohli jste najít dýmku, kniha byla po ruce vždycky.

Cohen věděl, že lidé píšou do knih různé věci. Vždycky mu to připadalo jako strašlivé plýtvání papírem.

„Obávám se, že jestli na ně vaši přátelé narazili, jsou v nebezpečí,“ ozval se Bezbrada smutně, když šli bok po boku ulicí.

Zahnuli za roh a uviděli oheň. Hořel uprostřed ulice. Pár hvězdonošů na něj přihazovalo knihy, které nosili z nedalekého domu s vyraženými dveřmi. Stěny domu byly pomalovány hvězdami.

Zpráva o Cohenově přítomnosti se zatím neroznesla daleko. Spalovači knih si ho ani nevšimli. Cohen popošel k ohni a opřel se o blízkou zeď. V horkém vzduchu z hranice stoupaly kudrnaté oharky papíru a vznášely se až nad střechy.

„Co to děláte?“ zeptal se Cohen.

Jedna žena s hvězdou na čele si špinavou rukou odhrnula vlasy z očí, Upřeně se zadívala na Cohenovo levé ucho a řekla: „Zbavujeme Plochu špíny. Musíme ji očistit.“

Z domu vyšli dva muži a upřeli pohled na Cohena, přesněji na jeho ucho.

Cohen se natáhl a vzal ženě z rukou těžkou knihu, kterou nesla k ohni. Její desky byly vykládány podivnými rudými a zelenými kameny a ty se skládaly v jakési slovo. Ukázal knihu Bezbradovi.

„Nekrotelecomikon,“ přečetl trpaslík nápis. „Tu knihu používají čarodějové. Myslím, že je o tom, jak se spojit s mrtvými.“

„Nejsou na tom špatně, tihle čarodějové,“ zabručel Cohen a palcem a ukazováčkem zkoušel kvalitu papíru. Byl

slabý a jemný. Velmi odpudivé, téměř živé písmo, které stránku pokrývalo, ho nechávalo lhostejným. Ano, kniha, jako je tahle, by mohla být člověku skutečným přítelem...

„Ano? Přejete si něco?“ obrátil se k jednomu hvězdonoši, který ho chytil za rameno.

„Všechny kouzelné knihy se musí spálit,“ oznámil mu muž. Mluvil poněkud nejistě, protože Cohenovy zuby v něm vzbuzovaly pocit, že něco není v pořádku.

„A proč?“ zeptal se ho Cohen.

„To nám bylo zjeveno.“

Cohenův úsměv byl ještě širší a ještě nebezpečnější.

„Myslím, že bychom měli jít dál,“ ozval se Bezbrada nervózně. Na ulici za nimi se objevila skupina hvězdonošů.

„A já si myslím, že bych měl někoho zabít,“ prohlásil Cohen a na tváři mu stále pohrával úsměv.

„Hvězda přikazuje, aby byl svět očištěn,“ vyjekl muž a začal ustupovat.

„Hvězdy nemluví,“ odpověděl mu Cohen a vytáhl meč.

„Jestli mě zabiješ, nastoupí na mé místo celé tisíce,“ blekotal muž, který narazil zády na zeď.

„Ano,“ přikývl Cohen. „Ale to není to podstatné, podstatné je to, že budeš mrtev, ne?“

Ohryzek začal muži poskakovat jako jojo. Zašilhal na Cohenův meč.

„No, ano, to je pravda,“ vypravil ze sebe nakonec „Víš co? Co kdybychom ten oheň uhasili?“

„To je nápad,“ kývl hlavou Cohen.

Bezbrada ho zatahal za opasek. Ostatní hvězdonoši se rozběhli k nim. Bylo jich hodně, většina z nich byla ozbrojena a zdálo se, že situace bere vážnější obrat.

Cohen na ně výhrůžně zahrozil mečem, pak se obrátil a dal se na útěk. Dokonce i Bezbrada měl co dělat, aby mu stačil.

„To mě podrž,“ zalapal po dechu, když zahnuli do další uličky. „Já si — v první chvíli — myslel, že s nima — chcete bojovat.“

„Utíkám jenom tak, aby byla psina.“

Když vyběhli na druhé straně z uličky, vrhl se Cohen za roh, přitiskl se ke zdi a vytáhl meč. Naklonil hlavu na stranu a poslouchal, jak se kroky jejich pronásledovatelů přibližují. Pak máchl čepelí ve výši břicha proti ústí uličky. Ozval se ošklivý zvuk, několik výkřiků, ale to už Cohen zase pádil dál svým zvláštním šouravým během, při kterém ho puchýře na nohou skoro nebolely.

S Bezbradou, který mu zasmušile dusal po boku, vběhl do hostince, jenž měl nad vchodem namalovanou velkou rudou hvězdu. S docela zanedbatelným výkřikem bolesti vyskočil na stůl, přeběhl ho, zatímco Bezbrada ho v téměř dokonalé choreografii podběhl, aniž se musel shýbat, a když Cohen na druhém konci seskočil, pádili opět bok po boku dál. Prokopali si cestu kuchyní a vyběhli do další uličky.

Ještě několikrát zahnuli za různé rohy a pak jako na povel vběhli do chladné chodby jednoho domu. Cohen se opřel o zeď a lapal po dechu, dokud se mu před očima nepřestaly dělat modré a zlaté hvězdičky.

„No,“ vydechl namáhavě, „tak co máš?“

„Hm,“ odpověděl Bezbrada, „jednu karafku.“

„Nic víc?“

„No, já musel běžet pod stolem, jestli sis náhodou nevšiml. Ty na tom ostatně nejsi o moc líp.“

Cohen vrhl nepřívětivý pohled na malý meloun, který se mu podařilo v běhu sebrat.

„Tady to musí být opravdu smutné časy,“ prohlásil a prokousl slupku.

„Nechceš si ho pokápnout olejem?“ nabízel mu Bezbrada karafku.

Cohen mlčel a díval se někam za trpaslíka.

Bezbrada se otočil. Byli ve slepé uličce, která byla prázdná, jen u vysoké cihlové zdi někdo nechal ležet velkou truhlici.

Cohen zíral právě na ni. Podal beze slova meloun trpaslíkovi a vyšel do slunečního světla. Bezbrada ho s údivem pozoroval. Cohen se opatrně plížil kolem truhlice, nebo alespoň tak opatrně, jak to jde, když vám kosti praskají jako plachetnice pod plnými plachtami. Potom do ní několikrát strčil mečem, ale velice opatrně, jako by čekal, že truhlice vybuchne.

„Je to jenom obyčejná truhlice,“ volal na Cohena trpaslík. „Co se ti na té bedně nelíbí?“

Cohen mu neodpověděl. S bolestivým vzdycháním si dřepl a pečlivě si prohlížel klíčovou dírku.

„Co je v ní?“

„To si ani nepřej vědět,“ odpověděl mu Cohen. „Buď tak hodný a pomoz mi, ano?“

„Klidně, ale tahle truhla...“

„Tahle truhla,“ prohlásil Cohen, „tahle truhla je — “ bezradně rozhodil rukama.

„Hranatá?“

„Tajemná!“

„Tajemná?“

„Jo.“

„Aha,“ zabručel trpaslík. Chvíli stáli a pozorovali truhlici.

„Ty, Cohene?“

„No?“

„Co znamená, že je tajemná?“

„No tajemná, to je — “ podíval se na truhlici. „Kopni do ní a uvidíš.“

Bezbrada se napřáhl a okovanou trpasličí botou kopl do truhlice, až to zadunělo. Cohen uskočil. Nic se nestalo.

„Aha," řekl spokojeně trpaslík. „Tajuplný znamená dřevěný, co?"

„Ne," odpověděl Cohen. „Takhle by se chovat neměla."

„Je mi to jasné," prohlásil Bezbrada, kterému naopak nic jasného nebylo a pomalu si začínal myslet, že Cohen neměl chodit tolik na sluníčko. „A coby podle tebe měla ta bedna udělat? Utéct?"

„Jo. Nebo by ti taky mohla ukousnout nohu."

„Aha," zabručel zase trpaslík a vzal Cohena trpělivě za ruku. „Pojď, tamhle je takový příjemný chládek. Na chvilku si tam sedneme a uvidíš, že se ti — "

Cohen se mu vytrhl.

„Pozoruje tuhle zeď," řekl. „Podívej, proto si nás vůbec nevšímá. Dívá se na tu zeď."

„No ano, teď už to taky vidím," uklidňoval ho Bezbrada. „Samozřejmě, pozoruje tu zeď těma svýma malýma očkama a — "

„Nemluv jako idiot, žádný oči přece nemá," štěkl na něj Cohen.

„No promiň, promiň," omlouval se Bezbrada rychle. „Pozoruje tu zeď bez očí, promiň."

„Myslím, že má nějaké starosti," pokračoval Cohen.

„No a i kdyby," odpovídal mu Bezbrada. „Myslím, že by ta truhla byla nejradši, kdybychom se sebrali a nechali ji tady samotnou."

„Vypadá hrozně zmateně," dodal Cohen.

„Jistě, vypadá opravdu zmateně," přikývl trpaslík. Cohen se na něj podíval.

„Jak to ty můžeš vědět?"

Bezbradu napadlo, že se jejich role začínají podezřele obracet. Díval se střídavě z Cohena na bednu a naopak a ústa se mu při tom otvírala a zavírala.

„A jak to víš ty?" obořil se na Cohena. Ale Cohen ho neposlouchal. Sedl si před truhlici, když budeme mít za to, že ta část s klíčovou dírkou je předek, a velice upřeně ji pozoroval. Bezbrada ustoupil. To je opravdu zvláštní, pomyslel si v duchu, ale já mám pocit, že mě ta legrační bedna pozoruje.

„Tak podívej," prohlásil Cohen, „já vím, že my dva jsme si nepadli zrovna do oka, ale oba hledáme někoho, o koho máme starost, je to tak?"

„No, já bych to — " začal Bezbrada, ale pak si uvědomil, že Cohen mluví k bedně.

„Tak mi řekni, kam šli?"

A zděšený Bezbrada v hrůze přihlížel, jak Zavazadlo vystrčilo ze dna stovky malých nožiček, poodstoupilo, pak se plnou rychlostí rozeběhlo a narazilo do zdi. Kolem se rozletěly nepálené cihly a ze zdi se vyvalil oblak prachu.

Cohen nahlédl do otvoru. Na druhé straně bylo malé špinavé skladiště. Zavazadlo stálo uprostřed a vyzařovalo nesmírné rozpaky.

***

„Do krámu!" zavolal Dvoukvítek.

„Je tady někdo?" ptala se Bethan.

„Grrrm!" prohlásil Mrakoplaš.

„Myslím, že bychom ho měli někam posadit a dát mu sklenici vody," prohlásil Dvoukvítek. „Jestli tady nějaká je."

„Je tady všechno možné," hlásila Bethan.

Místnost byla plná polic a police byly plné věcí. Věci, které se do nich nevešly, visely v chomáčích od temného stropu. Po zemi se povalovaly krabičky a sáčky s všemožným obsahem.

Zvenku sem nedoléhal jediný zvuk. Bethan se ohlédla a snadno zjistila proč.

„V životě jsem neviděl pohromadě tolik krámů," prohlásil Dvoukvítek.

„Jenže je jedna věc, kterou tady nemají," oznámila jim Bethan.

„Jak to můžeš tak jistě vědět?"

„Stačí se podívat. Právě jim došly východy."

Dvoukvítek se otočil. Tam, kde byly před chviličkou dveře a výkladní okno, byly teď police plné věcí. A vypadaly, jako by tam stály od nepaměti.

Dvoukvítek posadil Mrakoplaše na starou rozvrzanou židli a s pochybovačným pohledem začal prohlížet police. Byly tam krabice plné hřebíků a kartáčů na vlasy. Byly tam tyče mýdla vybledlé stářím. Celá jedna police byla plná kelímků voňavé koupelové soli, na které někdo připevnil neumělé tabulky s ještě neumělejšími nápisy, že koupelová sůl je dárek nad dárky. Taky tam byla silná vrstva prachu.

Bethan prohlížela police na druhé straně místnosti a najednou se zasmála.

„Pojď se podívat na tohle!" zvolala.

Dvoukvítek se podíval. Bethan držela v ruce — no byl to maličký kopec s pavilonkem nahoře. Pavilonek byl polepen drobnými mušličkami a majitel napsal na střechu „Speciální suvenýr". Střecha se samozřejmě otvírala, hrála jednoduchou sladkou melodii a dovnitř se daly naskládat například cigarety.

„Už jsi někdy viděl něco takového?" smála se Bethan. Dvoukvítek zavrtěl hlavou. Ústa měl otevřená dokořán.

„Není ti nic?" zeptala se ho Bethan.

„Je to ta nejkrásnější věc, kterou jsem v životě viděl."

Nad hlavami se jim ozvalo tiché bzučení. Zvedli hlavy. Z temnoty u stropu se spouštěla černá koule. Na jejím povrchu se rozsvěcovala a zase zhasínala malá červená světélka. Jak ji tak pozorovali, otočila se a upřela na ně jedno velké skleněné oko. To oko vypadalo výhrůžně. Zdálo se, že dává najevo, že vidí něco velice nechutného.

„Haló!“ zvolal znovu Dvoukvítek.

Nad okrajem pultu se objevila hlava. Vypadala dost rozzlobeně.

„Doufám, že máte v úmyslu za tu věc zaplatit,“ prohlásila hlava ošklivým tónem. Její výraz naznačoval, že čeká, že Dvoukvítek řekne „samozřejmě“, a ona mu stejně nebude věřit.

„Za tohle?“ ozvala se Bethan. „To bych si nekoupila, ani kdybyste mi do toho přidal hrst diamantů.“

„Já to koupím,“ ozval se dychtivě Dvoukvítek. „Kolik?“ a sáhl do kapsy. Najednou se zasmušil.

„Jenže já nemám žádné peníze. Všechny jsem nechal ve svém Zavazadle,“ začal smutně. „Ale mohl bych...“

Hlava zaprskala. Potom zmizela za pultem a vynořila se za vzorky kartáčků na zuby.

Patřila velmi malému mužíkovi, který se skoro ztrácel v zelené zástěře. „Nemáte peníze?“ ušklíbl se. „Takže vy si klidně přijdete do mého obchodu bez peněz...“

„My jsme původně ani nechtěli,“ vysvětloval mu rychle Dvoukvítek. „Vlastně jsme si ani nevšimli, že tady je.“

„Nebyl tady,“ prohlásila rozhodně Bethan. „Je kouzelný, že?“

Malý obchodník zaváhal.

„No,“ zdráhavě souhlasil, „trošičku.“

„Trošičku?“ řekla Bethan. „Trošičku kouzelný?“

„Opravdu jenom trošičku,“ připouštěl a pomalu ustupoval. „No dobře,“ uznal nakonec porážku, když ho Bethan nepřestávala upřeně pozorovat. „Je kouzelný. Nemůžu s tím nic dělat. Takže se ty pitomé dveře znovu objevily a zase zmizely, že?“

„Správně, a ta věc, co se spustila od stropu, se nám taky ani trochu nelíbí.“

Zvedl hlavu a zamračil se. Potom prošel dveřmi s korálkovým závěsem, který se napůl ztrácel za zbožím. Z vedlejší místnosti k nim dolehlo hlasité bzučení a cinkání a černá koule zmizela ve stínech u stropu. Místo ní se nejdřív objevil svazek bylinek s cedulkou, která je označovala jménem Dvoukvítkovi naprosto neznámým a doporučovala je k přípravě skvělého čaje na spaní. Pak kompletní starobylé brnění a nakonec vycpaný krokodýl, jenž měl neuvěřitelně věrný výraz bolesti a překvapení.

Zezadu se znovu vynořil majitel krámku.

„Už je to lepší?“ vyptával se.

„No trochu se to vylepšilo,“ přikývl Dvoukvítek v rozpacích. „Mně se nejvíc líbily ty byliny.“

V tom okamžiku Mrakoplaš zasténal. Bylo vidět, že přichází k vědomí.

***

Existují tři základní teorie, které vysvětlují fenomén mizejících obchodů, tabernae vagantes, jak se jim odborně říká.

První tvrdí, že se před tisíci lety někde v mnohovesmíru vyvinula rasa, která měla zvláštní schopnost levně nakupovat a draze prodávat. Netrvalo dlouho a ovládali obrovskou mezihvězdnou říši, kterou nazvali Prodejminium. Ti nejchytřejší z jejich společenstva vyvinuli speciální pohonné jednotky, které jim umožňovaly prolomit černé stěny vesmíru s celými obchody a tak otevřít nepředstavitelné množství nových trhů a odbytišť. Ještě teď, dlouho potom, kdy světy Prodejminia zmizely ve výhni jejich zanikajícího vesmíru, roznášejí potulné obchody a obchůdky zboží a prohryzávají si cestu stránkami kosmu jako červ třídílným románem.

Druhá teorie dokazuje, že tajemní obchodníci a jejich obchůdky jsou výtvory laskavého osudu a je jim přiřčena role dobré víly, která dodá pravou věc v pravý čas.

Třetí teorie tvrdí, že jsou to jen geniálně vymyšlená zařízení k obcházení platby daně z přidané hodnoty.

Všechny tři teorie, i když se tak zásadně liší, mají dvě věci společné. Za prvé to, že se pokoušejí vysvětlit tolikrát pozorovanou skutečnost, a za druhé to, že se všechny strašlivě mýlí.

***

Mrakoplaš otevřel oči a s pohledem nehybně upřeným na vycpaného ještěra zůstal chvíli ležet. Nebyla to zrovna ta nejlepší věc, na kterou mohly člověku padnout oči, když se probudil z ošklivých snů.

Magie! Tak takové to je! Žádný div, že se mágové nijak moc nevěnují sexu!

Mrakoplaš věděl, jaké to je, dosáhnout orgasmu, kdysi jich sám několik zažil a některé dokonce i v dámské společnosti, ale nic z jeho zkušeností se nemohlo vyrovnat tomu úžasnému, žhavému okamžiku, kdy mu celým tělem proletěla vlna modrobílého ohně a ze špiček prstů mu vytryskl proud syrové magie! Naplnilo ho to, nadlehčilo a on plul na zpěněné vlně základní síly. Není divu, že mágové bojují o moc.

A tak dále. Jenže tohle všechno neměl na svědomí Mrakoplaš, ale Zaklínadlo v jeho hlavě. Začal Zaklínadlo upřímně nenávidět. Byl si skoro jistý, že kdyby bylo nevyplašilo všechna ostatní malá zaklínadla, která se pokusil naučit, mohl z něj být průměrný čaroděj a bez obtíží by se uživil.

Kdesi v hloubi Mrakoplašovy otlučené duše blýskl zubem červík vzpoury.

Dobrá, pomyslel si. Při první příležitosti, která se naskytne, půjdeš zpátky do Oktáva!

Posadil se.

„Kde to jsme, u všech čertů?“ ozval se slabým hlasem a rychle si rukama sevřel hlavu, aby se mu nerozpadla.

„V obchodě," odpověděl mu Dvoukvítek pohřebním hlasem.

„Doufám, že se tady dostanou i nože, protože bych si potřeboval uříznout hlavu," zasténal Mrakoplaš. Něco na tvářích jeho přátel způsobilo, že najednou vystřízlivěl.

„To byl jenom vtip," uklidňoval je. „No skoro vtip. Proč jsme v tom obchodě?"

„Nemůžeme ven," řekla Bethan.

„Zmizely totiž dveře," dodával Dvoukvítek další podrobnosti.

Mrakoplaš se postavil na roztřesené nohy.

„Oh," prohlásil. „Je to jeden z těch obchodů?"

„No ano," ozval se teď opatrně majitel krámku. „Je opravdu kouzelný, mizí a objevuje se, ano, ale ne, neřeknu vám proč, protože..."

„Mohl bych dostat sklenici vody?" ozval se slabým hlasem Mrakoplaš.

Majitel obchodu se zatvářil dotčeně.

„Nejdřív nemáte peníze, potom chcete sklenici vody," odsekl. „Nezdá se vám, že je to jako s tím prstem a rukou a..."

Bethan zavrčela a vyrazila přes místnost k malému mužíkovi. Ten se sice pokusil ucouvnout, ale už bylo pozdě.

Chytila ho vpředu za zástěru a zvedla ho tak, aby mu viděla přímo do očí. Šaty sice měla potrhané, vlasy neupravené, ale i tak se pro tu chvíli stala symbolem všech žen, které kdy přistihly chlapa, jenž palcem přidává jedné z misek na vahách života.

„Čas jsou peníze," zasyčela mu do tváře. „Máš třicet vteřin na to, abys mu donesl sklenici vody. To je docela slušný obchod, nezdá se ti?"

„No řeknu ti," řekl Dvoukvítek tiše Mrakoplašovi, „ta když se rozzlobí, tak je opravdu zlá, co?"

„No," přikývl Mrakoplaš bez znatelného nadšení.

„Dobrá, dobrá," uklidňoval ji majitel, který byl očividně otřesen.

„A pak nás pustíš ven," dodala Bethan.

„Jasně, to se mi docela hodí. Stejně jsem neměl v úmyslu prodávat. Zastavil jsem se na pár vteřin jenom proto, abych si zaměřil polohu, a vy jste vlezli dovnitř!"

Odšoural se korálkovým závěsem do vedlejší místnosti a vrátil se se sklenicí vody.

„Hezky jsem mu ji odpustil, aby byla studená," oznámil a vyhýbal se Bethaninu pohledu.

Mrakoplaš se podíval na tekutinu ve sklenici. Pravděpodobně byla původně docela čistá, ale o poháru už se to říci nedalo. Každý, kdo by vodu vypil, by zahubil desítky nevinných bacilů a bakterií.

Opatrně sklenici odložil.

„A já si teď dám pořádnou koupel," oznámila Bethan tónem, který nepřipouštěl odmluvy, a odešla dveřmi s korálkovým závěsem.

Majitel obchodu neurčitě zamával rukou a prosebně se zadíval na Dvoukvítka a Mrakoplaše.

„Není zlá," vysvětloval mu Dvoukvítek. „Bude si brát jednoho našeho přítele."

„A on už to ví?"

„Vypadá to, že vám ten meziplanetární obchod poslední dobou moc nejde, co?" zeptal se Mrakoplaš s tak účastným výrazem, jaký jen dokázal vykouzlit.

Mužík pokrčil rameny. „Asi byste tomu nevěřil. Víte, naučíte se nic moc nečekat, prodáte něco tu a něco tam, prostě si tak akorát vyděláte na živobytí. Ale ti lidé, se kterými se dneska člověk setká! Myslím ty s rudými hvězdami na čelech, no řeknu vám, já měl sotva čas otevřít obchod a oni už mi začali vyhrožovat, že mi ho vypálí. Prý je příliš kouzelný. No a co jim máte říct? Samozřejmě že je kouzelný."

„Takže je jich tady hodně, co?" zeptal se Mrakoplaš.

„Teď se objevili po celé Ploše, příteli. Ale neptejte se mě proč."

„Oni věří, že ta Rudá hvězda narazí do Plochy," vysvětlil mu Mrakoplaš.

„A narazí?"

„Moc lidí si to myslí."

„To je škoda. Obchod tady docela šel. Příliš kouzelný obchod! Budou povídat! Co je vlastně na magii špatného, to mi řekněte!"

„Co budete dělat?"

„Přestěhuju se do nějakého jiného vesmíru, je jich kolem..." odpověděl majitel krámku bezstarostně. „Děkuju, že jste mně o té hvězdě řekli. Mohu vás někde vyložit?"

Zaklínadlo v duchu Mrakoplaše koplo.

„E, snad ani ne," poděkoval Mrakoplaš. „Myslím, že bude nejlepší, když zůstaneme tady. Rádi bychom to viděli."

„Takže vy se té hvězdy nebojíte?"

„Hvězda je život, ne smrt," odpověděl zvláštním hlasem Mrakoplaš.

„Co jsi to řekl?"

„Co jsem řekl?"

„Udělal jsi to zase," zamračil se na něj Dvoukvítek a ukázal na něj obviňujícím prstem. „Říkáš různé věci a pak nevíš, že jsi je řekl!"

„Řekl jsem, že raději zůstaneme," bránil se Mrakoplaš.

„Ne, ty jsi řekl, že hvězda je život, ne smrt," nevzdával se Dvoukvítek. „Hlas jsi měl, jako když hoří starý

pergamen. Že měl?“ obrátil se k majiteli obchodu.

„To je pravda,“ potvrdil mužíček. „A taky bych řekl, že … měl nepřítomný výraz v očích.“

„Takže to bylo zase Zaklínadlo,“ znechuceně prohlásil Mrakoplaš. „Snaží se mě ovládnout. Ví, co se stane, a myslím, že se chce vrátit do Ankh-Morporku. A já taky,“ dodal vzdorovitě. „Můžete nás vyhodit tam?“

„To myslíte to velké město na Ankhu? To rozlehlé místo, co páchne močůvkou?“

„Má dlouhou a vznešenou minulost,“ odpověděl škrobeně Mrakoplaš s ublíženou pýchou lokálního patriota.

„No, mně jsi to tak nepopisoval,“ vložil se do řeči Dvoukvítek. „Mně jsi tvrdil, že je to jediné město, které už začalo jako zkažené.“

Mrakoplaš se zatvářil rozpačitě. „No jo, ale je to můj domov, moje rodné město, ne?“

„No, já vždycky říkám,“ ozval se majitel, „že domov je tam, kde si člověk pověsí klobouk.“

„Hm, nevím,“ začal Dvoukvítek, který měl rád ve všem ‚jasno, „tam, kde si pověsíte klobouk, je prostě věšák na klobouky. Domov je...“

„Půjdu připravit vaši cestu domů,“ ozval se spěšně majitel krámku, když se Bethan vrátila do místnosti. Rychle se kolem ní protáhl.

Dvoukvítek šel za ním.

Za závěsem byla malá místnost s postelí, špinavým sporákem a třínohým stolkem. Pak majitel obchůdku něco provedl se stolem, ozval se zvuk podobný zvuku zátky vytahované z hrdla láhve a v místnosti se od zdi ke zdi rozlil vesmír.

„Ničeho se nebojte,“ uklidňoval Dvoukvítka majitel, když kolem nich plula souhvězdí.

„Já se nebojím,“ odpověděl Dvoukvítek a oči se mu leskly.

„Aha,“ přikývl majitel obchodu trochu zklamaně. „Ten vesmír stejně není skutečný, vytváří ho právě tahle místnost.“

„A vy se můžete opravdu přenést kamkoliv?“

„To ne!“ odpověděl obchodník hluboce šokován. „Má to vestavěno množství pojistek a ochranných systémů. Nemělo by přece smysl cestovat někam, kde není vhodné, nebo dokonce žádné odbytiště nebo trh, že? A taky potřebujete vhodnou zeď, kde byste se mohl objevit, že ano. Aha, tady, tohle je váš vesmír. Vždycky jsem si říkal, že je takový droboučký. Spíš takový vesmírek...“

***

Tak, tady máme temné nekonečno vesmíru, myriády hvězd zářící jako rozsypaný diamantový prach nebo, jak říkají někteří, jako obrovské koule vodíku, které vybuchly kdesi daleko od nás. Ale je známo, že někteří lidé toho moc namluví.

Vzdálená světélka začal zastírat stín, který byl temnější než sám vesmír.

A odsud se zdál i větší, protože vesmír není ve skutečnosti nijak velký, zdá se vám takový, když jste uvnitř. Planety velké jsou, ale u nich se s tím počítá a co je zvláštního na tom, být takový, jaký se od vás čeká, že budete?

Ten temný tvar, který zakrývá hvězdy jako neslyšné boží kroky, to není planeta.

Je to želva, dlouhá od špičky své meteority dolíčkované hlavy ke špičce pancéřového ocasu šestnáct tisíc kilometrů.

Velká A’Tuin je obrovská. Gigantické ploutve se pomalu zvedají a dopadají a mačkají vesmír do podivných tvarů. Zeměplocha pomalu klouže oblohou jako královská galéra. Ale i Velká A‘Tuin teď zápasí, protože se noří z hlubin vesmíru a pracně vzdoruje děsivému tlaku na slunečních mělčinách. Tady, na pobřeží světla, je magie slabší. Bude to sice trvat ještě mnoho dalších dnů, ale Zeměplochu nakonec smete tlak reality.

Velká A‘Tuin to ví, ale vzpomíná si, že něco podobného už před mnoha tisíci lety udělala.

Oči vesmírné želvy, rudě světélkující v záři hvězdy, nejsou však upřeny na ni, ale na úzký pás vesmíru vedle ní ...

***

„Dobře, ale kde vlastně jsme my?“ zeptal se Dvoukvítek. Majitel obchodu, shrbený na své židli, jen pokrčil rameny.

„Já myslím, že nejsme nikde,“ odpověděl nakonec. „Jsme v cotangenciálním nesouladu nebo rozporu, řekl bych. Ale možná že se mýlím. Obchod většinou ví sám nejlíp, co má dělat.“

„Tím chcete říct, že vy to nevíte?“

„No, sem tam jsem se něčemu přiučil.“ Obchodník se vysmrkal. „Občas přistanu na světě, kde takovým věcem rozumějí.“ Obrátil ke Dvoukvítkovi pohled malých smutných očeк. „Vy máte laskavou tvář, pane. Vám to klidně řeknu.“

„Co mi řeknete?“

„Víte, není to žádný život, starat se o obchod. Nikde se nemůžete usadit, stále v pohybu, pořád otevřeno.“

„A proč tedy někde nezůstanete nastálo?“

„No, právě v tom to je. Nemůžu. Spočívá na mně kletba, abyste věděl. Je to strašlivá věc.“ Znovu se vysmrkal.

„A ta kletba vás odsoudila k tomu, abyste prodával v tomhle obchodě?“

„Navěky, pane, navěky. A pořád musím mít otevřeno! Už čtyři sta let! To ten čaroděj, víte? A já udělal hroznou věc.“

„On byl v obchodě?“

„No právě. Vzpomínám si přesně, co z mého zboží chtěl, ale když o něj požádal, tak já... já udělal jen takový ten zvuk, jako když chcete písknout, jenže dovnitř.“ Předvedl.

Dvoukvítek se zachmuřil, ale byl to laskavý člověk, připravený vždycky odpouštět.

„Aha,“ řekl pomalu. ‚Ale přesto...“

„To není všechno!“

„Oh.“

„Řekl jsem mu, že o něco takového v poslední době nebyl žádný zájem.“

„A předtím jste písknul, jak jste říkal?“

„Ano a možná že jsem se i trochu ušklíbl.“

„Á jé. Neřekl jste mu náhodou taky šéfe?“

„No, možná, možná že jsem mu tak řekl.“

„Hm.“

„Ale to pořád ještě není všechno.“

„Vážně?“

„No právě. Řekl jsem mu, že mu zboží objednám a že se může zastavit příští den ve stejnou dobou.“

„No, to by to skoro napravilo,“ pokýval hlavou uklidněný Dvoukvítek. Patřil k těm několika lidem v celém mnohovesmíru, kterým nevadilo, když jim obchodníci požadovanou věc objednávali a chtěli za ni mnohem vyšší cenu. Ta měla pokrýt náklady spojené s objednávkou a poštovným a pokrývala vlastně neschopnost obchodníků objednat příslušné zboží s pravidelnou dodávkou.

„Ten den jsem zavřel dřív.“

„Aha.“

„Lomcoval klikou, ale já měl na dveřích tabulku, víte takovou, co se na ni píše třeba ‚Přejímka zboží‘ nebo ‚Pro nemoc zavřeno‘. Slyšel jsem, jak buší do dveří, ale já se jen zasmál.“

„Vy jste se smál?“

„Jo. Asi takhle: chachacháááá!“

„Myslím, že to nebylo právě nejchytřejší,“ zavrtěl Dvoukvítek hlavou.

„Já vím, teď už to vím. Otec mi vždycky říkal: ‚Nikdy se nepleť do záležitostí mágů a čarodějů...‘ Pak jsem ho slyšel křičet něco o tom, že už nikdy nikomu nezavřu před nosem a spoustu podivných slov, kterým jsem nerozuměl, a obchod potom... bylo to hrozné, on oživl!“

„A od té doby se takhle touláte vesmírem?“

„Ano. Doufám, že jednoho dne narazím na čaroděje a možná budu mít na skladě věc, kterou bude chtít. Ale do té doby jsem odsouzen k tomu, toulat se z místa na místo — “

„To bylo ale strašné, udělat něco takového,“ řekl Dvoukvítek.

Prodavač si utřel nos do zástěry. „Děkuju vám.“

„Ale ani za to na vás nemusel seslat tak strašnou kletbu,“ dodal Dvoukvítek.

„Aha, no ano, máte pravdu.“ Majitel si uhladil zástěru a učinil statečný pokus se sebrat. „No ale všechny ty řeči vás do AnkhMorporku nedostanou, že?“

„Víte, co je legrační? Že já si koupil svoje Zavazadlo v podobném krámku, jako je ten váš. Byl jiný, ale podobný.“

„Ach ano, je nás několik,“ přikývl majitel a obrátil se nazpět ke stolu. „Obávám se, že ten čaroděj byl velice netrpělivý.“

„Navěky se toulat vesmírem,“ žasl Dvoukvítek.

„Tak tak. A k tomu ještě musíte šetřit pro případ, že by se vynořila kríze.“

„Kríze?“

„No, krízy, to jsou takové — “ majitel krámku se zarazil a zamyšleně svraštil čelo. „Víte, teď si už nějak nemohu vzpomenout, už je to tak dávno. Knizy, krýsy...“

„Něco jako hodně velké myši, které všechno sežerou?“

„Jo, to bude asi ono.“

***

„Počkej, nad něčím to přemýšlí,“ zarazil ho Cohen. Bezbrada unaveně zvedl hlavu. Bylo to příjemné, sedět klidně ve stínu. Došel právě k názoru, že ve chvíli, kdy se pokusil uprchnout z města plného šílenců, vydal se dobrovolně do rukou jednomu z nich. Přemýšlel, jestli bude mít dost času, aby toho mohl alespoň litovat.

Tajně doufal, že ano.

„Jasně že to myslí,“ přisvědčil trpce. „To přece vidí každý.“

„Myslím, že je to najde.“

„Ach, můj bože.“

„Chyť se toho!“

„Zbláznil ses?“ prohlásil Bezbrada.

„Já tu věc znám, věř mi. Nebo tady chceš zůstat se všemi těmi hvězdonoši? Možná že by si s tebou docela rádi popovídali.“

Cohen se přitočil k Zavazadlu, vyskočil na něj a obkročmo se posadil na víko. Zavazadlo si ho nevšímalo.

„Pospěš si,“ prohlásil. „Mám pocit, že každou chvilku vyrazí.“

Bezbrada pokrčil odevzdaně rameny a vyškrábal se za Cohena.

„Jo?“ začal. „A jak si myslíš, že to prove...“

***

Ankh-Morpork! Perla měst!

Samozřejmě, že to není zcela přesný popis, město nebylo ani kulaté, ani lesklé, ale i jeho největší nepřátelé by připustili, že když už ho chcete k něčemu přirovnat, pak by to mohla být hromada odpadků, pokrytá nezdravým slizem umírajícího hlemýždě.

Byla i větší města. Byla bohatší. Jistě existovala krásnější města. Ale ani jedno z měst mnohovesmíru nemohlo Ankh-Morporku konkurovat co do zápachu.

Prastaří, kteří znali všechny vesmíry a znali zápach Kalkuty, Xrcu i skličujícího Marsportu se shodovali na tom, že i tyhle dokonalé ukázky nasální poezie jsou pouhé stíny v porovnání se slavným pachem Ankh-Morporku.

Můžete mluvit o rybářských molech. Můžete mluvit o česneku. Můžete vzpomenout Francii. Pokračujte. Ale když jste necítili Ankh-Morpork za horkého letního dne, necítili jste nic!

Jeho občané jsou na to pyšní. Když je opravdu hezky, vynášejí si židle před domy, aby si odér skutečně vychutnali. Nafukují tváře, poklepávají si na prsa a trousí veselé poznámky o jeho jemných charakteristikách. Postavili morporskému ovzduší dokonce sochu, která má připomínat památnou událost z nedávné historie. Tenkrát se oddíly nepřátelské země pokusily jedné noci město přepadnout a podařilo se jim vyšplhat až na vrcholky hradební zdi. Tam vojáci s hrůzou zjistili, že se jim začaly rozpadat nosní ucpávky. Bohatí kupci, kteří žili dlouhá léta v zahraničí, si posílali domů pro speciálně zajištěné a zapečetěné lahve morporského vzduchu, pak si je v daleké cizině otvírali a čichali tu sílu, která jim vháněla slzy do očí.

Morporské povětří už mělo takovou moc.

Je jediný způsob, jak popsat účinek, který měl ankhmorporský vzduch na nos náhodného návštěvníka, a to zase jen pomocí přirovnání.

Představte si látku s tartanovou kostkou. Posypte ji konfetami. Pusťte na ni světla barevné hudby.

Vezměte chameleona.

Položte ho na tartan.

A pozorně ho pozorujte.

Vidíte?

To všechno vysvětluje, proč Mrakoplaš okamžitě potom, kdy se obchod zhmotnil v Ankh-Morporku, prohlásil:

„A jsme tady!“ Bethan zbledla a Dvoukvítek, který měl velmi špatný čich, se zeptal: „Jak to víš?“

Bylo to dlouhé odpoledne. Zhmotnili se v reálném vesmíru v mnoha městech a na mnoha zdech, protože, jak prohlásil majitel, v magickém poli Zeměplochy se výjimečně špatně určovaly přesné souřadnice.

Většina města byla napůl prázdná a patřila potulným skupinám bláznivých hvězdonošů.

„Odkud proboha všichni vylezli?“ ptal se Dvoukvítek, když prchli před dalším pomateným zástupem.

„V každém normálním člověku se ukrývá šílenec, který se občas pokouší dostat ven,“ prohlásil majitel. „Alespoň tak si to představuju já. Nikdo se nezbláznírychleji, než naprosto normální člověk.“

„To nedává smysl,“ zamračila se na něj Bethan, „a jestli ano, tak se mi to nelíbí.“

Hvězda už byla větší než slunce. Dnes nebude žádná noc. Na vzdáleném obzoru pracně zacházelo zeměplošské slunce, ale celkový dojem, kterým působilo i tak dost ošklivé město v rudém svitu, byl strašlivý. Vypadalo jako obraz, který namaloval po proflámované noci šílený malíř krémem na boty.

Ale byl to domov. Mrakoplaš se rozhlédl prázdnou ulicí na obě strany a cítil se téměř šťastný.

V podvědomí mu kopalo Zaklínadlo jako šílené, ale toho si nevšímal. Možná že skutečně magie slábla s tím, jak se hvězda přibližovala, nebo možná že měl Zaklínadlo už tak dlouho v hlavě, že si vypěstoval určitou duševní imunitu, ale zjistil, že mu může celkem úspěšně vzdorovat.

„Jsme určitě v docích,“ prohlásil bez zaváhání. „Cítíte ten mořský vzduch?“

„Oh,“ ozvala se Bethan, která se opírala o zeď. „Jasně.“

„To je, pane, tím ozonem,“ tetelil se Mrakoplaš. „To je nějaký vzduch!“ Zhluboka se nadechl.

Dvoukvítek se obrátil na majitele obchodu.

„Tak vám přeju, abyste brzo našel svého čaroděje,“ kývl na něj. „Je mi líto, že jsme nic nekoupili, ale mám všechny peníze v Zavazadle.“

Majitel obchodu mu něco vtiskl do ruky.

„To je malý dárek pro vás,“ řekl. „Budete ho potřebovat.“

Potom zmizel v krámku, zvonek nad dveřmi zacinkal, tabule s nápisem, „Zastavte se i zítra pro čerstvé pijavky“ a „Lízátka zde“ narazila bezradně do skleněné výplně dveří a obrysy obchodu vybledly. Vzápětí se objevila cihlová zeď, jako by tady nikdy nic jiného nebylo. Dvoukvítek nejistě natáhl ruku a dotkl se stěny, protože tomu stále ještě nemohl uvěřit.

„Co je v tom sáčku?“ chtěl vědět Mrakoplaš.

Sáček nebo spíš menší papírová taška ze silného hnědého papíru měla ucha z provázku.

„Jestli teď vystrčí nožičky,“ prohlásila Bethan, „tak o ní nechci ani slyšet.“

Dvoukvítek nahlédl dovnitř a vytáhl předmět, který v něm byl uložen.

„A to je všechno?“ zeptal se Mrakoplaš. „Domeček polepený mušličkama?“

„Je velmi užitečný," bránil svůj poklad Dvoukvítek. „Dají se do něj ukládat cigarety."

„A jediné, co opravdu potřebuješ, jsou cigarety, co?" pošťuchoval ho Mrakoplaš.

„Mně by se hodila láhev dobrého opalovacího oleje," ozvala se Bethan.

„Tak pojďte," pobídl je Mrakoplaš a vykročil po ulici. Ostatní se vydali za ním.

Dvoukvítka napadlo, že tady by možná byla na místě nějaká slova útěchy, takový tichý rozhovor s Bethan, který by ji odvrátil od smutných myšlenek a dodal jí trochu optimismu.

„Nebuď smutná," začal. „Pořád ještě je naděje, že Cohen zůstal naživu."

„Ale jo, proč by neměl být naživu?" odpověděla mu Bethan a dupala po kamenech dláždění, jako by každý z nich byl její osobní nepřítel. „Těžko by se ve svém povolání dožil pětaosmdesáti, kdyby umíral při každé příležitosti. Ale není tady."

„Moje Zavazadlo taky ne," utěšoval ji Dvoukvítek. „Já vím," dodal spěšně, „že to je trochu něco jiného."

„Myslíš, že Hvězda opravdu narazí na Plochu?"

„Ne," odpověděl Dvoukvítek s přesvědčením.

„Proč ne?"

„Protože si Mrakoplaš myslí, že ne."

S úžasem se na něj podívala.

„Víš," vysvětloval jí turista, „slyšela jsi o tom, co se dělá s mořskými řasami, ne?"

Bethan, která vyrůstala na Vortexských pláních, o moři zatím slyšela jenom divoké historky, které se jí vůbec nelíbily. Zatvářila se nechápavě.

„Jí se?"

„Ne, pověsíš si je přede dveře a ony ti řeknou, když se chystá déšť."

Další, co Bethan zjistila, bylo to, že nemá cenu pokoušet se porozumět, co Dvoukvítek povídá. Jediné, co mohla udělat, udělala. Snažila se udržovat s konverzací krok, čekat, až zahne do známé uličky, a zase si hezky naskočit.

„Aha," přikývla.

„A Mrakoplaš je úplně stejný," končil Dvoukvítek. „Jako mořské řasy."

„Ano. Kdyby tady byl důvod, proč se bát, on by se bál. Jenže on se vůbec nebojí. Naopak, ta hvězda je jedna z mála věcí, které se za celou tu dobu, co jsme spolu, nepolekal. Jestli se Mrakoplaš nebojí, dej na má slova, pak se opravdu není čeho bát."

„Takže chceš říct, že nebude pršet?"

„No, ano. Metaforicky řečeno..."

„Aha." Bethan se rozhodla neptat se, co to znamená „metaforicky řečeno", pro případ, že by to mělo něco společného s mořskými řasami.

Mrakoplaš se otočil.

„Pojďte, už je to jenom kousek."

„A kam jdeme?" zeptal se Dvoukvítek.

„Na Neviditelnou univerzitu, samozřejmě."

„A myslíš, že je to rozumné?"

„Asi ne, ale stejně tam — " Mrakoplaš se zarazil a tvář se mu stáhla bolestí. Přitiskl si ruce k uším a zasténal.

„Zaklínadlo ti dělá potíže?"

„Hmmm!"

„Zkus zpívat."

Mrakoplaš se zatvářil zle. „Hlavně se musím zbavit té věci, co mám v hlavě," řekl stísněným hlasem. „Vrátím ji do knihy, kam patří. Chci svou hlavu nazpět!"

„No jo, ale potom — " začal Dvoukvítek a zarazil se. Slyšeli to všichni. Vzdálený zpěv a dupot mnoha nohou.

„Myslíte, že jsou to zase hvězdonoši?" zeptala se Bethan.

Byli to oni. První z davu se objevili za rohem nějakých třicet metrů daleko a nad hlavou mávali špinavou bílou vlajkou, na které byla namalována osmicípá rudá hvězda.

„To nejsou jenom hvězdonoši," ozval se Dvoukvítek. „To je kdekdo."

Dav procházející kolem nich je smetl s sebou. V jedné chvíli stáli na opuštěné ulici, v příští je městem unášela vlna lidských těl.

***

Ve vlhkých tunelech hluboko pod univerzitou zablikalo světlo pochodní. Hlavy osmi nejvyšších Řádů, jeden za druhým, pomalu postupovaly kupředu.

„No, alespoň je tady dole chládek," ozval se jeden. „Ale my bychom tady neměli být."

Trémon, který celou společnost vedl, mlčel. O to víc přemýšlel. Myslil na lahvičku oleje, zastrčenou za pasem, a na osm klíčů, které nesli mágové — na těch osm klíčů, které otevřou osm zámků na Oktávových řetězech. Myslel si, že staří mágové, kteří cítí odliv magie, jsou zaměstnáni svými vlastními starostmi a ztrácejí ostražitost. Myslel na to, že už během několika minut bude v rukou svírat Oktáva, největší pokladnici a zdroj magie na celé Zeměploše.

Navzdory chladu v chodbách se začal potit.

Konečně dorazili ke dveřím potaženým olovem, zasazeným do hladké kamenné stěny. Trémon vytáhl z kapsy těžký klíč — poctivý železný klíč — ne jako ty podivné a pokroucené tvary, které se hodily do zámků na řetězech Oktáva. Kápl do zámku trochu oleje, zasunul do něj klíč a otočil jím. Zámek vzdorovitě zaskřípěl a odemkl se.

„Takže jsme stále ještě všichni zajedno?“ zeptal se Trémon. Odpověděl mu sbor nepříliš ochotných, nicméně souhlasných hlasů.

Strčil do dveří.

Převalil se přes ně proud teplého hustého a olejovitého vzduchu. Prostor byl plný pištivého a nesmírně nepříjemného štěbetání. Z každého nosu, prstu a vousu začaly vyletovat malé oktarínové jiskřičky.

Čarodějové, naklonění v proudu zbytkové magie, která odtékala z místnosti, pomalu postupovali kupředu. Kolem nich se hihňaly a pleskaly křídly napůl nezřetelné obrysy. Byly to noční můry, obyvatelé Podzemních rozměrů, kteří se neustále pokoušeli (s pomocí těch věcí, které nazveme rukama jen proto, že je měli na konci paží) najít nějaké slabé místo, kterým by mohli vniknout do světelného kruhu představujícího vesmír logiky a řádu.

I v tomhle čase, tom nejtěžším pro všechny magické síly, v místnosti navržené tak, aby utlumila magii, Oktávo hučel a praskal silou.

Pochodně tady byly zbytečné. Oktávo plnil místnost zvláštním matným svitem, nebylo to světlo v pravém slova smyslu, ale opak světla. Opakem světla totiž není tma, tma je jen jeho nepřítomnost, a to, co vyzařovalo z velkého grimoáru, byl tajemný svit, světlo, které leží na opačném konci temnoty, tušené, prchavé, neskutečné a vytoužené — lehké fantastično.

Mělo dost obyčejnou, načervenalou barvu.

Jak je známo, Oktávo byl přikován k vyřezávanému pultu. Ten představoval směsici ptačích a hadích tvarů a vypadal až nezdravě živý. Dvě lesklé oči sledovaly mágy se špatně skrývanou nenávistí.

„Viděl jsem, jak se pohnul,“ ozval se jeden z čarodějů.

„Jsme v bezpečí, dokud se nedotkneme knihy,“ prohlásil Trémon. Z pasu vytáhl roličku pergamenu a roztáhl ji.

„Přines sem pochodeň a zadus tu cigaretu!“

Čekal výbuch uražené pýchy. Ale nic takového nepřišlo. Místo toho postižený čaroděj skutečně vytáhl z úst zbytek cigarety, hodil jej na zem a pečlivě zašlápl.

Trémon v duchu zajásal. Takže dělají, co jim řeknu, alespoň zatím. Ale to stačí, to mi úplně stačí.

Upřel oči na pergamenový svitek a přelétl řádky, které napsal mág dnes už dávno mrtvý.

„Dobrá,“ řekl nahlas. „Tak tedy: Aby zklidnila se Věc, ta která jest strážcem...“

***

Dav proudil přes most spojující Morpork s Ankhem. Řeka pod mostem, obyčejně vzdutá záplavou špinavých vod, se změnila v malou říčku, ze které stoupala pára.

Most se třásl pod nohama zástupu mnohem silněji, než bylo běžné. Po bahnitém dně, které bývalo řekou, se rozběhly podivné vlnky. Ze střechy nedalekého domu spadlo několik tašek.

„Co to bylo?“ zeptal se Dvoukvítek.

Bethan se podívala za jejich záda a vykřikla. Vycházela hvězda. Zatímco slunce se pro vlastní bezpečnost rychle nořilo pod okraj Plochy, obrovský kotouč hvězdy stoupal vzhůru, až vystoupil několik stupňů nad obzor.

Zatáhli Mrakoplaše do relativního bezpečí jakéhosi domovního výklenku. Dav si jich nevšímal a hnal se dál, bezhlavý jako hejno lumíků.

„Ta hvězda má skvrny,“ ozval se najednou Dvoukvítek.

„Ne,“ odpověděl mu Markoplaš. „To jsou... věci. Kolem hvězdy létají věci. Jako slunce kolem Plochy. Ale jsou ke hvězdě mnohem blíž, protože, protože...“ zarazil se. „Už jsem to skoro věděl!“

„Co jsi věděl?“

„Musím se toho Zaklínadla zbavit!“

„Kudy se dostaneme na univerzitu?“ zeptala se Bethan.

„Tudy,“ ukázal Mrakoplaš rukou.

„Tam to musí být moc pěkné. Jdou tam všichni.“

„Tak by mě zajímalo proč?“ ozval se Dvoukvítek.

„Nevím to sice jistě, ale nevěřím, že by se chtěli zapsat k večernímu studiu,“ zamračil se Mrakoplaš.

Ve skutečnosti dav univerzitu oblehl a dobýval. Přesněji řečeno dobýval ty části, které byly za dne běžně vidět. Dav před branami měl dva zásadní požadavky. Chtěl aby: a) mágové přestali dělat hlouposti a zbavili se hvězdy, nebo, a tento požadavek prosazovali hvězdonoši, b) zastavili veškerá kouzla a spáchali sebevraždu a tak současně zbavili Zeměplochu kletby magie a hrozby na nebi.

Čarodějové uvnitř ovšem neměli ani ponětí, jak vyhovět bodu a) a ani v nejmenším chuť vyhovět bodu b) a tak se většina z nich klonila k bodu c), který říkal, aby se nahrnuli k tajným východům a utekli tak rychle, jak to jenom jde, a raději ještě rychleji.

Ty zbytky magie, které ještě ve zdech univerzity zbývaly, byly použity k zajištění velkých bran. Teprve teď začalo mágům docházet, že je sice skvělé mít obrovské a těžké brány zamčeny kouzly a magickými pomůckami, ale že by nebývalo od věci, kdyby na ně stavitelé připevnili i jiné bezpečnostní systémy, jako například pár pořádných kovových závor.

Na náměstí před branami hořelo několik velkých ohňů, spíš pro efekt než pro co jiného, protože hvězda sálala jako rozpálená výheň.

„Ale hvězdy jsou stále ještě vidět,“ upozorňoval je Dvoukvítek. „Myslím ty malé, na černé obloze.“

Mrakoplaš si ho nevšímal. Upíral oči na brány. Skupina hvězdonošů spojená s obyčejnými lidmi se je pokoušela vyrazit těžkým kůlem.

„Je to marné," vzdechla Bethan. „Nikdy se dovnitř nedostaneme. Kam jdeš?"

„Na procházku," odsekl jí Mrakoplaš a rozhodným krokem se vydal k boční uličce.

Tady narazili jen na dva revolucionáře na volné noze, kteří se zabývali pleněním obchodů. Mrakoplaš si jich nevšímal, ale sledoval zeď univerzity, až k místu, kde vytvořila s protilehlými domky úzkou temnou uličku, která páchla stejně jako většina podobných nešťastných uliček kdekoliv na světě.

Pak začal velmi pečlivě prohlížet kameny ve zdi. Zeď tady byla skoro sedm metrů vysoká a její koruna byla poseta ostrými železnými špicemi.

„Potřeboval bych nůž," obrátil se Mrakoplaš ke svým společníkům.

„Chceš si prosekat cestu dovnitř?" zarazila se Bethan.

„Hlavně mi najděte ten nůž," nedal se vyvést z míry Mrakoplaš. Začal oklepávat jednotlivé kameny.

Bethan a Dvoukvítek se na sebe podívali a s pokrčením ramen se vypravili uličkou. Zanedlouho se vrátili s několika noži a Dvoukvítek nesl dokonce meč.

„Prostě jsme si je tam vzali," oznamovala mu Bethan.

„Ale nechali jsme tam nějaké peníze," dodával Dvoukvítek. „Tedy byli bychom tam nechali nějaké peníze, kdybychom je s sebou měli — "

„Trval na tom, že tam musíme nechat alespoň napsaný lístek," přerušila ho Bethan unaveně.

Dvoukvítek se vytáhl do celé své výšky, což za to ani nestálo.

„Nevidím jediný důvod, proč — "

„No jo, no jo, jasně," povzdechla si Bethan a otráveně si sedla. „Já vím, že ne. Mrakoplaši, všechny obchody byly rozbité napadrť, všude byli lidé a brali si, co je napadlo, na druhé straně ulice dokonce vykrádali obchod s hudebními nástroji, věřil bys tomu?"

„Ale jo," přikývl Mrakoplaš, zvedl jeden nůž a zamyšleně zkoušel čepel. „Předpokládám, že to byly vozembouchy."

Zastrčil čepel mezi kameny, zakroutil jí a rychle ustoupil stranou. Ze zdi vypadl těžký kámen. Zvedl hlavu, tiše počítal a zakrátko ze zdi vypadl další kámen.

„Hej, pojďte mi pomoct, jo?" Netrvalo dlouho a byl v polovině výšky zdi a s nohama a rukama v otvorech po vypadlých kamenech uvolňoval ze zdi další.

„Je to tady už celý staletí," nesl se jeho hlas seshora. „Některé kameny nemají totiž maltu. To je tajnej vchod, víte? Pozor, tam dole!"

Do uličky dopadl další kámen.

„Udělali to studenti, ale už dávno," pokračoval v práci Mrakoplaš. „V noci je to celkem pohodlná cestička ven a zase nazpět."

„Aha," usmál se Dvoukvítek, „já tomu rozumím. Přes zeď a hurá do osvětlených hospůdek a vinárniček, k pití, zpěvu a recitování veršů, co?"

„No skoro, jen bys z toho musel vynechat ten zpěv a verše," zabručel Mrakoplaš. „Jestli se nepletu, pár těch kovových hrotů by mělo být taky volných — " V uličce něco zazvonilo.

„Na druhé straně to není zdaleka tak vysoko," ozval se jeho hlas za chvilku. „Tak polezte. Jestli teda chcete."

***

Tak Mrakoplaš, Bethan a Dvoukvítek vstoupili na půdu Neviditelné univerzity.

A zatím jinde, hluboko pod ní...

Osm čarodějů, kteří jeden na druhého vrhali ustrašeně pohledy, vložilo své klíče do zámků a otočilo jimi. Ozval se slaboučký falešný zvuk a velký zámek se otevřel.

Oktávo byl volný! Na jeho vazbě se odrážel slabý oktarínový svit.

Trémon se naklonil, zvedl ho a ani jeden z ostatních neprotestoval. Rukou mu proběhlo slabé brnění.

Obrátil se ke dveřím.

„A teď do velké síně, bratři," prohlásil rozechvělým hlasem, „a když dovolíte, já vás povedu."

Ani tentokrát se neozvala jediná námitka. Mágové se rozestoupili.

S knihou pod paží došel k východu. Byla horká a měl pocit, že píchá.

Při každém dalším kroku čekal výkřik, nějaký protest, ale nic takového se nestalo. Musel sebrat všechnu pevnou vůli a sebepřemáhání, aby se nezačal smát. Bylo to mnohem snazší, než čekal.

Ostatní byli sotva v polovině tísnivé podzemní místnosti, když Trémon procházel dveřmi ven, a i kdyby si někteří z nich všimli podivného chvění jeho ramen, bylo pozdě. Rychle překročil práh, chytil za kliku, přibouchl dveře a otočil klíčem. Pak se rozesmál.

Spokojeným krokem prošel chodbou a vůbec si nevšímal zuřivých výkřiků podvedených mágů, kteří právě zjišťovali, jak marné je pronášet zaklínadla v místnosti, která je kouzlotěsná.

Oktávo se začal kroutit, ale Trémon ho svíral pevně. Rozběhl se a snažil se nemyslet na odporný pocit, který cítil pod svou paží. Cítil, jak se kniha postupně mění ve tvary chlupaté, kostnaté, šupinaté i ostnaté, a ztratil v ruce cit. Štěbetavé zvuky, které vycházely z knihy už předtím, teď zesílily a přidaly se k nim ještě další — poťouchlé zvuky, vábivé zvuky, zvuky vydávané nepředstavitelně strašlivými tvory, kteří defilovali v Trémonových představách. Když pádil napříč Velkou síní a dál po hlavním schodišti, začaly se kolem něj pohybovat, měnit a stahovat okolní stíny. Uvědomil si, že ho něco pronásleduje, jakési hopkavé stvoření, jehož nožky škrabaly po dláždění. Pohybovalo se odporně rychle. Na zdech se tvořila námraza. Dveře, kolem kterých probíhal, se ho snažily pohltit. Měl pocit, že

schodiště pod nohama se mu pohybuje jako jazyk obrovského zvířete...

Trémon nestrávil dlouhé hodiny v té podivné místnosti, které se na univerzitě říkalo cvičebna, pro nic za nic. Tam si vypěstoval duševní svaly. Nevěř svým smyslům, říkal si, ty mohou být oklamány. Pod nohama máš schodiště, někde tady musí být, uvědom si tu skutečnost svou vůlí, přivolej je do reality, vždyť po něm stoupáš vzhůru, člověče. A snaž se, hodně se snaž, protože tohle všechno není jen tvá představivost.

***

Velká A'Tuin zpomalila.

Zapřela se ploutvemi velikosti světadílů, aby odolala tlaku mezihvězdných proudů, a čekala.

Věděla, že nebude čekat dlouho...

***

Mrakoplaš se pomalu vplížil do Velké síně. Hořelo tam několik pochodní a místnost vypadala, jako by byla připravena k nějakému magickému rituálu. Jenže obřadní svícny byly převrženy, složité obrazce nakreslené na zemi byly rozmazány, jako by po nich někdo tančil, a vzduch byl plný zápachu, který byl i podle benevolentních měřítek AnkhMorporku odporný. Mrakoplaš ucítil závan síry, ale ten jen podtrhoval něco mnohem horšího. Vzdáleně se to podobalo pachu dna vypuštěného rybníka.

Odněkud zdálky sem dolehla hromová rána a změť výkřiků.

„Vypadá to, že brány povolily," naklonil Mrakoplaš hlavu na stranu.

„Zmizme odsud," žadonila Bethan.

„Do podzemí se musí tudy," ukázal Mrakoplaš a vykročil jedním obloukem.

„Ty chceš jít tam dolů?"

„No a? Vy raději zůstanete tady?"

Vytáhl z držáku na zdi jednu pochodeň a začal sestupovat po schodech.

Minuli několik odpočívadel a schody už nebyly obložené mramorem, ale změnily se v obyčejné kamenné stupně. Tu a tam narazili na otevřené dveře.

„Něco slyším," prohlásil Dvoukvítek.

Mrakoplaš natáhl uši. Zdálo se, že z hlubiny pod nimi se skutečně ozývá nějaký hluk. Nezněl strašidelně. Zněl, jako když několik lidí buší do dveří a křičí „hej!".

„Nejsou to ty strašné věci z Podzemního rozměru, o kterých jsi nám vyprávěl, že ne?" zeptala se Bethan.

„Ne, ty tak nenadávají," uklidňoval ji Mrakoplaš. „Jdeme dál."

Pospíchali vlhkými chodbami, vedeni zuřivými kletbami a hlubokým sípavým kašlem, který je z neznámého důvodu uklidňoval. Dospěli totiž k názoru, že ať už tak kašle a sípe cokoliv, nemůže to být nebezpečné.

Nakonec došli až ke dveřím zasazeným v rozlehlém výklenku. Dveře byly tak silné, že by byly odrazily i nápor mořských vln. Ve výši očí v nich bylo malé zamřížované okénko.

„Hej!" vykřikl Mrakoplaš. Nebylo to právě nejchytřejší, ale jeho nic chytřejšího nenapadlo.

Uvnitř se rozhostilo bezdeché ticho. Pak se na druhé straně dveří ozval pomalý hlas. „Kdo je to tam venku?"

Mrakoplaš ten hlas poznal. Vytrhl ho z přítomnosti a přenesl o mnoho let zpátky do hrůzy horkých odpolední v posluchárně. Byl to hlas Lemuela Odfrkla, který si kdysi vzal za své vtlouci Mrakoplašovi do hlavy základy vyvolávání duchů a věštění z křišťálové koule. Nedostudovaný čaroděj si okamžitě vybavil ty pronikavě oči v poněkud prasečí tváři a jízlivý hlas: „A teď sem půjde pan Mrakoplaš a nakreslí nám na tabuli základní symbol, který se používá..." Potom nekonečná cesta čekající třídou, během níž si snažil vzpomenout, co ten jízlivý hlas před chvílí drmolil. Ještě teď cítil to strašlivé sucho v krku a pocit bezmocné viny. Jenže s tím neměly Podzemní rozměry nic společného.

„Prosím, pane, to jsem já, Mrakoplaš, pane," vykvikl. Viděl, jak se na něj Dvoukvítek a Bethan tázavě podívali, a odkašlal si. „Ano," dodal nejhlubším hlasem, který ze sebe dokázal vyloudit, „to jsem já. Mrakoplaš. Aby bylo jasno."

Na druhé straně dveří se ozval spěšný šepot.

„Mrakoplaš?"

„Nakopl až co?"

„Já kdysi učil jednoho mládence a ten tedy nebyl nijak..."

„Zaklínadlo, vzpomínáte?"

„Mrakoplaš?"

Za dveřmi bylo chvilku ticho. Pak se někdo nahlas zeptal: „Předpokládám, že v zámku není klíč zvenčí?"

„Ne," odpověděl Mrakoplaš.

„Co říkal?"

„Říkal, že ne."

„Takový byl vždycky."

„Hm, kdo je tam?" přiblížil se Mrakoplaš ke dveřím.

„Mistři magie," odpověděl mu zevnitř pyšně jakýsi hlas.

„A proč?"

Uvnitř se znovu rozhostilo ticho a pak se ozval celý sbor šeptajících hlasů.

„No, my jsme tady totiž zamčení," odpověděl mu potom zdráhavě jiný hlas.

„Cože? S Oktávem?“

Šepty, šepty.

„No, ve skutečnosti tady Oktávo není, tedy jaksi on tady ve skutečnosti není,“ odpověděl tentýž hlas pomalu.

„Ale vy ano?“ ujišťoval se Mrakoplaš tím nejnevinnějším tónem, na který se zmohl, a šklebil se při tom jako nekrofil v márnici.

„No, dalo by se to tak skoro vyjádřit.“

„Mohli bychom pro vás něco udělat?“ zeptal se ochotný Dvoukvítek.

„Mohli byste se pokusit dostat nás odsud,“ zněla odpověď.

„Nedal by se ten zámek otevřít paklíčem?“ zeptala se Bethan.

„To je zbytečný,“ ušklíbl se Mrakoplaš. „Ten je tak zajištěnej, že se vám o tom ani nezdálo.“

„Myslím, že Cohen by to dokázal,“ prohlásila Bethan oddaně. „Ať už je kdekoliv.“

„Jasně, a Zavazadlo by si s těmi dveřmi taky rychle poradilo,“ přitakal jí Dvoukvítek.

„No tak dobrá,“ ukončila debatu Bethan. „Co kdybychom zase chvilku vyšli na čerstvý vzduch, tedy na čerstvější?“ Obrátila se k odchodu.

„Počkejte, počkejte! To jste celí vy. Starýho Mrakoplaše podle vás zase nic nenapadne, co? Kdepak, Mrakoplaš je tady jen tak do počtu, co? Až půjdete kolem, můžete si do něj kopnout, ať je alespoň k něčemu! Hlavně na něj nespoléhejte, on je totiž...“ .

„Dobrá,“ zarazila jeho výlev Bethan. „Tak si poslechněme, co máš.“

„... absolutní nula, nepodarek, prostě takovej... co?“

„No, tak nám řekni, jak chceš ty dveře otevřít?“ obrátila se na něj Bethan.

Mrakoplaš na ni zíral s otevřenými ústy. Pak se podíval na dveře. Byly opravdu velmi masivní a zámek se tvářil neobyčejně mazaně.

Jenže on už se jednou kdysi dávno dovnitř dostal. Student Mrakoplaš tenkrát prostě do dveří strčil a ty se jednoduše otevřely. Vteřinu potom vyskočilo z Oktáva Zaklínadlo, usadilo se mu v hlavě a zničilo mu život.

„Podívejte se,“ ozval se za mříží hlas, který se snažil být tak laskavý, jak to jen šlo. „Víte co, běžte a pokuste se najít nějakého mága, to by bylo nejlepší!“

Mrakoplaš se zhluboka nadechl.

„Ustupte,“ zasípal.

„Cože?“

„Najděte si něco, za co byste se mohli schovat,“ vyštěkl a hlas se mu chvěl jen velice nepatrně. „A vy taky,“ obrátil se k Bethan a Dvoukvítkovi.

„Ale ty přece nemůžeš...“

„Myslím to vážně!“

„On to fakt myslí vážně,“ řekl Dvoukvítek. „Podívej se na tu malou žilku, co má na čele, když mu začne takhle nabíhat, víš, tak to znamená že —

„Ticho!“

Mrakoplaš nejistě zvedl ruku a namířil jí na dveře.

Nastalo naprosté ticho.

Bohové, pomyslel si, co se teď stane?

Kdesi vzadu, v temnotě jeho mozku se nejistě pohnulo Zaklínadlo.

Mrakoplaš se pokusil naladit na stejnou vlnu, nebo jak se tomu říkalo, s kovem zámku. Kdyby se mu podařilo vnést mezi atomy kovu zmatek a nesoulad, měl by se zámek rozpadnout...

Nic se nestalo.

Pracně polkl a obrátil pozornost ke dřevu. Bylo staré a napůl zkamenělé, pravděpodobně by nehořelo, ani kdyby je někdo polil olejem a hodil do krbu. Přesto se pokusil prastarým molekulám vysvětlit, že by měly začít poskakovat nahoru a dolů a zkusit se trochu zahřát.

V hrobovém tichu vlastního mozku se ošklivě díval na Zaklínadlo, ale to se tvářilo přihlouple a dělalo, jako že nic.

Potom začal přemýšlet o vzduchu kolem dveří, jak by ho mohl prostorově pokřivit tak, aby se celé dveře přenesly do jiného rozměru.

Dveře tam stály a jejich výraz byl pevně odmítavý.

Mrakoplaš se začal potit a v myšlenkách se znovu vydal středem pošklebujících se spolužáků na tu nekonečnou trapnou pouť k černé tabuli stojící kdesi daleko vpředu. Se zoufalým výrazem se znovu obrátil k zámku. Musí být vyroben z malých kousků kovu, ty nebudou nijak těžké...

Od mříže k němu dolehl slaboučký zvuk. Byl to zvuk, jaký vydávají mágové, ve kterých povolilo napětí, a teď vrtí hlavou.

Někdo zašeptal: „Já vám to říkal — “

Pak se ozval slabý skřípavý zvuk a cvaknutí.

Mrakoplašova tvář se změnila v masku. Z brady mu odkapával pot.

Ozvalo se další kovové cvaknutí a zaskřípání neochotných západek. Trémon sice zámek naolejoval, ale olej pohltila rez a prach mnoha uplynulých let, a když chce mág čímkoliv pohnout bez použití mechanických prostředků, má k dispozici jedinou páku a sílu. Vlastní mozek a vědomí.

Mrakoplaš dělal, co mohl, aby mu protiváha nevytlačila mozek ušima.

Zámek zachřestil. Kovové čípky se pohnuly ve vyježdených drážkách, poddaly se a odstrčily západky.

Páčky zaklapaly, zuby zaskřípaly. Potom se ozval protáhlý skřípavý zvuk, který srazil Mrakoplaše na kolena.

Dveře se pomalu otevřely dokořán. Čarodějové se jeden po druhém opatrně kradli ven.

Dvoukvítek s Bethan pomohli Mrakoplašovi na nohy. Tvář měl bílou jako stěna a slabě se potácel.

„To nebylo špatné," prohlásil jeden z osmi vysvobozených čarodějů, který si pečlivě prohlížel obrovský zámek. „Možná trochu pomalé."

„Na to zapomeň," štěkl na něj Jiglad Budiž. „Potkali jste vy tři někoho, když jste šli sem dolů?"

„Ne," odpověděl Dvoukvítek.

„Někdo ukradl Oktáva."

Mrakoplašovi vyletěla hlava. Oči se mu zaostřily.

„Kdo?"

„Trémon — "

Mrakoplaš polkl. „Vysokej kluk?" zeptal se. „Řídký vlasy a vypadá trochu jako fretka?"

„No, teď, když o tom tak mluvíš..."

„Byl v tý samý třídě jako já," pokračoval Mrakoplaš. „Vždycky se o něm říkalo, že to dotáhne daleko."

„Jestli otevře Oktáva, dotáhne to ještě dál," zavrčel jeden z mágů, který si roztřesenými prsty rychle balil cigaretu.

„Proč?" zeptal se Dvoukvítek. „Co se stane?"

Mágové se podívali jeden po druhém.

„To je prastaré tajemství, které se po staletí předává mezi zasvěcenými, a my o něm nemůžeme mluvit s nevědomým," řekl odmítavým tónem Budiž.

„Ale no tak," prohlásil Dvoukvítek.

„No dobrá, teď už na tom pravděpodobně nezáleží. Jeden mozek nepojme všechna Zaklínadla, natož aby je udržel. Zaklínadla se uvolní a vznikne otvor."

„Cože? V jeho hlavě?"

„Ne, ve hmotě vesmíru," vysvětloval Budiž. „On si možná myslí, že je stačí kontrolovat sám, ale — "

Ten zvuk ucítili dřív, než ho zaslechli. Začal kdesi v jádrech kamenů jako pomalé vibrace a pak náhle přešel do vysokého jekotu, který proletěl ušními bubínky a zařízl se přímo do mozku. Zněl, jako když lidský hlas zpívá, přednáší nebo pláče, ale byla v něm hlubší a mnohem strašlivější harmonie.

Mágové zbledli. Pak se jako na povel otočili a vyrazili vzhůru po schodech.

Před budovou se shromáždil dav. Někteří lidé drželi nehnutě pochodně, jiní se zarazili nad hromadami hořlavých předmětů, které rovnali ke zdi. Všichni však svorně zvedali oči vzhůru ke Věži umění.

Mágové si proklestili cestu nehybným zástupem a zvedli hlavy.

Obloha byla plná měsíců. Všechny byly třikrát větší než vlastní měsíc Plochy a převážně ve stínu. Byly z nich vidět jen malé růžové srpky, od kterých se odráželo světlo Rudé hvězdy.

Jenomže na tom podivném pozadí se na vrcholu věže odehrávala divoká scéna. Bylo v ní jen matně vidět temné tvary, ale ty nepůsobily ani v nejmenším uklidňujícím dojmem.

Zvuk se teď změnil na něco, co se podobalo mnohonásobně zesílenému bzukotu obrovské vosy.

Někteří z čarodějů padli na kolena.

„On to skutečně udělal," povzdechl Budiž a zavrtěl hlavou. „Otevřel Cestu!"

„Ty věci tam nahoře," zeptal se Dvoukvítek, „to jsou skuteční démoni?"

„Oh démoni," ušklíbl se Budiž. „Obyčejní démoni, to by byla velikonoční jehňátka v porovnání s tím, co se sem pokouší prodrat."

„Jsou horší, než si kdokoliv z nás dokáže představit," přidal se k němu Lemuel Odfrkl.

„No já si dovedu představit dost odporné věci," zamračil se Makoplaš.

„Tak tyhle jsou ještě horší."

„Oh."

„A co máte v úmyslu s tím dělat?" ozval se jasný hlas za nimi.

Otočili se. Stála tam Bethan a se založenýma rukama na ně upírala pohled.

„Prosím?" zeptal se Budiž.

„Jste přece mágové, ne?" pokračovala. „No tak s tím něco udělejte!"

„Cože, mají si poradit s tímhle?" pípnul Mrakoplaš.

„Víš snad o někom jiném, kdo by to dokázal?"

Budiž se protlačil dopředu. „Madam, já se obávám, že tak docela nerozumíte o co — "

„Všechny obludy z Podzemního rozměru se nahrnou do našeho vesmíru, je to tak?"

„No, ano, ale — "

„Všechny nás sežerou obludy, které mají místo obličeje chapadla, je to tak?"

„No, tak příjemné to nebude, ale jinak máte — "

„A vy prostě dovolíte, aby se to jen tak stalo?"

„Poslyš," snažil se ji zarazit Mrakoplaš, „už je po všem, nevidíš? Zaklínadla už zpátky do knihy nedostaneš, co bylo řečeno, už nevrátíš, nemůžeš ani — "

„Můžete to zkusit!"

Mrakoplaš si těžce vzdychl a obrátil se ke Dvoukvítkovi.

Dvoukvítek byl pryč. Mrakoplašovy oči se jako přitahované magnetem otočily nazpět k věži. Právě včas, aby spatřil, jak v jejím vchodu mizí malá boubelatá postava s mečem v nešikovné ruce.

Mrakoplašovy nohy se tentokrát rozhodly samy od sebe, a na rozdíl od jeho mozku všechno pochopily špatně.

Ostatní mágové se na něj ochromeně dívali.

„No?“ otočila se k nim napůl vyzývavě a napůl tázavě Bethan. „On tu odvahu má.“

Mágové se pokoušeli nedívat jeden na druhého.

Nakonec promluvil Budiž. „Myslím, že bychom to mohli opravdu zkusit. Nevypadá to, že by se to šířilo.“

„Jenže nám zbývá tak málo magie, že to skoro nestojí za řeč,“ ozval se jeden z ostatních čarodějů.

„Má snad někdo lepší nápad?“

Jeden po druhém se mágové obrátili a vlekli se ke věži. Obřadní roucha jim světélkovala ve strašidelném svitu Rudé hvězdy.

Věž byla uvnitř prázdná a kamenné stupně schodiště byly vestavěny ve spirále přímo do obvodové zdi. Dvoukvítek byl už několik otáček nad zemí, když ho Mrakoplaš dohonil.

„Počkej,“ volal tak veselým hlasem, jaký se mu podařilo z hlasivek vyloudit. „Neuraz se, ale tohle je záležitost spíš pro lidi, jako je Cohen, než pro tebe.“

„Byl by tady něco platný?“

Mrakoplaš zvedl oči k jedovaté záři, která se prořezávala vzdáleným otvorem na vrcholu schodiště.

„Nebyl,“ připustil nakonec.

„Takže v tom případě tam budu stejně platný jako on, nebo ne?“ odpověděl Dvoukvítek a potěžkal ukořistěný meč.

Mrakoplaš šel za ním a držel se tak blízko u zdi, jak to jen bylo možné.

„Ale ty tomu pořád nerozumíš!“ vykřikl zoufale. „Tam nahoře jsou nepředstavitelné hrůzy!“

„Vždycky jsi říkal, že žádnou představivost nemám. „No, na tom něco je, ale — “

Dvoukvítek si sedl najeden schod.

„Podívej,“ obrátil se k Mrakoplašovi. „Po něčem takovém toužím od chvíle, kdy jsem sem přijel. Tím chci říct po dobrodružství. Tohle přece je dobrodružství, ne? ‚Sám proti bohům‘ nebo takového něco, že?“

Mrakoplaš několik vteřin otvíral a zavíral ústa a teprve pak se mu na jazyku objevila první slova.

„Umíš zacházet s mečem?“ zeptal se slabým hlasem.

„To nevím, nikdy jsem to nezkoušel.“

„Jsi šílenej!“

Dvoukvítek naklonil hlavu na stranu a podíval se na něj. „No zrovna od tebe se mi to líbí. Já jsem tady, protože mě nic lepšího nenapadlo, ale co tady děláš ty?“ Potom se podíval šachtou dolů a ukázal na ostatní mágy, kteří se plahočili po schodišti. „A co támhle ti?“

Šachtu věže zaplavilo fialové světlo a shora zaduněl hrom.

Mágové je dohonili. Bez výjimky kašlali, dusili se a lapali po dechu.

„Co máte v plánu?“ zeptal se Mrakoplaš.

„Žádný plán nemáme,“ zabručel Budiž.

„Výborně. Prima,“ přikývl Mrakoplaš, „No tak vás nebudu rušit a nechám vás, abyste se s tím vypořádali sami.“

„Ne, ty půjdeš s námi,“ prohlásil Odfrkl.

„Ale vždyť já ani nejsem opravdový mág. Vy sám jste mě vyhodil, pamatujete?“

„Pravda, nevzpomínám si na žádného studenta, který by byl neschopnější než ty,“ pokýval hlavou stařičký čaroděj, „ale jsi tady a to je jediná kvalifikace, kterou potřebuješ. Tak pojďme.“

Světlo zablesklo a zavládlo znovu šero. Strašlivý hluk nahoře utichl jako na povel.

Celá věž se naplnila těžkým dusivým tichem.

Nahoře se proti kroužku narudlého nebe něco pohnulo. Padalo to pomalu a v pádu se to obracelo a kolébalo ze strany na stranu. Dopadlo to na schody jednu otočku nad nimi.

Mrakoplaš dorazil na místo první.

Byl to Oktávo. Ležel na kamenech zplihle a bezvládně jako každá obyčejná kniha a jeho listy se obracely ve větru, který profukoval věží.

Dvoukvítek doklopýtal k Mrakoplašovi a podíval se mu přes rameno.

„Jsou prázdné,“ zašeptal. „Všechny strany jsou čisté, nepopsané.“

„Pak se mu to podařilo,“ ozval se za nimi Budiž. „Přečetl všechna Zaklínadla. A s úspěchem. Nikdy bych tomu nevěřil.“

„Ale byl tam takovej kravál,“ zabručel pochybovačně Mrakoplaš, „a světlo a ty odporný tvary. Mně to moc úspěšný nepřipadalo.“

„No, sám přece víš, jak se to dělá,“ zasípal starý Odfrkl přezíravě. „Při každé větší práci vyvoláš určité množství mimoprostorových jevů a bytostí. Dělá to dojem na lidi, ale jinak to nic neznamená.“

„Jenže tam nahoře byly obludy,“ prohlásil Dvoukvítek a postavil se vedle Mrakoplaše.

„Obludy? Ukaž mi nějaké obludy!“ ušklíbl se na něj Budiž.

Všichni zvedli hlavy. Nahoře bylo ticho. Ve světelném kruhu se nic nehýbalo.

„Myslím, že bychom měli jít nahoru a, ehm, popřát mu,“ obrátil se Budiž k ostatním.

„Blahopřát mu?!“ vybuchl Mrakoplaš. „Ukradl Oktáva! Zamkl vás dole jako malý kluky!“

Mágové si vyměnili vědoucí pohledy.

„No dobrá,“ ozval se nakonec jeden z nich. „Kdybys byl pokračoval ve studiu, chlapče, věděl bys, že jsou

chvíle, kdy jediná důležitá věc je úspěch.“

„Důležité je dorazit na místo,“ upřesnil to tvrdě Budiž, „ale nezáleží na cestách, které k tomu použiješ.“

Mágové začali pomalu stoupat vzhůru po spirále schodiště.

Mrakoplaš si sedl a zachmuřeně zíral do tmy.

Na rameni ucítil ruku. Vedle něj stál Dvoukvítek a v druhé ruce držel Oktáva.

„Takhle se přece s knihami nezachází,“ stěžoval si. „Podívej, zlomili ji ve hřbetě. A to dělá kdekdo, lidé nemají nejmenší představu, jak se ke knihám chovat!“

„No jo“‘ přikývl nepřítomně Mrakoplaš.

„Neměj strach,“ utěšoval ho Dvoukvítek.

„Já nemám strach,“ odsekl Mrakoplaš. „Mám vztek! Půjč mi tu zatracenou knížku!“

Téměř vyrval Dvoukvítkovi knihu z ruky a otevřel ji. Rychle se začal přehrabovat v temných koutech vlastního mozku, kde se skrývalo Zaklínadlo.

„Tak polez!“ zavrčel vztekle. „Už sis užilo, zničilo jsi mi život, takže teď maž, kam patříš!“

„Ale já přece“ začal Dvoukvítek.

„Zaklínadlo! Já myslím Zaklínadlo,“ zasyčel Mrakoplaš. „Tak dělej, lez na ty stránky!“

Zíral na prastarý pergamen, až z toho šilhal.

„Tak dobře, ty sis o to koledovalo! Já tě řeknu!“ vykřikl vztekle a jeho hlas se ozvěnou odrážel od stěn věže. „Přidáš se k těm ostatním a uvidíme, jak se ti to bude líbit!“

Vstrčil knihu Dvoukvítkovi do rukou a vyrazil po schodech vzhůru.

Mágové mezitím došli až nahoru a zmizeli za okrajem otvoru. Mrakoplaš šplhal za nimi.

„Takže ‚chlapče sem, chlapče tam‘, co? A ‚kdybych byl pokračoval ve studiu‘, jo? Mně se přece podařilo potulovat se po světě s jedním z Velkých zaklínadel v hlavě celé roky a nezbláznit se, mám pravdu?“ Nad svou poslední řečnickou otázkou se chvilku v rozpacích zamyslel. „Samozřejmě že máš pravdu,“ ujistil se nakonec. „Nebavil jsi se se stromy, ani když na tebe mluvily, jsi duševně úplně fit.“

Jeho hlava se vynořila nad okrajem věže. Čekal, že uvidí očazené zčernalé kameny se známkami po spárech a pařátech, nebo něco ještě mnohem horšího. Místo toho uviděl skupinu starých mágů, kteří se shromáždili kolem nepoškozeného Trémona. Trémon se otočil a příjemně se na Mrakoplaše usmál.“Aha, to je Mrakoplaš. Pojď mezi nás.“

A je to, pomyslel si Mrakoplaš, celé to drama, a pro nic. Možná že v sobě opravdu nemám jedinou kouzelnickou nitku, možná že — Podíval se Trémonovi do očí.

Snad mu oči zbystřilo Zaklínadlo, které v jeho hlavě žilo tolik let. Možná že to bylo tím, že Dvoukvítek, který viděl okolní svět, jaký by být měl, ho naučil vidět věci, jaké jsou.

Nejtěžší věc, kterou kdy Mrakoplaš v životě udělal, bylo, že se podíval Trémonovi přímo do očí a v hrůze neutekl nebo nezačal zvracet.

Ostatní, jak se zdálo, si ničeho nevšimli. Všichni stáli tiše a bez pohybu. Trémon se pokusil uložit ve svém vědomí sedm Zaklínadel, ale jeho vědomí to nevydrželo. Povolilo a obludy z Podzemního rozměru si svou cestu skutečně našly. Bylo hloupé představovat si, že stvůry Odjinud připochodují v zástupu po obloze a budou mávat kusadly a paňáty do rytmu. To bylo příliš staromódní a nebezpečné. Dokonce i bezejmenné hrůzy jdou s dobou. Stačilo jim ovládnout jednu hlavu.

Trémonovy oči byly jako prázdné otvory. Mrakoplašovým vědomím najednou projelo poznání jako ledový nůž. Podzemní rozměr bude dětským hřištěm v porovnání s tím, co udělají jeho zástupci s vesmírem řízeným zákony a pořádkem. Lidé se dožadovali pořádku a teď se jim ho dostane. Pořádek utahovaných šroubů a nezměnitelný řád přímek a celých čísel. Budou prosit o vysvobození...

Trémon se na něj díval. Něco se na něj dívalo. A ostatní si stále ještě ničeho nevšimli. Jak by jim to jen mohl vysvětlit? Vždyť Trémon vypadal stejně jako předtím, změnily se jen oči a na kůži se mu objevil slabý lesk.

Mrakoplaš se na něj díval a uvědomil si, že existují mnohem horší věci, než je Zlo. Pekelní démoni by rádi mučili vaši duši, ale to bylo přesně to, proč si vaší duše tak cenili. Zlo se bude neustále snažit ovládnout vesmír, ale dělá to proto, že pro ně vesmír představuje něco vzácného, vytouženého. Ale ten nevýrazný, šedý svět za Trémonovýma očima pošlape a zničí cokoliv s naprostou lhostejností, ve které nebude ani tak slušný, aby ke svým obětem cítil nenávist. Ani si jich nevšimne.

Trémon napřáhl ruku.

„To osmé Zaklínadlo,“ řekl. „Dej mi ho!“

Mrakoplaš ustoupil.

„To je odpírání poslušnosti, Mrakoplaši. Jsem tvůj nadřízený. Abys tedy věděl, stal jsem se svrchovanou hlavou všech Řádů.“

„Vážně?“ zeptal se Mrakoplaš a hlas mu ve vyschlých ústech ošklivě zaskřípal. Rozhlédl se po ostatních čarodějích. Stáli nehybně jako sochy.

„Jistě,“ usmíval se Trémon mile. „Ani jsem nemusel nikoho přemlouvat. Bylo to opravdu velmi demokratické.“

„Já dávám přednost tradicím,“ odpověděl mu Mrakoplaš. „Tak se k tomu mohou vyjádřit i mrtví.“

„Ty mi to Zaklínadlo vydáš dobrovolně,“ zamračil se na něj Trémon. „Nebo ti snad mám ukázat, co se stane, když odmítneš? A nakonec ho stejně vydáš. Budeš mě prosit, abys mi ho mohl dát!“

Jestli se to dá ještě zastavit, tady je poslední příležitost, pomyslel si Mrakoplaš.

„Budeš si to Zaklínadlo muset vzít sám,“ vydralo se mu z hrdla. „Já ti ho nedám.“

„Já si tě dobře pamatuju,“ řekl najednou Trémon. „Pokud vím, nebyl jsi jako student k ničemu. Nikdy jsi v magii moc nevěřil, vždycky jsi tvrdil, že by měl existovat nějaký jiný způsob, jiný základ, na kterém by měl vesmír

fungovat. Tak teď by ses toho mohl dočkat. Mám velké plány. Mohli bychom, ty a já — “

„Ne,“ odpověděl Mrakoplaš, „nikdy. Ty a já nikdy.“

„Dej mi Zaklínadlo!“

„Zkus si ho vzít,“ vydechl Mrakoplaš a ustoupil. „Nevěřím, že to dokážeš.“

„Co?“

Z Trémonových prstů vyletěl oktarínový blesk a na zemi zůstala louže roztaveného kamene. Mrakoplaš uskočil v poslední chvíli stranou.

Cítil, jak se Zaklínadlo třese kdesi v temných koutech jeho mozku. Cítil i jeho strach.

Začal po něm v tichých prostorách své mysli natahovat ruku. Zaklínadlo v úžasu ucouvlo jako pes, na kterého zaútočila bláznivá ovce. Hnal se za ním, vztekle dupal v neužívaných prostorách a pobořených uličkách vnitřního města svého podvědomí, až ho nakonec objevil za hromadou zavržených myšlenek. Chtělo se mu v bezhlasém vzdoru postavit, ale v Mrakoplašovi už dávno žádný vzdor nezbýval.

Tak takhle si to představuješ, křičel na Zaklínadlo v duchu. Když přišel čas posledního zúčtování, prostě zalezeš a schováš se? Máš strach, co?

Zaklínadlo samozřejmě odseklo, tomu sám nevěříš, je to nesmysl, já jsem přece jedno z Osmi velkých zaklínadel. Ale vzteklý Mrakoplaš k němu přistoupil ještě blíž a křičel na něj — to si myslíš ty, ale já tomu věřím a uvědom si laskavě, v čí hlavě jsi, ano? Tady si můžu věřit, čemu chci!

Mrakoplaš znovu uskočil a horkou nocí proletěl další oktarínový blesk. Trémon se ušklíbl a udělal rukama další neobyčejně složité gesto.

Mrakoplaš ucítil strašlivý tlak. Zdálo se mu, že každý kousek jeho kůže používá někdo jako kovadlinu. Klesl na kolena.

„Jsou mnohem horší věci,“ oznámil mu Trémon příjemným tónem. „Mohl bych ti podpálit maso na kostech, nebo ti proměnit krev v žilách v mravence. Moje moc je taková, že — “

„To je meč, víte?“

Hlas byl plný vzdoru.

Mrakoplaš vzhlédl. Rudým závojem bolesti zahlédl Dvoukvítka, který stál za Trémonem a tím nejnemožnějším způsobem svíral v ruce meč.

Trémon se zasmál a zavířil prsty. Jeho pozornost se na okamžik upjala jinam.

Mrakoplaš měl vztek. Měl vztek na Zaklínadlo, na celý svět, na okolní nespravedlnost, na to, že se v posledních dnech moc nevyspal, i na to, že mu to moc nemyslí. Ale ze všeho největší vztek měl na Trémona, jak tam stojí a přetéká magií, po níž Mrakoplaš vždycky tolik toužil a ke které se nikdy nedostal. A Trémon, který ji dokonale ovládl, ji používal tak nesmyslným způsobem. Mrakoplaš vyskočil, udeřil Trémona hlavou do žaludku a v zoufalství ho sevřel rukama. Padli na dláždění a v letu porazili Dvoukvítka.

Trémon zavrčel a z úst mu se mu začala drát první slabika jakéhosi zaklínadla, když ho Mrakoplašův nazdařbůh poletující loket zasáhl do krku. Záblesk rozptýlené magie ožehl Mrakoplašovi vlasy.

Mrakoplaš bojoval jako vždycky — v boji nebyl ani zkušený, ani poctivý, ale vkládal do něj upřímné úsilí a pohyb jeho rukou by si nezadal s lopatkami větrného mlýna. Jeho taktikou bylo nepřipustit, aby si protivník uvědomil, že není ani silný, ani dobrý zápasník, a kupodivu, dost často to fungovalo.

Zabíralo to i teď, protože Trémon strávil mnoho času nad prastarými rukopisy a pohyb na zdravém vzduchu a vitamíny zanedbával. Podařilo se mu sice umístit několik úderů, ale Mrakoplaš zuřil tak, že si jich ani nevšiml.

Navíc Trémon bojoval jen rukama, zatímco Mrakoplaš i nohama, koleny, lokty a zuby.

Je třeba přiznat, že zatím vyhrával.

Byl to pro něj dost silný šok.

Ještě větší šok ale zažil, když si nakonec klekl Trémonovi na hruď a začal mu otloukat hlavu o dláždění. Tvář jeho protivníka se najednou začala měnit. Kůže se zvlnila a rozmazala jako něco, co vidíte závojem horkého vzduchu, a Trémon promluvil.

„Pomoc!“

Oči, které upřel na okamžik Mrakoplašovi do tváře, byly plné strachu, bolesti a naléhavé prosby. Pak už to nebyly oči, ale mnohoplošné útvary na místě, které bychom mohli nazvat hlavou jen v případě, že bychom silně upravili definici toho výrazu. Zavlnila se chapadla a rozevřely pilovité končetiny, aby strhaly z Mrakoplašova už tak dost hubeného těla další maso.

Dvoukvítek, věž i rudá obloha zmizeli. Čas běžel čím dál tím pomaleji, až se zastavil docela.

Mrakoplaš se zuřivě zakousl do chapadla, které se mu pokoušelo utrhnout obličej. Chapadlo se zkroutilo bolestí a povolilo. Vyrazil rukou kupředu a cítil, že pod ní prasklo něco horkého a čvachtajícího.

Oni přihlíželi. Pootočil hlavu a viděl, že zápasí uprostřed obrovského amfiteátru. Všude kolem seděly ve stupňovitých řadách příšery, které mohly vzniknout jen křížením nočních můr, a se zájmem přihlížely. Za sebou zahlédl ještě něco horšího, obrovské stíny, které částečně zakrývaly oblohu. Dál se nerozhlížel, protože Trémonobluda se na něj vrhla s taseným žihadlem velikosti oštěpu.

Mrakoplaš uskočil stranou a oběma rukama spojenýma v pěst udeřil věc do žaludku, nebo to mohla být hlavohruď, a s uspokojením poslouchal praskot chitinového krunýře.

Znovu se vrhl kupředu. Hnal ho nesmírný strach z toho, co by se s ním stalo, kdyby teď přestal. Neskutečná aréna se naplnila cvrlikáním a štěbetáním stvoření z Podzemních rozměrů. Do uší se mu drala vlna šustivých zvuků. Představil si, že by ten odporný hluk naplnil celou Zeměplochu a vrhl se s novou silou kupředu, aby zachránil svět lidí, malý záblesk světla v temné noci chaosu. Snažil se zavřít puklinu, kterou se sem draly noční můry. Především však

bušil do svého protivníka proto, aby ten nemohl bušit do něj.

Po zádech mu přejely jako žhavý nůž spáry nebo paráty a něco se mu zakouslo do ramene, ale on sám nahmátl ve změti šupin a chlupů svazek měkkých trubic a ze všech sil je sevřel.

Trny pokrytá pěst jej odhodila stranou a Mrakoplaš se převrátil do hrubého černého prachu.

Podvědomě se stočil do klubíčka, ale nic se nestalo. Místo výbuchu násilí a útoku nepřítele, na který vzápětí čekal, zavládlo ticho. Otevřel oči a viděl, jak jeho odporný protivník kulhá pryč a z různých míst těla mu odkapávají páchnoucí šťávy.

To bylo poprvé, kdy se před MrakopIašem dalo něco na ústup.

Vyskočil a vrhl se za obludou. Chytil ji za šupinatou nohu a zakroutil. Stvoření na něj zuřivě zacvrkalo a v posledním obranném pokusu zvedlo těch několik končetin, které mu ještě fungovaly. Mrakoplašův stisk nepovolil. Vztyčil se a plný uspokojení udeřil stvůru do posledního zbývajícího oka. Vykřikla a dala se na útěk. Bylo jediné místo, kam mohla uprchnout.

Se slabým klapnutím se čas znovu rozběhl a Mrakoplaš kolem sebe uviděl vrcholek věže a rudou oblohu.

Ve chvíli, kdy Mrakoplaš pod nohama znovu ucítil hrubé kameny dláždění, vrhl se plnou vahou na stranu a strhl s sebou k zemi i svého odporného protivníka, kterého svíral na délku paží od sebe.

„Teď!“ zaječel.

„Teď? Co?“ zabreptal Dvoukvítek. „Aha, jasně, správně!“

Máchl neobratně mečem, ale do úderu vložil všechnu sílu. Mrakoplaše minul, pravda jen o vlas, ale přece a čepel se hluboko zaťala do těla Věci. Ozval se ostrý bzukot, jako kdyby bodl do vosího hnízda, a změť nohou, chapadel a makadel se zazmítala v poslední agonii. Hmota se začala převalovat po dlažbě, řvala a ječela, ale hluk vzápětí přestal. Obluda se totiž převážila přes vnitřní okraj plošiny, zřítila se do ústřední šachty věže a Mrakoplaše strhla s sebou.

Ozval se čvachtavý zvuk, jak se tělo odrazilo od kamenných schodů, a pak vzdálený slábnoucí jekot, který se ztrácel v hlubině.

Za několik vteřin dolehl nahoru tupý náraz a ode dna věže vytryskl záblesk oktarínové záře.

Dvoukvítek zůstal na vrcholu věže sám, když nepočítáme několik mágů osmé kategorie, kteří stále ještě vypadali jako solné sloupy.

Dvoukvítek seděl u zdi ochozu a nevěřícně zíral na to, jak se z temného nitra věže vynořilo několik barevných koulí a vlétlo do odhozeného Oktáva. Kniha se najednou změnila, vypadala jako dřív a tím pádem samozřejmě mnohem zajímavěji.

„Oh, bože,“ zašeptal. „To byla určitě Zaklínadla.“

„Dvoukvítku,“ hlas byl dutý a odrážela jej ozvěna, ale přece jen bylo poznat, že je to hlas Mrakoplašův.

Dvoukvítek, který napřahoval ruku ke knize, ztuhl na půl cestě.

„Ano?“ ozval se opatrně. „To jsi... to je Mrakoplaš?“

„Jo,“ ozval se znovu hlas, který jako by vycházel z hrobu. „Potřeboval bych, abys pro mě udělal něco moc důležitého.“

Dvoukvítek se rozhlédl kolem a sebral veškerou odvahu. Takže osud celé Zeměplochy bude v jeho rukou.

„Jsem připraven,“ odpověděl a hlas se mu chvěl hrdostí. „Co chceš, abych udělal?“

„Tak nejdřív mě musíš opravdu pozorně poslouchat,“ pokračoval nehmotný hlas.

„Poslouchám.“

„Já ti vysvětlím, co je třeba, a je velice důležité, abys mi potom neřekl něco jako Jak jsi to říkal?‘ nebo se se mnou nehádal, rozumíš?“

Dvoukvítek se postavil do pozoru. Alespoň jeho myšlenky a vůle stály v pozoru, jeho tělo už na tom bylo o něco hůř. Bojovně vystrčil všechny brady.

„Jsem připraven,“ prohlásil.

„Fajn. Takže chci, abys především udělal jedno — “

„Ano?“

Mrakoplašův hlas stoupal z hlubin věže.

„Chci, aby ses sem ke mně nahnul a pomohl mi odsud, protože se už dlouho neudržím.“

Dvukvítek sevřel ústa, ale pak je rychle zavřel. Rozběhl se k okraji šachty a nahlédl přes něj. První, co uviděl v matně narudlém svitu hvězdy, byly Mrakoplašovy oči.

Dvoukvítek si lehl na břicho natáhl se dolů a Mrakoplašovy ruce ho sevřely, jako by ho už nikdy v životě neměly pustit.

„Jsem rád, že jsi naživu.“

„Jo, já taky.“

Chvilku visel nehybně v temnotě a cítil pocit úlevy. Ale jen chvilku.

„Tak mě vytáhni,“ navrhl.

„Já se obávám,“ oznámil mu Dvoukvítek, „že to nebude jen tak. Mám strach, že to prostě vůbec nedokážu.“

„Čeho se držíš?“

„Tebe.“

„Ne, já myslím druhou rukou!“

„Já tě držím oběma rukama.“ Mrakoplaš řekl ošklivé slovo.

„Víš, co mě napadlo?“ ozval se Dvoukvítek. „Schodiště se točí ve spirále, ne? Takže kdybych tě tak jako trochu rozhoupal a ty ses potom pustil — “

„Jestli mi tím naznačuješ, abych skočil nějakých šest metrů do tmy a pokusil se zachytit na těch úzkých a

kluzkých schodech, které by tam třeba ani nemusely být, tak na to rovnou zapomeň," zaječel ostře Mrakoplaš.

„No, potom je tady ještě druhá možnost," pokračoval po chvíli turista.

„Ven s tím, člověče!"

„Můžeš spadnout těch stopadesát metrů dolů a tam narazit na dláždění, které tam určitě je," sdělil mu Dvoukvítek.

Na několik okamžiků mezi nimi zavládlo hrobové ticho. Pak řekl Mrakoplaš vyčítavě: „To byla jízlivost."

„Já myslel, že říkám to, co je očividné."

Mrakoplaš zavrčel.

„Ty bys asi nebyl schopen udělat nějaké kouzlo — " začal Dvoukvítek.

„Ne."

„Jen mě to tak napadlo."

Hluboko dole zablesklo světlo, ozvaly se zmatené výkřiky, objevila se další světla, ozvaly další výkřiky a vzhůru po spirále schodiště začala stoupat celá řada lidí s pochodněmi.

„Po schodech sem jdou nějací lidé," ozval se Dvoukvítek, který vždycky rád poskytl informaci.

„Doufám, že běží," zasténal Mrakoplaš, „už necítím ruce."

„To máš štěstí, já zase ty svoje ano."

Přední pochodeň se zastavila a válec věže se naplnil ozvěnou nesrozumitelných výkřiků.

„Myslím," sdělil čaroději Dvoukvítek, který pomalu, ale jistě klouzal stále dál přes okraj ochozu, „že na nás někdo křičel, abychom vydrželi."

Mrakoplaš řekl další ošklivé slovo.

Potom dodal tišeji a velmi naléhavým tónem: „Abych ti řekl pravdu, myslím, že už se déle neudržím."

„Zkus to!"

„Je to zbytečné, kloužou mi ruce."

Dvoukvítek si těžce povzdechl. Přišel čas, kdy musí být tvrdý. „Tak dobře," řekl, „tak si spadni. Mně je to jedno."

„Cože?" zeptal se Mrakoplaš. Ta odpověď ho tak zaskočila, že se zapomněl pustit.

„Klidně se pusť a zabij se. To je nejsnazší, co můžeš udělat."

„Snadný? Tobě se to zdá snadný?"

„No a ne? Prostě se pustíš, chvíli poletíš, zakřičíš si a dole si rozlámeš kdejakou kost v těle," odsekl mu Dvoukvítek. „To umí každý trouba. Tak se do toho dej. Byl bych nerad, kdyby sis myslel, že bys měl zůstat naživu, protože potřebujeme, abys řekl osmé Zaklínadlo a zachránil Zeměplochu. Ó ne! Copak záleží na tom, že nás to všechny potom spálí? Dej se do toho, mysli jen na sebe! Spadni!"

Znovu se rozhostilo dlouhé, tentokrát zaražené ticho. „Já nevím, čím to je, ale od té doby, co jsem se s tebou seznámil," ozval se po chvíli Mrakoplaš mnohem silněji, než bylo třeba, „trávím spoustu času tím, že visím za prsty nad kdejakou hrozivou strží, všiml sis toho?"

„Smrtí," opravil ho Dvoukvítek.

„Co smrtí?"

„Nad hrozivou smrtí," vysvětloval mu Dvoukvítek snaživě a pokoušel se nevšímat si toho, jak pomalu, ale jistě, klouže stále dál k otvoru. „Visíš nad hrozivou smrtí. Ty přece výšky nesnášíš."

„Výšky mně nevadí," ozval se Mrakoplašův hlas zdola z temnoty. „S těma bych se smířil. V tomhle okamžiku mně vadí hloubka. Víš, co udělám, až se z toho vyhrabem?"

„Ne," odpověděl Dvoukvítek, který se právě zachytil špičkami bot ve štěrbině mezi dlaždicemi a pokoušel se udržet na místě pouhou silou vůle.

„Koupím si dům v té nejplošší krajině, kterou najdu, ten dům bude mít jenom přízemí a přísahám, že si neobuju ani sandály na vyšším podpatku — "

První pochodeň se vynořila nad poslední spirálou schodiště a Dvoukvítek zíral do rozesmáté tváře barbara Cohena. Těsně za ním spatřil uklidňující obrys Zavazadla, které prapodivným stylem hopkalo po schodech.

„Všechno v pořádku?" zeptal se Cohen. „Můžu vám nějak pomoct?"

Mrakoplaš se zhluboka nadechl.

Dvoukvítek okamžitě rozpoznal známé příznaky. Mrakoplaš se právě chystal pronést některou ze svých perel typu: „Ano, hrozně mě svědí záda, mohl bys mě laskavě podrbat, až půjdeš kolem?" nebo: „Ale vůbec ne, ani nevíš, s jakým potěšením visím nad bezednými hlubinami!" a došel k názoru, že to už by asi nevydržel. Rychle vykřikl.

„Vytáhněte Mrakoplaše na schody, ale pospěšte si!" Jeho zvolání přerušilo Mrakoplaše v okamžiku, kdy otvíral ústa.

Cohen chytil čaroděje kolem pasu a docela prozaicky s ním škubl, takže Mrakoplaš dopadl na kamenné stupně.

„Tam dole je pěkně zasviněná podlaha," prohodil konverzačním tónem Cohen. „Kdopak to byl?"

„Mělo to..." Mrakoplaš několikrát polkl, „mělo to — no víš — chapadla a takový věci?"

„Ne," odpověděl Cohen, „viděl jsem jen obyčejné kusy. Samozřejmě byly trošku rozházené."

Mrakoplaš pohlédl na Dvoukvítka a ten zavrtěl hlavou. „Byl to jeden čaroděj, kterému věci tak trochu přerostly přes hlavu," odpověděl nakonec Mrakoplaš..

Ruce na něj sice bolestivě pokřikovaly, ale když ho přátelé podepřeli, pomalu vystoupil zpět na ochoz věže.

„Jak jste se sem dostali?" zeptal se Cohena. Cohen ukázal na Zavazadlo, které přiťapalo k Dvoukvítkovi a otevřelo na něj radostně víko, přesně jako pes, který ví, že zlobil, a snaží se náhlým a upřímným projevem oddané

náklonnosti odvrátit srolované noviny nejvyšší autority.

„No trochu nás to vytřáslo, ale jinak to bylo skvělé," usmál se Cohen. „Nikdo tě cestou neobtěžuje."

Mrakoplaš zvedl hlavu k obloze. Byla plná měsíců. Velkých kotoučů posetých krátery. Každý z nich byl desetkrát větší než malá zeměplošská oběžnice. Pozoroval je s upřímným zájmem. Cítil se vysílený a přetažený, dávno už překonal kritický bod a teď si připadal křehký jako vypálená slída.

Všiml si, že Dvoukvítek vytahuje svou obrázkovou skříňku.

Cohen pozoroval sedm starých mágů.

„Koho napadlo postavit ty sochy zrovna sem," prohlásil nakonec. „Vždyť sem nikdo nepřijde. A s dovolením, nemůžu říci, že by to byly nějak zvlášť pěkné kousky. Mizerná práce."

Mrakoplaš se pomalu došoural k postavám a zaťukal Budižovi opatrně na hruď.

Tak takhle je to, pomyslel si. Já chci prostě domů.

Moment. Vždyť já jsem doma. Více méně. Takže teď se chci ze všeho nejdřív pořádně vyspat a třeba bude opravdu ráno moudřejší večera.

Pohled mu sklouzl k Oktávovi, kterého halila slabá oktarínová záře. Aha, no jo, pomyslel si.

Zvedl těžkou knihu a opatrně v ní začal listovat. Stránky byly hustě pokryty složitým a propleteným písmem, které se mu přímo před očima měnilo a přeskupovalo. Vypadalo to, jako by se písmo nemohlo rozhodnout, čím má vlastně být. V jednom okamžiku to bylo obyčejné tištěné písmo, pak řádka ostrých lomených run. Pradávné písmo kýthijských mágů a piktogramy nějaké ďábelské, dávno zapomenuté civilizace, složené z odporných kombinací hadích těl, která požírala jedno druhé a prováděla ještě mnohem odpornější věci...

Poslední strana byla prázdná. Mrakoplaš si povzdechl a nahlédl do hlubin svého mozku. Zaklínadlo mu pohled opětovalo.

O tomhle momentu Mrakoplaš snil. Snil o tom, jek se nakonec Zaklínadla zbaví a stane se jediným pánem vlastního mozku. Těšil se na to, jak se naučí všechna malá zaříkadla a zaklínadla, která byla tak vystrašená, že mu odmítala zůstat v hlavě. Tak nějak si ale myslel, že to bude mnohem víc vzrušující.

Teď byl k smrti vyčerpaný a neměl náladu se s nikým a ničím dohadovat, takže se v duchu na Zaklínadlo chladně podíval a ukázal obrazným palcem přes rameno.

„Ty tam. Ven."

Chvilku to vypadalo, že se bude Zaklínadlo hádat, ale nakonec se moudře rozhodlo jinak.

Mrakoplaš ucítil slabé zabrnění, kdesi na očním pozadí mu přelétl modrý záblesk a pak ucítil podivný pocit prázdnoty.

Když se podíval do knihy, pokrýval původně prázdnou stránku text. Byly to runy. Potěšilo ho to, protože odporné hadí písmo bylo nejen nepopsatelné, ale pravděpodobně i nevyslovitelné a připomínalo mu věci, na které by jen velmi těžce zapomínal.

Nepřítomně zíral do Oktáva, zatímco Dvoukvítek nadšeně zkoumal ochoz věže a Cohen se pokoušel stáhnout kamenným mágům z rukou prsteny.

Mrakoplaš si uvědomil, že měl ještě něco udělat. Ale co to bylo? Otevřel knihu na první straně a začal číst.

Prstem sledoval jednotlivé řádky a rty se mu tiše pohybovaly. Každé slovo, které zamumlal, se zhmotnilo vedle něj ve vzduchu. Slova byla v jasných barvách a odplouvala ve večerním větru.

Obrátil další stranu.

Po schodech teď přicházeli další lidé — hvězdonoši, obyčejní obyvatelé Ankh-Morporku, dokonce několik vojáků z osobní stráže samotného Patricije. Několik hvězdonošů se s nevelkým nadšením pokusilo přiblížit k čaroději, který už byl obklopen duhovým mrakem hlásek a vůbec si jich nevšímal. Zato Cohen vytáhl meč a se zájmem se na ně podíval, takže si to nakonec rychle rozmysleli.

Od Mrakoplašovy postavy se začalo šířit jako kruhy na vodě naprosté ticho. Přetékalo přes ochoz i cimbuří věže a zkrápělo neklidný dav u jejího úpatí. Přeteklo zdi univerzity, začalo se rozlévat ulicemi města a pohltilo kraj za branami.

Obrovská hmota Hvězdy se vznášela nad Plochou. Kolem ní se na obloze pomalu a tiše otáčely nové měsíce.

Mrakoplaš chraptivým šepotem četl stranu za stranou a jediný zvuk široko daleko byl jeho téměř neslyšný hlas.

„Není to úžasně vzrušující, řekni?" obrátil se Dvoukvítek ke Cohenovi. Barbar právě zvedal ke rtům cigaretu, kterou si stočil z dehtem prosycených zbytků, a ruka se mu zastavila na půl cestě. „A co jako má být podle tebe tak vzrušující?"

„No přece všechna ta magie."

„Vždyť jsou to jenom obyčejná světla," ušklíbl se Cohen. „Zatím se mu nepodařilo ani vytáhnout z rukávu holuba."

„No ano, ale ty necítíš tu okultní sílu?" nedal se odradit Dvoukvítek.

Cohen vytáhl odněkud z hlubin svého vaku na tabák velkou žlutou zápalku, podíval se na kamenného Budiže a velmi uvážlivě rozškrtl zápalku o jeho nos. „Podívej," obrátil se pak k Dvoukvítkovi tak vlídně, jak to jen dokázal, „co vlastně čekáš? Já už to znám celé roky, znám celý ten kouzelnický krám a řeknu ti, že jestli budeš chodit kolem se spadlou bradou déle, než je zdrávo, někdo tě do ní nakonec praští. Koneckonců, mágové umírají jako kdokoliv jiný, když se člověk trochu snaží a — "

Ozvalo se hlasité plesknutí, jak Mrakoplaš zavřel knihu.

A hned nato se stalo tohle:

Nic.

Lidem chvilku trvalo, než pochopili. Každý se podvědomě přikrčil, všichni čekali výbuch oslňujícího světla, zářící světelnou kouli nebo, jako třeba Cohen, kterému stačilo málo, párek holubů a mírně pomačkaného králíka.

Ani to nic nebylo zajímavé. Někdy už to tak bývá, že se věci přihodí obyčejným, nezajímavým způsobem, ale v tomto případě i to, co se nestalo, nějak nebylo celé.

„To je všechno?“ zeptal se Cohen. Ze zástupu se začalo ozývat nespokojené bzučení a několik hvězdonošů vrhalo na Mrakoplaše rozzlobené pohledy.

Čaroděj se na Cohena podíval kalnýma očima.

„Asi jo.“

„Ale vždyť se nic nestalo!“

Mrakoplaš upřel prázdný pohled na Oktáva. „Třeba to má jenom nějaký velice malý efekt?“ prohlásil s nadějí v hlase. „Vždyť my nevíme, co se vlastně mělo stát.“

„Ale my ano!“ vykřikl jeden z hvězdonošů. „Magie nefunguje! Je to obyčejný klam!“

Odněkud přiletěl kámen a udeřil Mrakoplaše do ramene.

„Jasně,“ přitakal další muž s hvězdou na čele. „Lapneme ho!“

„To je ono! Chytněme ho a shoďme ho z věže!“

Dav se pohnul kupředu. Dvoukvítek zvedl ruce.

„Určitě se někde stala nějaká chybička — “ stačil říci, než mu někdo podrazil nohy.

„Ale do prdele,“ povzdechl si Cohen, upustil nedokouřeného špačka a pečlivě ho zašlápl. Vytáhl meč a rozhlédl se po Zavazadle.

To kupodivu nepřiběhlo Dvoukvítkovi na pomoc. Stálo před Mrakoplašem, který vypadal zoufale a tiskl Oktáva k hrudi jako ohřívací láhev.

Hvězdonoši se na něj vrhli. Zavazadlo výhrůžně pootevřelo víko.

„Vím, proč to nefungovalo,“ ozval se nějaký hlas za skupinou hvězdonošů. Byla to Bethan.

„Jo? Vážně?“ obrátil se k ní nejbližší muž. „Ale proč bychom tě měli poslouchat?“

V následujícím zlomku vteřiny se mu už na krk tiskl Cohenův meč.

„Na druhé straně,“ navázal muž plynule a opatrně, „myslím, že by bylo dobře, kdybychom vyslechli, co nám chce tahle mladá dáma říci.“

Zatímco se Cohen s mečem připraveným k útoku pomalu otáčel kolem, postoupila Bethan kupředu a ukázala na zvířené tvary zaklínadel, která stále ještě poletovala ve vzduchu kolem Mrakoplaše.

„Tady to sem určitě nepatří,“ řekla a ukázala na špinavě hnědou čmouhu, která se proplétala mezi ostatními pásy jasných a zářivých odstínů. Musel jsi nějaké slovo vyslovit špatně. Podívejme se na to.“

Mrakoplaš jí beze slova podal Oktáva.

Otevřela knihu a prohlížela strany.

„To je legrační písmo,“ ozvala se za chvilku, „pořád se mění. Co to dělá to zvíře podobné krokodýlu s tady tou chobotnicí?“

Mrakoplaš jí nahlédl přes rameno, a aniž o tom moc přemýšlel, řekl jí to.

„Oh,“ prohlásila klidně. „Nevěděla jsem, že to krokodýlové dokážou.“

„Je to staré obrázkové písmo,“ vysvětloval jí Mrakoplaš spěšně. „Když chvilku počkáš, změní se. Zaklínadla se mohou zjevit v kterémkoliv známém jazyce.“

„Nevzpomeneš si, co jsi říkal, když se objevila ta ošklivá barva?“

Mrakoplaš přejel prstem po stránce. „Tady. Myslím, že to bylo tady na tom místě, kde ten dvouhlavý ještěr to... no, to už je jedno, co dělá.“

Přes druhé rameno mu nahlížel Dvoukvítek. Zaklínadlo opět změnilo písmo.

„Vždyť já to ani neumím vyslovit,“ pokračovala Bethan. „Klikyhák sem, klikyhák tam, tečka, pomlčka.“

„To jsou sněhové runy z Cupumuguku,“ zabručel Mrakoplaš. „Myslím, že by se to mělo vyslovit jako ‚sf‘.“

„Jenže to nefunguje. Co takhle ‚sph‘?“

Znovu se podívali na poletující slovo. Barva se nezměnila.

„Nebo ‚sp‘?“ zeptala se Bethan.

„Taky by to mohlo být ‚sh‘,“ prohlásil Mrakoplaš pochybovačně. Pokud se slovo změnilo, tak snad jen nabralo ještě špinavější odstín.

„Zkus ‚zph‘?“ nabízel Dvoukvítek.

„Nebuď blázen,“ zavrtěl hlavou Mrkoplaš. „U sněhových run se vždycky — “

Bethan ho strčila loktem do břicha a ukázala prstem. Špinavě hnědé slovo se teď rozzářilo ohnivou červení. Kniha se jí v rukou zachvěla. Mrakoplaš ji chytil kolem pasu, Dvoukvítka za límec a uskočil dozadu.

Oktávo vypadl Bethan z ruky a padal k zemi, jenže na ni nedopadl.

***

Vzduch kolem Oktáva se rozzářil. Kniha zamávala stránkami jako křídly a pomalu se vznesla.

Ozval se zvučný, sladce zvonivý zvuk, který se změnil ve složitý světelný květ, který se rychle zvětšil, vybledl a zmizel.

Jenže mnohem dál, vysoko na obloze se začalo něco dít...

***

V geologických hlubinách mozku Velké A'Tuin se daly po nervových spojeních do pohybu nové myšlenky. Nebeská želva neuměla změnit výraz, ale její šupinatá, meteory zbrázděná tvář se jakýmsi záhadným způsobem naplnila očekáváním.

Upřeně zírala na osm koulí, které se na vesmírném břehu otáčely kolem hvězdy.

Koule praskaly.

Začaly se z nich odlamovat obrovské kusy kamene a ve spirálách se řítily k hvězdě. Nebe se naplnilo lesklými úlomky.

Ze zbytků duté skořápky se pomalu vykolébala velice malá nebeská želva a ve svitu hvězdy se narudle zaleskla. Byla sotva větší než obyčejný asteroid a krunýř se jí leskl zbytky vaječného žloutku.

Na vrcholku krunýře jí stála čtyři slůňata a ta nesla na hřbetech Zeměplochu, maličkou, pokrytou vodní párou a dýmajícími vulkány.

Velká A'Tuin počkala, dokud se ze skořápek nevysvobodilo všech osm želvat a s užaslým výrazem se nepustilo do vesmíru. Pak se velká želva otočila tak opatrně, aby nic nepoškodila, a s viditelnou úlevou se vydala na dlouhou zpáteční plavbu k požehnaně chladným bezedným hlubinám vesmíru.

Mladé želvy jí následovaly a ve hře obíhaly kolem svého rodiče.

***

Dvoukvítek pozoroval představení na obloze jako u vytržení. Pravděpodobně měl také nejlepší výhled na celé Zeměploše.

Pak ho napadla strašlivá myšlenka.

„Kde je obrázková skříňka?" zeptal se naléhavě.

„Cože?" zabručel nepřítomně Mrakoplaš s očima upřenýma na oblohu.

„Obrázková skříňka," opakoval Dvoukvítek. „Z tohohle musím mít obrázek!"

„Nestačilo by ti, kdyby sis to jenom pamatoval?" zeptala se Bethan.

„Co kdybych to zapomněl?"

„Já na to nezapomenu nikdy," zavrtěla hlavou. „Je to nejkrásnější věc, jakou jsem v životě viděla."

„Mnohem lepší než holubi a kulečníkové koule," souhlasil nadšeně Cohen, „to ti musím, Mrakoplaši, přiznat. Co je v tom za fígl?"

„Nevím," zavrtěl hlavou čaroděj.

„Hvězda se zmenšuje," upozornila je najednou Bethan. Mrakoplaš na půl ucha vnímal, jak se Dvoukvítek hádá s obrázkovým démonkem, který žil ve skříňce a maloval obrázky. Byl to technický spor, týkající se vzdálenosti a toho, jestli má pidimužík dost červené barvy, nebo ne.

Je potřeba zdůraznit, že Velká A'Tuin byla velmi spokojená a potěšená a z mozku o velikosti několika měst pochopitelně takové pocity vyzařují s nezanedbatelnou silou. Z toho vyplývá, proč se v té době mysl většiny obyvatel Zeměplochy ocitla ve stavu, kterého můžete dosáhnout za normálních podmínek buď celoživotní pokornou meditací, nebo třicetivteřinovým pokuřováním zakázaného býlí.

Konečně je to ten starý Dvoukvítek, pomyslel si Mrakoplaš. Ne, že by nedokázal ocenit a obdivovat krásu, ale dělá to prostě svým vlastním způsobem. Když básník uvidí narcis, podívá se na něj a napíše o něm dlouhou báseň. Když uvidí narcis Dvoukvítek, vydá se hledat učebnici botaniky, aby si o něm něco přečetl, a při tom ho zašlápne. Cohen měl pravdu vtom, že žádná věc, na kterou se Dvoukvítek podívá, nezůstane beze změny. Obávám se, že se to týká i mě.

Vyšlo zeměplošské slunce. Hvězda pomalu bledla a už mu nedělala takovou konkurenci. Staré, dobré a spolehlivé zeměplošské světlo se znovu rozlévalo krajinou jako moře zlata. Nebo, jak by jistě podotkli věrohodnější pozorovatelé, jako zlatý sirup.

***

Byl by to překrásný dramatický závěr, ale život takový bohužel nebývá. Musí se stát ještě další věci.

Tak například Oktávo.

Ve chvíli, kdy se knihy dotkly první sluneční paprsky, zavřela se a začala padat dolů k ochozu věže. Mnoho přihlížejících si uvědomilo, že samotný ten pád je nejkouzelnější věc na celé Zeměploše.

Pocit svatého poslání a bratrství vyprchal s ranní rosou. Dav se vrhl kupředu a odstrčil Mrakoplaše s Dvoukvítkem stranou. Lidé se hnali k místu, kam se kniha snášela, lezli si po zádech a natahovali ruce.

Oktávo zmizel uprostřed řvoucího zástupu. Pak se ozvalo cvaknutí. Váhavé cvaknutí, jaké vydá víko, které se nechce otevřít ve spěchu.

Mrakoplaš se podíval pod něčíma nohama na Dvoukvítka.

„Poslyš, víš, co si myslím, že se stane?" zeptal se se spokojeným úšklebkem.

„Co?"

„Řekl bych, že až znovu otevřeš Zavazadlo, bude tam prostě zase jenom čisté prádlo, to si myslím."

„Oh, bože!"

„Myslím si, že Oktávo ví, jak se o sebe postarat."

„No, doufám. Musím ti říct, že mám občas takový dojem, že Zavazadlo přesně ví, co dělá."

„To znám.“

Pomalu prolezli ke kraji neklidného davu, vstali, oprášili se a vydali se ke schodům. Nikdo si jich nevšímal.

„Co dělají teď?“ zeptal se Dvoukvítek, který se marně snažil nahlédnout přes hlavy davu.

„Vypadá to, že se snaží vypáčit víko,“ odpověděl mu Mrakoplaš.

Ozvalo se chňapnutí a výkřik.

„Myslím si, že má Zavazadlo docela rádo, když se mu někdo věnuje,“ prohlásil Dvoukvítek, když začali opatrně sestupovat dolů.

„Jo, asi mu to dělá dobře, když si tak vyjde, aby přišlo mezi lidi,“ přikývl Mrakoplaš. „A já si myslím, že mně zase udělá dobře, když někam zapadnu a objednám si pár panáků.“

„Skvělý nápad,“ rozzářil se Dvoukvítek. „já si jich taky pár objednám!“

***

Když se Dvoukvítek probudil, bylo skoro poledne. Vůbec si nevzpomínal, proč leží na seníku, ani proč má cizí kabát, zato v hlavě mu seděla jediná utkvělá myšlenka.

Došel k názoru, že je životně důležité, aby se o ni okamžitě podělil s Mrakoplašem.

Vylezl ze sena a zakopl o Zavazadlo.

„Aha, tak tady jsi, co? Mělo by ses stydět!“

Zavazadlo vypadalo zaraženě.

„Rád bych se učesal. Otevři se,“ přikazoval Dvoukvítek.

Zavazadlo poslušně otevřelo víko. Dvoukvítek se chvilku přehraboval mezi sáčky a krabicemi uvnitř, až nakonec našel zrcadlo a hřeben a opravil část škod, které v noci utrpěl neznámo kde. Pak se na Zavazadlo přísně zadíval.

„Předpokládám, že mi neřekneš, cos udělalo s Oktávem?“

Výraz, který Zavazadlo nasadilo, bychom snad nejlépe popsali jako „dřevěný“.

„Dobrá. Tak jdeme.“

Dvoukvítek vyšel do slunečního světla, které se mu zdálo v jeho momentálním stavu trochu ostré, a bezcílně vykročil ulicí. Všechno vypadalo nové a čerstvé, dokonce i zápachy a vůně, ale ulice byly zatím téměř prázdné. Byla to dlouhá noc.

Mrakoplaše našel u paty Věže umění. Čaroděj tam dohlížel na skupinu dělníků, kteří nahoře na ochozu vybudovali visuté lešení a s jeho pomocí spouštěli seshora kamenné mágy. Jak se zdálo, pomáhala mu v této činnosti opice, ale Dvoukvítek byl ve stavu, kdy ho nemohlo vůbec nic překvapit.

„Myslíš, že se podaří je zase nějak oživit?“

Mrakoplaš se otočil. „Cože? Jo, to jsi ty. Ne, asi ne. Obávám se, že to nepůjde. Ostatně starého Budiže upustili. Dovedeš si představit, co z něj po tom pádu zbylo.“

„A budeš s tím moci něco udělat?“

„Je z něj skvělý jemný štěrk.“ Mrakoplaš se otočil a zamával na dělníky.

„Jsi nějaký veselý,“ prohlásil Dvoukvítek vyčítavě. „Spal jsi vůbec?“

„Je to legrační, ale já nemohl usnout. Vylezl jsem trochu na čerstvý vzduch a zjistil jsem, že nikdo neví, co by se mělo dělat, tak jsem dal dohromady pár lidí,“ ukázal na knihovníka, který se ho pokoušel chytit za ruku, „a začal to trochu organizovat. Není krásně? Vzduch jako víno!“

„Mrakoplaši, já jsem se rozhodl, že — “

„Víš, říkám si, že si tu školu dodělám,“ oznámil mu veselým hlasem Mrakoplaš. „Tentokrát se na to opravdu cítím. Už se vidím, jak úspěšně bojuju s magickými vědami a promuju jako výtečník. Říkají, že živobytí je tady laciné — “

„No, to jsem rád, protože — “

„Nahoře se uvolnila spousta míst, tihle nejvyšší mládenci můžou sloužit tak akorát jako dveřníci a kdekdo bude rychle postupovat, takže — “

„Jedu domů.“

„ — chytrý mládenec, s nějakou tou zkušeností a znalostí světa by — cože?“

„Oook?“

„Povídám, že se vracím domů,“ opakoval Dvoukvítek, a přitom se ohleduplně snažil setřást knihovníka, který se mu pokoušel vybírat vši.

„Kam domů?“ zíral na něj užaslý Mrkoplaš.

„No domů. K nám domů. Tam, odkud jsem přijel, kde žiju,“ vysvětloval neohrabaně Dvoukvítek. „Zpátky přes moře. Vždyť víš. Mohl byste s tím laskavě přestat?“

„Oh.“

„Oook?“

Zavládlo ticho. Pak se Dvoukvítek znovu ozval. „Víš, napadlo mě to v noci. Řekl jsem si, že všechno to cestování je sice krásná věc, ale člověk se může bezvadně zabavit i tím, že už někde byl. Třeba když si pomalu lepíš všechny obrázky do tlusté knihy, ukazuješ je známým a vzpomínáš.“

„Myslíš?“

„Oook?“

„Určitě. Když jsi zažil spoustu věcí, na které chceš vzpomínat, je důležité, aby ses měl kam vrátit, na místo, kde

na ně můžeš vzpomínat, víš? Musíš někde skončit. Vždyť dokud se nevrátíš domů, nikde jsi nebyl, pořád tam jsi. Rozumíš tomu?“

Mrakoplaš si v duchu celou větu znovu zopakoval. Ale ani tentokrát se mu nelíbila víc než poprvé.

„Aha,“ opakoval nepřítomně. „No co. Když se na to díváš takhle. A kdy chceš odjet?“

„No, myslím, že dneska. Vyplouvá loď, která by mě vzala velký kus cesty tím směrem.“

„No, to jo‘„ řekl Mrakoplaš neohrabaně. Podíval se na špičky bot. Vzhlédl k obloze. Odkašlal si.

„Ale že jsme si spolu něco užili, co?“ usmál se Dvoukvítek a šťouchl ho loktem do žeber.

„To jo,“ přikývl Mrakoplaš a pokusil se stáhnout tvář do něčeho, co mělo připomínat úsměv.

„Nerozrušilo tě to moc, že ne?“

„Koho, mě?“ opáčil Mrakoplaš. „Pch, vůbec ne. Mám tady spoustu práce.“

„To je dobře. Poslyš, pojď se mnou. Dáme si někde pořádnou snídani a potom bys se mnou mohl zajít do přístavu .“

Mrakoplaš sklíčeně přisvědčil, vytáhl z kapsy banán a obrátil se ke svému asistentovi.

„Je potřeba na ně pořádně dohlédnout, takže přebíráš velení,“ zahuhlal.

„Oook.“

***

Abychom řekli pravdu, v přístavu nebyla žádná loď, která by mířila směrem k Agateánské říši, ale to byl jen zanedbatelný detail. Stačilo, aby Dvoukvítek ukázal kapitánovi první trochu čisté lodi, kterou uviděli, pár zlatých mincí. Vzápětí ten dobrý muž přiznal, že už dávno toužil vydat se tím směrem.

Mrakoplaš čekal na nábřeží, dokud Dvoukvítek nezaplatil vyděšenému kapitánovi asi čtyřicetkrát víc, než kolik stála jeho loď, když byla nová.

„Takže to je vyřízeno,“ oddechl si Dvoukvítek. „Vysadí mě na Hnědých ostrovech a tam už snadno seženu loď domů.“

„Bezvadný,“ přikývl Mrakoplaš.

Dvoukvítek se na chvilku zamyslel. Pak otevřel Zavazadlo a vytáhl těžký vak plný zlata.

„Viděl jsi Cohena a Bethan?“

„Myslím, že se šli dát oddat,“ zabručel Mrakoplaš. „Slyšel jsem, jak Bethan říká něco jako že buď teď, nebo nikdy.“

„Dobře, tak až je uvidíš, dej jim tohle,“ podal mu turista vak. „Vím, kolik stojí zařizování nové domácnosti.“

Dvoukvítek za celou dobu nepochopil, co je to kurzovní přepočet. Pytel obsahoval sumu, za kterou by si mohli novomanželé koupit malé království se vším všudy.

„Dám jim to hned, jak se to bude hodit,“ slíbil Mrakoplaš a k svému vlastnímu úžasu si uvědomil, že to myslí naprosto vážně.

„Prima. Přemýšlel jsem taky o tom, co bych dal tobě.“

„Oh. To přece vůbec není — “

Dvoukvítek se začal přehrabovat v Zavazadle a vytáhl velký pytel. Začal do něj cpát šaty, peníze, dokonce i obrázkovou skříňku, až nakonec zůstala truhlice úplně prázdná. Poslední, co hodil do pytle, byl jeho milovaný suvenýr, škebličkami polepená hudební skříňka na cigarety, zabalená do hedvábného papíru.

„Tak a to je tvoje,“ řekl nakonec, když zaklapl víko Zavazadla. „Už ho stejně nebudu potřebovat a do skříně by se mi nevešlo.“

„Cože?“

„Co, ty ho nechceš?“

„No, jasně, ale vždyť je tvoje. Chodí za tebou, ne za mnou.“

„Zavazadlo,“ obrátil se Dvoukvítek k truhlici, „tohle je Mrakoplaš. Teď jsi jeho, rozumíš?“

Zavazadlo pomalu vystrčilo nožičky, ještě pomaleji se obrátilo a podívalo se na Mrakoplaše.

„Stejně si myslím, že nepatří nikomu, jenom samo sobě,“ zamyslel se Dvoukvítek.

„Jo,“ přikývl Mrakoplaš nejistě.

„No, takže to je asi všechno,“ prohlásil Dvoukvítek a napřáhl ruku.

„Tak sbohem, Mrakoplaši. Až přijedu domů, pošlu ti pohlednici. Nebo něco.“

„Tak jo. No, kdybys jel kolem, stačí se zeptat na univerzitě. Tam budou vždycky vědět, kde bys mě našel.“

„Jasně. Ano. Takže dobře.“

„Fajn, prima.“

„Dobrá.“

„Jo.“

Dvoukvítek přešel po lodním můstku, který netrpělivá posádka vytáhla, jen co vystoupil na palubu.

Ze zadní paluby zazněl buben, vesla se pohnula a loď pomalu vyplula do proudu širokého Ankhu, jehož hladina se rychle vrátila na původní úroveň. Řeka, vzedmutá přílivem, uchopila koráb a unášela ho po proudu k moři.

Mrakoplaš loď pozoroval, dokud se nezměnila v malou tečku v dálce. Pak se obrátil k Zavazadlu. Dívalo se na něj.

„Hele,“ promluvil na truhlu nakonec, „běž pryč. Vracím ti tě, rozumíš?“

Obrátil se k Zavazadlu zády a loudal se pryč. Po několika vteřinách za sebou zaslechl ťapání malých nožiček. Prudce se otočil.

„Už jsem ti řekl, že tě nechci!“ vyštěkl a kopl Zavazadlo do boku.

Zavazadlo jako by celé zplihlo. Mrakoplaš se loudal dál. Ušel několik kroků, zastavil se a poslouchal. Bylo ticho. Když se obrátil, leželo Zavazadlo tam, kde je nechal. Mrakoplaš chvilku přemýšlel.

„No jo, dobrá,“ zabručel nakonec. „Tak pojď.“ Obrátil se a pustil se směrem k univerzitě. Po několika minutách se zřejmě Zavazadlo rozhodlo, vystrčilo nožičky a vykročilo za ním. Došlo k názoru, že nemá moc na vybranou.

Prošli po nábřeží a mířili do města. Dvě tečky v ustupující krajině. Jak se záběr pomalu rozšiřoval, objevila se i droboučká loď, plující přes rozlehlé zelené moře. Moře bylo součástí jiskřícího Kruhového oceánu obepínajícího Zeměplochu zahalenou mraky. Pestrobarevný talíř důstojně podpíraly hřbety čtyř slonů, přešlapujících na krunýři obrovské želvy.

A želva se rychle proměnila v malé světélko mezi hvězdami, až nakonec zmizela úplně.

* Pozn. překl.: Tyto příhody Mrakoplaše, Dvoukvítka a Zavazadla popisuje kniha Terry Pratchetta Barva kouzel, kterou vydal Talpress v r. 1993

* Pozn. autora: Nebudeme je popisovat, protože ty nejpěknější z nich vypadají jako kříženci chobotnice a jízdního kola. Je známo, že věci z nežádoucích vesmírů vždy hledají vstup do toho našeho. Je to pro ně stejně psychické potřeba jako pro nás hledat lepší spojení nebo bližší obchod.

* Pozn. překl.: Geomantie je mystické věštění ze značek nakreslených na zemi.

* Pozn. překl.: Regály byly kupodivu nazvány po pozemském (?) matematikovi devatenáctého století Augustu F. Möbiovi. Möbius přišel s jednou z prvních praktických ukázek matematického oboru, pojmenovaného topologie - s tzv. Möbiovou páskou. Když vezmete proužek papíru, jeden jeho konec otočíte v podélné ose o 180st. a pak konce slepíte, dostanete kruh, který má, mimo jiné, jen jednu stranu, představující současně líc i rub a jen jednu hranu. Topologie se zabývá právě těmito odlišnými tvary a analyzuje je.

* Pozn. autora: Jeden milimagram je základní jednotka magické síly. Definujeme ji jako takové množství magické síly, které je potřeba k vytvoření malé bílé holubice nebo tří kulečníkových koulí standardní velikosti.

* Pozn. překl.: Jak je vidět, stavby pyramidálního charakteru mají podobné vlastnosti, ať jsou kdekoliv. V sedmdesátých letech našeho století se i na Zemi používaly k broušení žiletek malé modely Chufevovy (Cheopsovy) pyramidy. Podrobnosti by se daly jistě najít v denním tisku z té doby. Pro nevěřící cituji alespoň úryvek z knihy Tušení stínu: „Nehodlám se zabývat ani zvláštními vlastnostmi tvaru pyramidy a jejího působeni, jež podle pana Bovise mumifikuje vložená těla a podle patentu K. Drbala v lepenkové miniatuře brousí žiletky (což je jistě záslužné).“ - L. Souček, Tušení stínu, str. 79, odst. 1., vydání 1., Čs. spisovatel 1974.

* Pozn. překl.: Trilithon - kamenná stavba ze dvou svislých a jednoho napříč postaveného obrovského balvanu.

* Pozn. překl.: Gaspar Gustav de Coriolis - francouzský fyzik a matematik. Objevil mimo jiné i zřychlení pohybu těles v rotujícím systému a byla po něm pojmenována odstředivá síla, která se uplatňuje při relativním pohybu hmotného bodu v nesetrvačné otáčející se soustavě.

* Pozn. překl.: Nekromancer je věštec, který zjišťuje budoucnost tak, že vyvolává mrtvé z hrobů a vyptává se jich.

* Pozn. překl.: Young Men‘s Pagan Association (YMPA) - Sdružení mladých pohanských mužů, nezaměňuj s YMCA!

* Pozn. překl.: Gnómon - ukazatel slunečních hodin, sloupek, nebo tyčinka, která vrhá stín.

* Pozn. překl.: Nebýt jiných názvů karetních barev a záměny názvu „malý slon“ za „malý slem“, dalo by se tvrdit, že Dvoukvítek učí společnost bridž. Bridž (bridge - česky most) je karetní hra založená na stejném, ale mnohokrát složitějším principu než licitovaný mariáš. Jméno „most“ prý pochází od toho, že tato hra vytvořila doslova most porozumění mezi národy.

* Pozn. autora: Je to zajímavá metafora. Trolové jsou výhradně noční tvorové, a proto se zrodili za soumraku a v budoucnosti je čeká úsvit.

* Pozn. autora: To přirovnání samozřejmě není přesné. Stromy nepukaly žárem, lidé nebyli náhle bohatí, ani upečení a moře nezačalo vřít. Lepší by bylo říci, že se „nerozlévalo jako roztavené zlato“.

* Pozn. autora: Zatím se nepodařilo zjistit proč, ale většina skutečně záhadných a tajemných věcí poc hází z podobných obchůdků, které se objeví a neexistují ani tak dlouho jako některé nové butiky. Stačí, aby v nich někdo něco koupil, a mizí jako dým. Nabízí se několik vysvětlení, ale ani jedno z nich tak docela nepočítá se všemi zjištěnými fakty. Obchůdky se objevují po celém vesmíru a jejich zmizení snadno odhalíte. Ve městě, kde takový obchůdek právě zmizel, potkáte celou řadu lidí, kteří bloudí v okolí stejného místa, v jedné ruce svírají příslušný magický předmět, ve druhé zdánlivě platný záruční list a podezřívavými pohledy si měří kdejakou cihlovou zeď.

* Pozn. překl.: Nezapomínejte prosím, že autor je Angličan.